Obstacole dragi

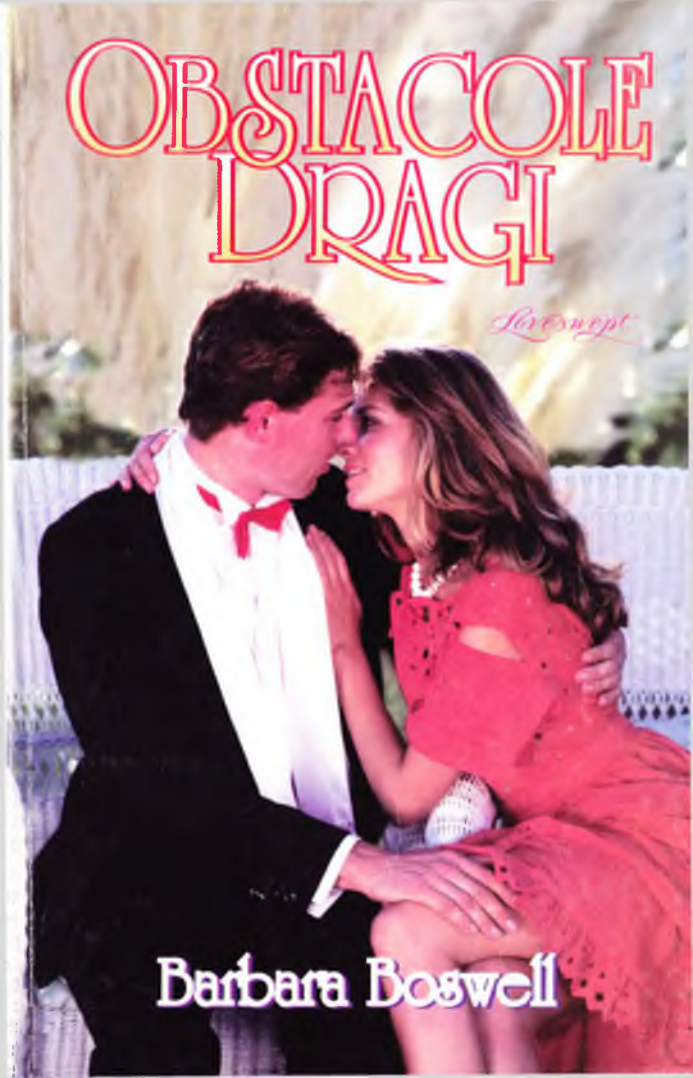

Barbara Boswell

Romane de dragoste, pe care nu le veţi uita niciodată, scrise de autori cunoscuţi ai genului

Loveswept

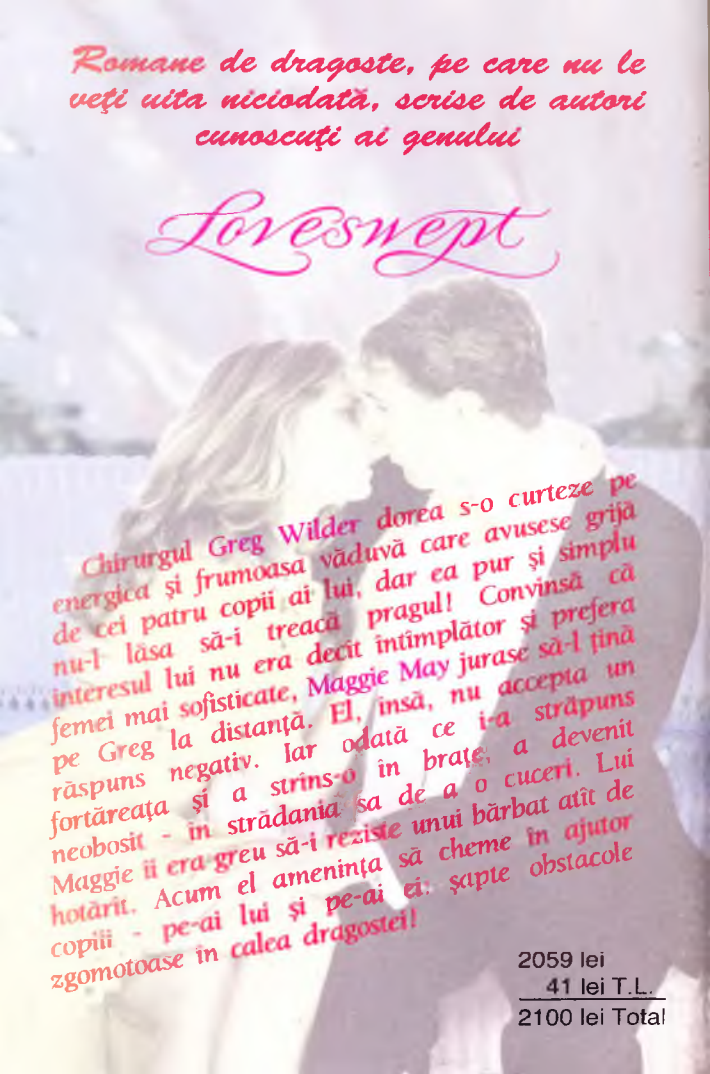

Chirurgul Greg Wilder dorea s-o curteze pe energica şi frumoasa văduvă care avusese grijă de cei patru copii ai lui, dar ea pur şi simplu nu-l lăsa să-i treacă pragul! Convinsă că interesul lui nu era decît întîmplător şi prefera femei mai sofisticate, Maggie May jurase să-l ţină pe Greg la distanţă. El, însă, nu accepta un răspuns negativ. Iar odată ce i-a străpuns fortăreaţa şi a strîns-o în braţe, a devenit neobosit - în strădania sa de a o cuceri. Lui Maggie îi era greu să-i reziste unui bărbat atît de hotărît. Acum el ameninţa să cheme în ajutor copiii - pe-ai lui şi pe-ai ei: şapte obstacole zgomotoase în calea dragostei!

2059 lei
41 lei T.L.
2100 lei Total

Loveswept

Barbara Boswell

Obstacole dragi

Darling Obstacles
by Barbara Boswell

Loveswept

Barbara Boswell

Obstacole dragi

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura MIRON
București

ISBN 973-95056-8-6

Unu

Pentru Mary Magdalene May, Greg Wilder intra în aceeași categorie cu Alan Aida, Tom Selleck sau Robert Redford. Cu toții erau niște atrăgători zei masculini – admirabili, chipeși, interesanți – și indiscutabil, total inaccesibili. Existau unele deosebiri, desigur. Greg Wilder nu era un actor celebru, deși, ca neurochirurg de renume, reprezenta un soi de celebritate în comunitatea ordonată din Woodland, Maryland, unde locuiau amîndoi. Și erau în termeni civilizați: el o numea Maggie, iar ea îl numea doctor Wilder. El era tatăl lui Joshua, prietenul fiului ei Kevin, iar ea era guvernanta ocazio-

nală a trei dintre copiii lui Greg Wilder.

Maggie nu fu surprinsă cînd doctor Wilder sosi, cu două ore și jumătate întîrziere, să-și ia copiii, în vinerea aceea caldă de la începutul lui octombrie. Programele medicilor erau, adesea, dezordonate și imprevizibile, și mai întîrziase și altă dată. Pur și simplu lungise ghiveciul de ton, mai adăugînd tăiței, și le dăduse de mîncare lui Josh, Wendy și Max, împreună cu cei trei copii ai ei – Kristin, Kevin și Kari. Josh ceruse porție dublă, Wendy luase cîteva înghițituri mici, pronunțase cina ca „arătînd cîh" și ceru un sandviș cu unt de arahide și jeleu. Maggie se supusese, cu bunăvoință; și copiii ei avuseseră preferințe culinare categorice la vîrsta de patru ani.

Se făcuse ora opt și jumătate, cînd doctor Wilder sosi, în sfîrșit. Copiii stăteau adunați în micul *living-room*, urmărind prezentarea anuală la televiziune a filmului „Vrăjitorul din Oz"[1]. Scîndura de călcat a lui Maggie era întinsă în colțul camerei, iar femeia privea din cînd în cînd la televizor, în timp ce călca. Purta o pereche de blugi tăiați și o bluză galbenă fără mîneci, concesie față de temperatura neobișnuit de ridicată. Ajunsese la 30°C în timpul

1– Celebrul *„The Wizard of Oz"*, M.G.M. 1939, r. Victor Fleming, cu Judy Garland (Dorothy, Premiul OSCAR 1940), Ray Bolger (Sperie-Ciori), Jack Haley (Omul de Tinichea), Bert Lahr (Leul), Frank Morgan (Oz); efecte speciale: A. Arnold Gillespie.

după-amiezei, iar căsuța duplex din prefabricate avea nevoie de mult timp ca să se răcorească. Părul arămiu-închis al lui Maggie era legat în coadă de cal, pornind din creștet pentru a-i atinge, abia, ceafa. Deși fratele ei o tachina adesea că arăta mai mult ca sora de doisprezece ani a lui Kristin decît ca o mamă, Maggie considera că-și arăta toți cei treizeci și doi de ani. De simțit, îi simțea cu siguranță.

Soneria răsună de două ori în succesiune rapidă. Nici unul dintre copii nu-și luă ochii de la ecran, deși Kristin strigă totuși:

– Sună cineva la ușă, mami.

Maggie scoase fierul din priză și se duse să deschidă. În prag stătea Greg Wilder, impozant, într-un smoking negru și cămașă albă gofrată. Era înalt, cu cel puțin cinci centimetri peste unu optzeci, și avea trupul robust, disciplinat, al unui atlet. Cum, necum, reușea să confere costumului fantezist o masculinitate culturoasă, în pofida zorzoanelor albe, observă răutăcioasă Maggie. Avea părul șaten deschis, cu șuvițe blonde, decolorate de soare, purtîndu-l scurt, cu cărare într-o parte. Maggie știa că familia Wilder era proprietara unei bărci cu pînze și a unei șalupe de mare viteză, petrecînd multe weekend-uri de vară, pe apă. Iar copiii Wilder aveau cu toții același păr blond-șaten vîrstat de soare.

– Bună, Maggie. Îmi pare rău că am întîrziat,

îi zîmbi Greg Wilder, ochii săi albaştri încreţindu-se la colţuri. Aveau cea mai neobişnuită nuanţă de albastru pe care-o văzuse Maggie vreodată – deschisă, limpede, culoare acvamarină – şi erau înconjuraţi de perdelele negre ale genelor lungi şi dese. Fiica lui mai mică, Wendy, îi moştenise ochii – mari, îndepărtaţi, absolut izbitori. Inima lui Maggie începu să bată puţin mai repede. O făcea adesea, în prezenţa lui Greg.

– Am fost reţinut la spital, continuă el, iar de-acolo a trebuit să alerg acasă şi să mă schimb, iar apoi s-o iau pe Francine.

Înclină capul spre impresionantul Cadillac burgund parcat la bordură. Maggie mîji ochii în întuneric, pentru a vedea o siluetă umbrită pe fotoliul din faţă al maşinii. Partenera lui pentru seara aceea, Francine. Probabil răpitoare, Maggie ştia prea bine. Toate partenerele lui Greg erau aşa.

– Copiii sînt gata de plecare? întrebă el.

Maggie dădu din cap, cu un surîs.

– Da, se uită la televizor. Îi chem.

Greg schiţă o mişcare înainte, iar Maggie, care ţinea întredeschisă uşa cu plasă contra ţînţarilor, o închise repede.

– Îi trimit imediat, doctor Wilder, spuse ea.

Greg Wilder rămase dincolo de prag. Întotdeauna îşi aştepta în prag copiii, cu excepţia zilelor urîte, cînd se întorcea la maşină şi-i aştepta acolo.

Maggie nu-l invitase niciodată înăuntru. Conversațiile lor se purtau întotdeauna, inevitabil, în ușă.

– A venit tăticul, anunță Maggie grupul din fața televizorului. Copiii Wilder – Joshua, de nouă ani, Wendy, de șase, și Max, de patru – nu părură s-o fi auzit. Un mușchi nu li se clinti, nici nu-și desprinseră privirea dinspre ecran.

–Max, Wendy, Josh! se sili Maggie să sune la fel de veselă și strălucitoare ca Vrăjitoarea cea Bună de la Miazănoapte. Tăticul așteaptă să vă ia acasă.

– Vleau să mă uit la film, spuse Max, strîngîndu-și și mai tare sub braț ursulețul zdrențuit.

Maggie prinse privirea Kristinei și-i transmise un apel tăcut de ajutor. Uneori, Max o asculta pe Kristin cînd nu voia să se supună nimănui altcuiva. Kristin pricepu aluzia.

– Poți să vezi filmul acasă, Max. La televizorul tău *mare*.

– Nu! replică Max, încruntîndu-se aprig. O să pield toate pălțile flumoase pîn-acasă. Teddy si cu mine stăm aiți.

Kristin ridică din umeri și reveni cu atenția la emisiune. Mingea revenise în terenul lui Maggie.

– Max, iubitule, îmi pare rău, dar nu poți rămîne aici, spuse ea cu fermitate.

Băiețelul era atît de drăgălaș, așezat pe podea cu picioarele încrucișate și ursulețul strîns la piept.

Maggie avea pentru el o slăbiciune pe care și-o recunoștea și nu-i era ușor să rămînă severă. Dar nu putea reține copilul; tatăl lui era afară, așteptînd să-l ia acasă.

– Te-așteaptă tăticul, Max. În seara asta are treabă în oraș și...

– În oraș? întoarse Joshua capul auzind. La o șustă, *adică*?

– Păi... așa cred, se eschivă Maggie. O *știa*, dar expresia furtunoasă de pe chipul lui Joshua o împiedica să dea un răspuns afirmativ clar. „Laș o," se acuză ea singură.

– Pleacă prea mult în oraș! izbucni Joshua cu bruscă ferocitate. În fiecare vineri și sîmbătă seara, cînd nu-i de gardă la spital. Și pe urmă se-ntoarce tîrziu și-i arțăgos dimineață și nu vine la meciurile mele de soccer[1].

– Nu lipsește la toate, Josh, îl întrerupse Kevin. A fost la stadion săptămîna trecută, nu mai știi?

Maggie îi zîmbi cu drag lui Kevin. Diplomatul ei în vîrstă de nouă ani. Dar Josh nu era pregătit să asculte de glasul rațiunii.

– Săptămîna trecută am pierdut, așa că nu contează!

---

1 – (amer.) Fotbalul clasic european, spre deosebire de *football* = (amer.) fotbalul american; întrucît americanii se referă, prin „fotbal", la varianta lor națională, vom păstra pe tot parcursul textului termenii de „soccer" și, respectiv, „fotbal".

– Taci! N-aud televizorul! se plînse Kari, cea de șase ani. Acum de ce nu mergi acasă?

„Ăsta sigur nu-i diplomat," își spuse Maggie cu un oftat, întrebîndu-se cum să-i smulgă pe micii Wilder, cît mai elegant, din casa ei. Știa din experiență cît de încăpățînați și irascibili puteau fi. Josh și Max puteau fi, se corectă ea în gînd. Wendy era tăcută, pasivă și aproape prea docilă. Uneori o enerva modul fetiței de-a nu-și exprima niciodată preferințele, dorințele, orice emoție cît de cît.

Wendy se ridică în picioare, cu fața ei mică nepătrunsă ca de obicei, privind de la Maggie la frații ei cu ochii aceia ai săi frumoși, mari și acvamarini.

– Wendy e gata de plecare, spuse cu noi speranțe Maggie. Haideți, băieți, să vedem care ajunge primul la mașină.

Se felicită pentru această strategie psihologică isteață, cînd Josh sări în picioare și porni spre ușă.

– O să te bat, fraiere! îi strigă el peste umăr lui Max.

– Slabă mutarea, mami, spuse sec Kristin, aruncîndu-i o privire lui Max. Chipul băiețelului era schimonosit de furie; se trînti pe jos și începu să dea din picioare, zbierînd iar și iar, din toți bojocii:

– Io nu-s flaiel! Io nu mă duc acasă!

Kristin, Kevin și Kari îl priveau, mult mai fascinați, în acest moment, de criza copilului decît de

„Vrăjitorul din Oz". Maggie își înăbuși un geamăt. Nici unul dintre copiii ei nu avusese vreodată accese de nervi, nici măcar în timpul „teribililor doi ani". Și deși Josh făcea uneori aluzii la crizele frățiorului său, Max nu avusese nici una în timp ce se afla sub îngrijirea lui Maggie. Acum părea să scoată pîrleala pentru timpul pierdut. Momentan dezarmată, Maggie se rezumă să stea locului, privind împreună cu copiii ei.

– Tăticul zice că Max e prea mare ca să aibă crize, spuse Wendy, aproape în șoaptă.

Maggie tindea să confirme, dar asta nu rezolva problema a ceea ce-avea de făcut cu copilul care urla furios, azvîrlind din picioare.

– Mami, vrei să-l chem pe doctorul Wilder să vină-n casă și să-l ia pe Max? întrebă Kevin.

Maggie aruncă o privire prin *living-room*-ul mic, aglomerat, plin de ceșcuțe, haine de păpuși și articole din arsenalul GI Joe. Rufele ei de călcat, în două coșuri mari de plastic, se aflau în centrul odăii. Și-l închipui pe Greg Wilder, în întreaga-i eleganță masculină, croindu-și drum prin toată harababura, și se cutremură. Din cine știe ce motiv idiot – mîndrie prost orientată, poate – o îngrozea gîndul ca el s-o vadă obosită și neîngrijită, în dezordinea totală a camerei. Cînd și dacă Greg Wilder avea să intre vreodată în casa ei, voia ca totul să fie în perfectă ordine – ea, casa, copiii, totul. În acest

moment, casa era o ruină, şi nici ea nu arăta mult mai bine. Se strîmbă. Contrastul dintre ea însăşi şi partenera lui frumoasă, aşezată în fotoliul din faţă al Cadillac-ului cu aer condiţionat, ar fi fost sfîşietor. Alungă repede gîndul.

Max continua să chiräie, iar Kevin luă problema în propriile-i mîini.

– Merg să-l chem pe doctorul Wilder.

– Nu, Kevin, ripostă repede, nervoasă, Maggie. Hai să mai aşteptăm cîteva minute.

Îngenunche lîngă copilul care ţipa şi-i puse o mînă pe cap. Asudase, iar chipul său mic era scăldat în lacrimi. „Cum o fi să ai patru ani?" se întrebă ea, „să fii cel mai mic din familie, cu un tată extrem de ocupat şi fără mamă? Să fi petrecut ultimii doi ani, jumătate din viaţă, azvîrlit între guvernante şi creşe, zilnic în alt loc, cu alţi oameni, fără nici o rutină sau structură de care să depinzi?" Lui Maggie i se frînse dintr-o dată inima pentru acea bocceluţă de proteste furioase.

Şi-o amintea bine pe mama lui Max. Alicia Wilder fusese o blondă cu ochi căprui, atrăgătoare, întotdeauna îmbrăcată elegant şi crescută în spiritul perfecţiunii. O cunoscuse cu patru ani în urmă, cînd Kevin şi Joshua erau înscrişi în aceeaşi clasă, la grădiniţa de dimineaţă. Woodland era o comunitate ordonată, aflată la jumătatea distanţei între Baltimore şi Washington, D.C., cu ambianţe adecvate

tuturor categoriilor social-financiare. Școlile sale publice erau excelente și folosite de toți copiii din oraș. „Asta-i minunat în Woodland," o auzise odată Maggie pe Alicia Wilder, spunîndu-i unei alte mame. „Copiii au ocazia să se amestece cu alți copii, din toate straturile societății. Greg și cu mine ne-am gîndit un timp să ne dăm copiii la o școală privată, dar am decis că școlile din Woodland le-ar lărgi categoric perspectivele."

De fapt, perspectivele tînărului Joshua Wilder se lărgiseră atît de mult, încît și-l alesese drept cel mai bun prieten pe Kevin May. Relația dintre Joshua, din cartierul aristocratic Woodland Heights, cu casele sale elegante din piatră și stuc, pe acri de teren împădurit, și Kevin, rezident al ieftinului cartier Woodland Courts, cu duplexu-rile sale din prefabricate și curțile comune cu vecinii, ar fi putut servi drept perfect exemplu al promisiunilor de liberalism social ale Woodland-ului. Alicia Wilder îi spunea frecvent lui Maggie cît de mult îl plăcea pe Kevin și ce bucuroasă era că devenise prietenul lui Joshua. Dar Maggie nu se putea abține să nu observe că, în vreme ce Kevin era invitat adesea la familia Wilder să se joace, lui Joshua i se îngăduia doar rareori să vină la joacă în casa May. Bănuia că Alicia Wilder nu prea voia ca fiul ei să se amestece în învălmășeala din Woodland Courts. Abia după moartea mamei lui, în urmă cu doi ani și

ceva, Josh începuse să-și petreacă la familia May cea mai mare parte a timpului liber.

Sărăcuțul Max, își spuse Maggie. Imaginea frumoasei Alicia i se șterse din minte, în timp ce mîngîia părul copilului.

– Max, știu că ești obosit și nervos și foarte supărat, murmură ea cu un ton calm, alintător. Și fără-ndoială ai senzația că...

– Ce-i toată povestea asta, Max?

Glasul bărbătesc, profund, păru să inunde întreaga încăpere. Max se opri un moment din orăcăit, pentru a privi în sus. Tatăl său stătea în pragul camerei, cu brațele încrucișate pe piept, sprîncenele cînepii arcuite și buzele strînse într-o liniuță subțire. Părea foarte mare, foarte autoritar și foarte furios. Maggie se adună pe picioare, cu senzația stranie că i se tăiase respirația. Greg nu așteptase să fie poftit înăuntru. Intrase din proprie inițiativă.

– Mămico, șopti Kari, în timp ce trecea cu băgare de seamă în spatele ei. Kari, de obicei atît de nărăvașă și nostimă, era timidă în preajma bărbaților, fapt de care Maggie devenea tot mai conștientă. Spre deosebire de Kristin, care cunoscuse un tată iubitor, pînă la vîrsta de șase ani, Kari nu locuise niciodată în casă cu un bărbat. John May murise la numai o săptămînă după nașterea celei mai mici fetițe ale sale.

Greg Wilder traversă camera spre a se opri

în fața fiului său mezin.

– Mergem acasă, Max.

Glasul său nu lăsa loc pentru nici o discuție. Pentru Maggie, cel puțin, căci Max nu făcu decît să întoarcă iarăși capul, reluîndu-și istericalele.

– Destul, Max.

Doctorul Wilder vorbea pe un ton despre care Maggie bănuia că ar fi pus pe fugă personalul spitalului, sfîrîindu-i călcîiele, să-i facă pe plac. Max Wilder îl ignoră complet.

Maggie observă o roșeață închisă colorînd gîtul doctorului și răspîndindu-i-se în sus peste obraji.

– Ar putea dormi aici în noaptea asta, doctore Wilder, propuse ea repede. Avem un pat în plus, la Kevin în cameră. Sînt suprapuse.

– Dacă Max se face de-un stat aici, atunci stau și eu!

Joshua revenise, încruntîndu-se bătăios spre tatăl său. În mînia sa, băiatul era o imagine miniaturală a bărbatului, cu excepția ochilor, căprui-deschis. Josh avea ochii mamei lui.

– Mergeți cu toții acasă, spuse Greg Wilder printre dinții încleștați. Joshua, Wendy, treceți la mașină! Imediat!

Wendy smulse ursulețul lui Max și o zbughi din cameră. Josh o urmă, cu o mutră posomorîtă. Greg se aplecă și-l luă pe Max în brațe. Spre groaza

colectivă și plină de fascinație a membrilor familiei May, copilul începu să dea cu pumnii și picioarele și să-și zgîrie tatăl, fără ca urletele turbate să i se potolească un moment măcar. Greg Wilder ieși cu pași mari, cărîndu-l pe Max în timp ce căuta să-i evite loviturile. Maggie și copiii ei îi urmară la mașină.

Joshua și Wendy stăteau deja pe bancheta din spate. Francine, o brunetă frapantă, în rochie de cocktail roșie, decoltată, stătea în față, furioasă. Greg îl îndesă în spate pe Max, care țipa.

– Maggie, îmi pare rău pentru ce s-a-ntîmplat, spuse, întorcîndu-se spre ea. Părea îngrozitor de hărțuit. Vîrî mîna în buzunarul sacoului, scoțînd o agrafă de bani, din aur, cu monogramă. Maggie își privi toți cei trei copii rămînînd cu gurile căscate, în timp ce doctorul dădea la iveală teancul gros de bancnote. Simți tentația dureroasă de-a le întoarce capetele dinspre o asemenea priveliște.

Greg desprinse o hîrtie de douăzeci de dolari și i-o întinse.

– Sper că ajunge atît, Maggie. Știu că-i ții de cînd au terminat școala, la trei jumate.

– Și cina au luat-o la noi, ciripi Kevin.

Maggie își simți obrajii devenind stacojii. Greg îi mai întinse o bancnotă de zece, dar ea se retrase, refuzînd s-o primească.

– E prea mult, doctore Wilder. Dumneavoas-

tră...

Din mașină răsună încă un răcnet, dar de astă dată îi aparținea Francinei. Max ajunsese pe fotoliul din față, atacînd-o.

– Doamne ferește! murmură Greg. Se repezi spre mașină și deschise larg portiera, într-o încercare de a-l smulge pe Max de pe victima sa. Părul Francinei era vraiște, iar pe gîtul zvelt și brațele goale avea zgîrieturi. Greg reuși să-l desprindă pe Max, dar nu înainte ca acesta să-și fi înfipt dințișorii în mîna femeii. Francine scoase un urlet disperat de durere. Doctorul țipă la fiul său și începu să-l croiască, ferindu-se tot timpul de pumnii și picioarele băiatului care-l bombardau.

Max continua să ragă din răsputeri. Cîțiva vecini curioși se adunau la locul faptei, pentru a observa și comenta situația. Viața în Woodland Courts semăna cu traiul în proverbiala casă de sticlă: toți se simțeau liberi să se amestece în treburile celorlalți. Joshua sări din mașină și se alătură grupului.

– Ce s-a-ntîmplat? îl întrebă Kevin. De ce-a atacat-o Max pe prietena lu' tăticu-tău?

– I-a zis lui Max că dacă nu stă cuminte o să-i arunce ursulețul în rîul Potomac, răspunse Josh.

Vecinii rămaseră cu gura căscată, șocați și dezaprobatori.

– Ăsta nu-i un mod de a-i vorbi unui copil,

spuse mustrătoare doamna Jenkins, bunică a opt copii, care locuia în cealaltă jumătate a duplex-ului familiei May. În ultimii cinci ani, stătuse noaptea cu copiii May, în timp ce Maggie lucra în schimbul trei la recepția unei linii aeriene importante, la Baltimore, în apropiere.

– La doamna aia groaznică ar trebui să-i fie ruşine! exclamă indignată Kari, cu mîinile-n şolduri.

– Tatăl tău ştie ce i-a spus lui Max? se miră cu voce tare Maggie. Era de acord cu doamna Jenkins şi Kari. Fusese o remarcă plină de cruzime față de un copil, iar fastuoasei Francine ar fi *trebuit* să-i fie ruşine.

– Nu, nu ştie, replică voios Josh. Şi Max i-a făcut-o! Uite-o că-i curge sînge!

– Maggie!

Acum Max suspina, urletele de furie preschimbîndu-i-se în acelea ale unui copil lezat şi înspăimîntat. Tatăl său încetă să-l mai bată şi-l aruncă pe canapeaua din spate a maşinii. Fără o singură privire spre mica gloată de spectatori, Greg Wilder urcă în maşină, trînti portiera şi ambală feroce motorul. Marele Cadillac se smuci înainte, după care o luă din loc cu mare viteză.

– Hei, l-a uitat pe Josh, spuse Kari, chicotind.

Vecinii rîseră. Cineva făcu o remarcă despre marii ştabi cu maşini pompoase, femei iuți la mînie şi copii neglijați.

– Să mergem în casă, spuse repede Maggie, mînîndu-i pe cei patru copii în jumătatea ei din duplex. Poți sta aici în noaptea asta, Josh. Împrumuți o pijama de-a lui Kevin, că o periuță de dinți în plus avem noi.

– Hai, Josh, să ne terminăm fortul din Lego, îl chemă Kevin.

Cei doi băieți urcară în fugă scara îngustă, spre camera lui Kevin.

– Acum putem să ne uităm la Dorothy, mămico? E chiar vremea cînd trebuie să fie-n castelul vrăjitoarei, spuse Kari, luîndu-și mama de mînă.

– Știe tot filmul pe-dinafară, observă Kristin, cu indulgență de soră mai mare.

– Și eu, zîmbi Maggie. Hai să mergem s-o vedem pe Dorothy cum îi vine de hac vrăjitoarei.

Își conduse fiicele în *living-room*, unde le așteptau televizorul și fierul ei de călcat.

Zece minute mai tîrziu, soneria se auzi din nou.

– Crezi că-i doctorul Wilder, mami? întrebă Kristin cu teamă.

Kari păru alarmată.

– Nu răspunde!

Neliniștea fetelor o tulbura pe Maggie. Recent, la un colocviu televizat, auzise un psiholog explicînd rezultatele unui studiu întreprins asupra fiicelor de văduve. Efectele absenței taților începeau din copi-

lărie, cînd fetițele tindeau să fie nervoase sau să se teamă în prezența bărbaților, și se prelungeau în anii adolescenței, fetele fiind prudente și timide cu băieții de aceeași vîrstă. Conform ultimei cărți a eminentului psiholog, incapacitatea fetelor de a lega relații cu bărbații le putea împiedica să-și formeze atașamente de durată cu sexul opus.

Maggie înclina să desconsidere majoritatea celor pe care le auzea de la așa-zișii experți, dar acest studiu anume îi atinsese un punct dureros. Se întîmpla la fel și cu Kari și Kris? se întrebă, încruntîndu-se. Lipsa unui tată sau a unei figuri paterne începuse să le inspire fiicelor ei teama de bărbați?

– O să-l bată pe Josh, mămico! se văicări Kari.

– N-aveți nici un motiv să vă fie frică de doctorul Wilder, spuse cu fermitate Maggie. Nu umblă aiurea, bătînd copiii. În seara asta a fost foarte supărat, iar Max era rău și...

Soneria răsună din nou, iar Maggie se grăbi să deschidă. Fetele rămaseră pe locurile lor. La ușă era Greg Wilder. Bărbatul jovial, încrezător în sine, care apăruse adineaori, dispăruse, înlocuit de un părinte, evident, jenat și enervat.

– Doctore Wilder, vă rog, lăsați-l pe Joshua să stea în noaptea asta aici, spuse repede Maggie.

Vocea îi tremura și, spre marea ei deznădejde, suna la fel de agitată ca și a fetițelor.

Greg îi privi ochii verzi și rugători, ridicați spre el, și lăsă să-i scape un oftat greu. „Ce zi de iad a mai ieșit și asta!" își spuse. Fusese în chirurgie de la șapte dimineața, ieșind din operații doar ca să stea de vorbă cu familiile pacienților. Cel mai istovitor caz, atît fizic, cît și emoțional, fusese operația de înlăturare a unei tumore cerebrale maligne de la un student de colegiu, în vîrstă de douăzeci de ani. Durase șase ore. Îi fusese imposibil să i-o extirpeze pe toată și-i venise să plîngă, împreună cu familia, cînd le spusese tragica prognoză. Consultațiile pacienților proprii fuseseră peste măsură de lungi și rămăsese și la o vizită finală în saloane, astfel nimerind în ora de vîrf a traficului de weekend din orașul Baltimore.

Cînd, în sfîrșit, ajunsese acasă, o găsise pe Paula, fiica sa, în vîrstă de paisprezece ani, gata să plece pentru a înnopta acasă la o prietenă. Nu fusese deloc încîntată cînd Greg îi amintise că era vorba ca în noaptea aceea să stea cu sora și frații mai mici. O lăsase în camera ei, bosumflată, după ce fata îi spusese că era cel mai rău și mai neînțelegător tată din lume pentru că o făcuse să-și schimbe planurile.

A petrece seara la restaurantul-dancing Riverview Country Club, cu Francine Gallier, era probabil ultimul lucru de care mai avea chef, dar femeia îl invitase cu trei săptămîni în urmă, iar el acceptase,

și se simțea obligat să se ducă. Încercase să-și autosugestioneze un oarecare entuziasm, enumerîndu-i în minte atributele. Era frumoasă, senzuală, excitantă – cu o companie plăcută și bună la pat. Iar el avea nevoie de relaxare, de societate, de-a fi cu o femeie. Cerințele profesiunii, preocupările cu copiii... Trebuia să-și găsească un debușeu, nu?

Oare făcea toate aceste raționamente fiindcă era vinovat de-a fi părăsit copiii pentru încă o seară? se întrebase, în timp ce conducea mașina înapoi spre Maggie, ca să-l ia pe Josh. Fusese complet nepregătit pentru îngrozitoarea scenă cu Max. Crizele de nervi ale băiatului deveneau o crescîndă sursă de îngrijorare. Cînd auzise urletele neîncetate din *living-room*-ul lui Maggie, năvălise înăuntru să intervină. Acum era din nou în prag, ținînd ușa doar puțin întredeschisă. Unele lucruri nu se schimbă niciodată, își spuse, strîmbîndu-se.

– Max și Wendy plîngeau pe canapeaua din spate, spuse Greg, iar Francine tuna și fulgera în față, cînd mi-am dat seama că plecaserăm fără Josh.

Mai scoase un oftat.

– La naiba. Îmi... Îmi pare cumplit de rău pentru că l-am bătut pe Max. Alicia ar fi fost îngrozită. Nu credea în pedepsele corporale de nici un fel, și pînă nu de mult...

Umerii i se înmuiară.

–...nici eu nu credeam.

Maggie îl privi, ascultînd, nesigură ce să spună. Conversațiile lor în ușă erau întotdeauna ușoare și plăcute, glazurate cu aspectele cele mai hazoase ale creșterii copiilor. Zîmbeau mult și nu făceau niciodată aluzii la vreunele probleme. Acum, însă, Greg nu zîmbea; arăta obosit și descurajat. Nu era sigură dacă i se adresa ei sau doar își exprima gîndurile cu glas tare. O năpădi un val profund de simpatie.

Îi părea rău pentru acest bărbat, își dădu ea seama cu oarecare surpriză. Niciodată nu se gîndise, cu adevărat cît de complicată era, de fapt, viața lui; întotdeauna părea atît de calm și complet stăpîn pe situație. Pentru prima oară, Maggie îi văzu viața dintr-un alt unghi. Meseria lui era dificilă și plină de solicitări, iar răspunderea totală pentru patru copii probabil că sporea pînă la niveluri copleșitoare presiunile pe care le avea de suportat. Ei, dar nu era de mirare că avea nevoie să iasă în lume, să ducă o viață socială, să umble cu o femeie frumoasă ca Francine. Dar, cînd încerca s-o facă, îl sabotau copiii lui!

Greg observă cum strîngea Maggie mîna pe ușă în timp ce-l privea.

– Și-acum, iată-te pe *dumneata*, spuse el, holbîndu-te la mine de parcă aș fi un inculpat dovedit de abuz asupra copiilor.

Era complet prăbușit.

– Nu-i nevoie să insiști ca Josh să stea aici, pentru a-l apăra de mînia monstrului său de tată.

– Nici nu m-am gîndit la așa ceva, răspunse grăbită Maggie. Mă... mă gîndeam cît de obosit arătați, doctore Wilder.

Remarca ei neașteptată îl luă pe Greg prin surprindere; o privi cu ochi mari. Nu i se zărea nici urmă de condamnare în expresie, doar compasiune și preocupare plină de căldură. O văzuse privind astfel copiii, pe-ai lui și pe-ai ei, dar pe el, niciodată. Și nu făcuse nici vreo glumă sarcastică; îi răspunsese cu seriozitate. Nu mai ținea minte cînd purtaseră ultima oară o conversație serioasă. Sporovăielile lor peste prag erau invariabil lejere, glumețe și superficiale.

– Sînt obosit, Maggie.

Își trecu pîna prin păr, răvășindu-și-l. Simțea o nevoie neașteptată de-a se așeza și a-i vorbi serios, de a-i împărtăși deprimarea și neajutorarea pe care le simțea cu privire la tristul viitor al pacientului său, de a-i spune cît de mult îl îngrijorau copiii și cît de vinovat se simțea de-a nu reuși să răspundă nevoilor lor. L-ar fi înțeles, o știa instinctiv.

Dar nu era timp de vorbă. Francine îl aștepta și întîrziaseră deja la dans. Și cum să se așeze și să stea de vorbă cu Maggie, dacă nu-l poftea niciodată în casa ei? Nu erau prea multe de spus

cînd erai exilat în prag. Greg oftă din nou şi-şi condensă toate sentimentele în cîteva cuvinte ostenite:

– A fost o... zi grea, toată.

– Înţeleg, spuse pe un ton liniştitor Maggie.

Privi în ochii aceia verzi şi calzi şi fu uimit de dorul pentru înţelegerea ei, de mîngîierea ei. Se simţi constrîns să nege acel simţămînt.

– N-ai avea cum să-nţelegi! izbucni. Niciodată n-ai cunoscut frustrarea, regretul şi vinovăţia pe care le simt în relaţiile cu copiii mei. Dumneata eşti mama perfectă, chinuindu-te să te descurci cu indemnizaţiile pentru decesul soţului, banii pe orele de îngrijit copii şi munca aia mizerabilă de noapte. Îmi îngrijeşti copiii de doi ani şi patru luni, şi te-am urmărit, Maggie. Eşti răbdătoare, blîndă şi altruistă, genul de părinte pe care merită să-l aibă orice copil. Copiii dumitale sînt fericiţi şi bine adaptaţi. *Dumneata* nu-ţi ieşi niciodată din fire, sau să ţipi la copii, sau... sau să dai în ei!

Maggie fu nevoită să rîdă de imaginea pe care o sugerau cuvintele lui.

– Mă faceţi să par înfiorător de sfîntă, o Maică Machree în toată regula. Şi deşi sînt tentată să vă las să credeţi mai departe că am o aureolă în jurul capului, n-aş îndrăzni. Unul dintre copiii mei v-ar putea povesti despre momentul cînd au adus noroi în bucătărie la zece secunde după ce terminasem de spălat şi ceruit pe jos. I-am fugărit prin curte cu

prăjina, zbierînd ca o banshee[1].

„Ne-a revenit umorul", își spuse Greg. Încercă să zîmbească, dar rezultatul semănă cu o grimasă lugubră. Maggie recurgea la glume pentru a-i închide gura, își dădu el seama printr-o neașteptată străfulgerare de intuiție. Și reușea absolut la fel de bine ca prin a-l ține afară, pe prag.

Maggie aștepta, cu speranță, ca Greg să rîdă de mica ei glumă. Voia să-l destindă, să-l facă să surîdă. El însă nu zîmbea. Părea chiar mai mohorît. Renunțînd la orice încercare de umor, Maggie îi spuse cu franchețe:

– De fapt, am avut nenumărate ocazii cînd mă simțeam obosită, deprimată sau furioasă, și mi-am descărcat sentimentele pe copiii mei. Știu totul despre vinovăție și regret. Sînt sigură că *toți* părinții încearcă, într-un moment sau altul, aceleași simțăminte pe care le-ați menționat, doctore Wilder. Se livrează odată cu marfa. Și cred că părinții singuri le simt de două ori mai tare.

Greg ridică din umeri, foindu-se incomod. Ce se-ntîmpla cu el? În acel moment, simțea o jinduire incredibilă ca Maggie să-i mîngîie părul și să-l consoleze, cam în același fel în care o văzuse liniștindu-l pe Max. Îi era pe jumătate teamă că se putea face complet de rîs, lăsîndu-și dorința să izbuc-

1– Zînă din folclorul scoțian și irlandez, ale cărei tînguiri prevestesc moartea cuiva.

nească în cuvinte.

– Ești foarte înțelegătoare...

Glasul îi era țeapăn și controlat.

– De obicei, nu mă las așa dus de val...

Maggie era sigură că-și regreta ieșirea impulsivă și se întreba dacă nu fusese prea impertinentă, oferindu-i unui medic cu experiență propriile ei opinii neștiințifice. Arăta însă atît de secătuit și descurajat; voia să-l îmbărbăteze oarecum. Simți un imbold aproape covîrșitor de a-l cuprinde cu brațele și a-i șterge acele riduri de epuizare și îngrijorare de pe față. Complet deconcertată de aceste sentimente, căută să și le izgonească, luîndu-se singură în derîdere. Fără-ndoială, Greg Wilder n-avea nevoie de ea ca să-l consoleze! Avea desigur femei care stăteau la coadă ca să se ocupe de asta. Una dintre ele era chiar atunci în mașina lui.

Abordîndu-și camuflajul emoțional protector, Maggie reveni în rolul pe care-l cunoștea cel mai bine, al personajului matern.

– Doctore Wilder, de ce nu-i lăsați pe Max și Wendy să petreacă noaptea aici, cu noi?

Vocea ei era blîndă, de-o muzicalitate plăcută, voce de mamă.

– Cele două fetițe pot dormi în dormitorul fetelor, iar pe Kristin am s-o mut în camera mea. Kari ar fi absolut fascinată s-o aibă alături pe Wendy și...

– Nu poți să-mi spui că vreunul dintre ei ar fi fascinat să-l aibă pe Max, o întrerupse el răutăcios.

Maggie rînji.

– A, Kristin și cu mine sîntem amîndouă topite după Max. Și celorlalți copii le place, deși poate n-ar vrea s-o recunoască. Am un pătuț pliant pe care-l pot întinde în camera lui Kevin și toți trei băieții vor dormi în noaptea asta acolo.

Greg se gîndi la oferta ei. Lucrurile s-ar fi simplificat cert, dacă cei trei copiii mai mici rămîneau aici. Paula putea înnopta la prietena ei, încetînd să mai stea îmbufnată, iar după seara de dans putea să meargă și el acasă la Francine, rămînînd acolo toată noaptea. De obicei, trebuia să se dea jos din pat, împleticit, cînd avea mai mult chef de somn, să se-mbrace și să părăsească apartamentul amantei pentru a porni spre casă, căci nu îndrăznea să-și lase copiii singuri toată noaptea. Se hotărî.

– Îți mulțumesc, Maggie. Copiii pot rămîne aici. Îți sînt foarte recunoscător.

Ei, și de ce ideea unei seri pătimașe cu Francine, fără copii pe cap, nu-l entuziasma deloc? se întrebă. Ar fi trebuit să se simtă la fel de extatic de liber ca un adolescent cu mașina familiei la dispoziție și fără consemn de întoarcere. Dar nu era așa. Se simțea anost... și ciudat de singur. Băgă mîna după agrafa cu bani.

– Să-ți plătesc dinainte...

Maggie clătină din cap.

– A, nu, doctore Wilder. Asta nu se pune la socoteală ca muncă. Astă-seară, copiii mei îşi invită bunii prieteni să înnopteze la ei.

O briză uşoară îi înfoie părul, şi-şi netezi la loc şuviţele cu mîna stîngă.

Era drăguţă, reflectă Greg, privind-o. Întotdeauna o găsise astfel. Ten frumos, pometi conturaţi, nas în vînt, drăgălaş şi gură dulce, bine formată. Bine, dar chiar şi în hainele astea vechi de pe ea, arăta...

Maggie era conştientă că se uita la ea şi coborî ochii, stingherită. Niciodată n-o mai privise atît de lung şi pătrunzător. Doamne, ştia că arăta prost în seara asta, dar era evident că se prezenta chiar mai prost decît crezuse. Contrastul dintre ea şi eleganta Francine îl frapase vizibil. Părea să nu-şi mai poată lua ochii de la ea. Maggie îşi propuse să arunce în aceeaşi seară hainele vechi la gunoi.

Ştia că o privea, îşi dădu seama Greg, cînd o văzu coborînd ochii. Şi se simţea stînjenită. O dovedeau poziţia ei rigidă şi mîinile crispate. Căută imediat s-o facă să se destindă, spunînd primul lucru care-i trecu prin minte:

– Văd că încă mai porţi verigheta.

Îşi privi propria mînă fără inel.

– Eu... am încetat s-o mai port acum un an.

Începuse să se simtă ciudat, ieşind la întîlniri

cu verigheta pe deget. Cînd acceptase în sfîrșit faptul că nu mai era căsătorit, își scosese verigheta. Dar Maggie n-o făcuse. Însemna oare că încă se mai considera măritată cu soțul ei decedat? Gîndul îl tulbura.

Maggie își privi banda de aur de pe deget și era gata să răspundă, cînd o voce ascuțită și nerăbdătoare strigă din mașină:

– Greg!

Atît Greg, cît și Maggie priviră într-acolo, pentru a o vedea pe Francine aplecată prin fereastră.

– Greg! strigă ea din nou. Și-așa am întîrziat destul. Pînă-i ducem pe copiii ăștia acasă și...

Greg n-o mai ascultă, revenind spre Maggie, cu o combinație de jenă și iritare pe chip. Dacă ar fi fost Maggie în mașină, așteptîndu-l? Nu și-o putea închipui comportîndu-se atît de țîfnos ca Francine.

– Greg! se ridică poruncitoare vocea Francinei.

– Copiii *ăștia*, întîmplător, sînt copiii *mei*, Francine, spuse Greg, în timp ce revenea cu pas întins la mașină, pe-un ton la fel de tăios ca al ei. Și vor petrece noaptea aici.

Wendy și Max săriră din mașină ca fulgerul, alergînd spre Maggie. Vechiul ursuleț brun stătea vîrît sub brațul lui Max, iar Greg simți un junghi neașteptat și dureros de remușcare. Ce fel de tată era, în fond? Cîrpea un copil de patru ani, apoi se

debarasa de copii pe timpul nopții ca să-i poată da de băut, de mîncat și de culcat unei cățele ca Francine Gallier...

Maggie îl luase pe Max în brațe, iar membrele lui o cuprinseră ca ale unei maimuțici. Zîmbind, îl duse în casă, cu celălalt braț petrecut dezinvolt pe după umerii lui Wendy. Greg simți îndemnul nebunesc de a-i urma înăuntru. Nu că ar fi ajuns vreodată în casă, își spuse. Îi privi cum intrau în micul duplex de prefabricate, observînd deprimat că nici copiii nici Maggie nu aruncaseră o privire în urmă, nici nu-i uraseră noapte bună.

Cînd răspunse soneriei, peste șapte minute, Maggie fu uimită să-l găsească din nou pe Greg Wilder la ușa ei.

Chirurgul îi adresă un zîmbet cam spășit.

– Îmi cer scuze că te deranjez din nou, Maggie, dar aș putea da un telefon?

Aproape se aștepta să-l refuze, indicîndu-i cabina telefonică din colțul străzii. Ea însă nu șovăi decît un moment, înainte de-a răspunde:

– Desigur. Poftiți pe-aici, doctore Wilder.

Îl conduse în bucătărie și-i arătă telefonul alb

de pe perete, imens de ușurată că vasele de la cină erau spălate și puse la loc. Nu-l întrebă nimic, dar Greg îi oferi totuși o explicație:

– Trebuie s-o sun pe Paula. Urma să vadă de copii la noapte, dar de vreme ce vor sta aici, se poate duce acasă la prietena ei pînă mîine. O să-i pară grozav de bine.

Iar el nu va mai fi cel mai rău tătic din lume.

Maggie dădu din cap. Paula Wilder era o fată foarte drăguță și ducea o viață socială activă, conform admiratoarei ei Kristin, care învăța în clasa a șaptea la Woodland Junior High[1], unde Paula era într-a noua.

Un semnal ascuțit al claxonului mașinii sparse tăcerea, făcîndu-l pe Greg să se încrunte.

– Francine s-a gîndit s-o sun pe Paula de la club, dar facem aproape patruzeci de minute pe drum, și...

Lăsă fraza neterminată. Nu-și putea explica graba, *nevoia* de a fi revenit. Nici valul de plăcere pură care-l inundase cînd Maggie îl întîmpinase în ușă. Iar acum era în casa ei, invitat. Mă rog, aproape.

Formă numărul, ascultă, apoi puse receptorul în furcă.

– Ocupat. Paula, de vorbă cu prietenii, normal.

1 – (Complet) *Junior Highschool* = gimnaziu, liceu de curs inferior

Dar nu-i păsa, recunoscu el în sinea lui. N-avea nici o grabă să iasă din mica bucătărie a lui Maggie. Absolut nici o grabă.

Claxonul țipă din nou, iar degetele lui Greg se strînseră pe receptorul telefonului. Maggie îi văzu falangele albindu-se, fălcile încleștîndu-se și ochii acvamarini devenind reci ca gheața.

– Voi fi încîntată s-o sun eu pe Paula din partea dumneavoastră, doctore Wilder, spuse ea repede. Aveți drum lung de făcut și știu că sînteți nerăbdător să plecați.

Francine, cel puțin, era nerăbdătoare. Încă un semnal ascuțit, sacadat, al claxonului, o făcu pe Maggie să tresară. Și-o închipuia pe frumoasa Francine, șezînd furioasă în mașină și chemîndu-și omul cu goarna, și se miră de autoritatea acelei femei. Expresia de pe chipul doctorului Wilder o făcea să se simtă *ea* nervoasă, deși n-avea nici o legătură ca pricina acesteia.

Greg nu luă în seama apelul imperios al partenerei sale și se îndreptă spre frigider, care era acoperit cu desene de-ale copiilor și lucrări de la școală.

– Numai A[1]-uri, remarcă el. Cred că extemporalele proaste nu sînt afișate, așa-i?

Maggie fu ispitită să-i răspundă că copiii ei

1 – Calificativul maxim în sistemul de notare american, analog cu nota 10 din sistemul european.

nu aduceau acasă lucrări proaste; primeau numai A-uri și stele aurii. Era extrem de mîndră de succesele lor școlare, dar nu voia să pară lăudăroasă. Așa că doar zîmbi indiferentă și nu spuse nimic.

– Mi-amintesc că Josh ne-a spus despre Kevin că e cel mai isteț băiat din clasă.

Greg examina un extemporal de-al lui Kevin la matematică, pe care se lăfăia un abțibild cu *smiling face*[1] și un A+ mare, roșu.

– Asta s-a-ntîmplat acum cîțiva ani, înainte ca Alicia...

Reveni cu atenția spre lucrarea de studii sociale a lui Kevin, care purta un A+ albastru și un SUPER scris cu majuscule, de către profesoară.

– Kevin pare să se descurce foarte bine pînă acum, în clasa a patra.

Maggie dădu din cap.

– Mi-aș dori ca unele obiceiuri de-ale lui să se lipească și de Josh, adăugă abătut Greg. Alicia obișnuia să spună că Josh e un elev cu rezultate mai prejos de posibilitățile lui. Anul trecut, profesoara a declarat că nici măcar nu are posibilități. Sper ca anul ăsta să se descurce mai bine.

– Mmmm, murmură Maggie. După cîte se părea, Greg nu știa cît de slab se prezenta la școală

1 – (Lit.) „fața zîmbitoare"; desen popular schematic constînd dintr-un cerc cu zîmbetul marcat printr-un semicerc larg în partea de jos și două puncte apropiate în chip de ochi.

Josh în acest an. Primele foi matricole încă nu se trimiseseră acasă, dar, din cîte auzise de la Kevin și chiar de la Josh însuși, doctorul Wilder n-avea să se bucure foarte tare de progresele fiului său – sau de lipsa lor.

Greg formă iarăși numărul și închise, la auzul semnalului ocupat. Claxonul răsună încă o dată, cu un țipăt prelung, înfuriat. Nu-i dădu atenție. Maggie avea o spuză de pistrui peste șaua nasului, observă el. Erau drăgălași. Sănătoasă și atrăgătoare. Și-i plăcea în bucătăria ei. Era caldă, familială, spre deosebire de sterilitatea bucătăriei aproape nefolosite din casa lui.

Din nou claxonul.

– Vă rog, lăsați-mă să dau eu telefon din partea dumneavoastră, repetă Maggie.

Oferta ei părea mai mult o rugăminte. Iarăși se uita la ea. Ochii lui erau cei mai frumoși din cîți văzuse. Iar cînd o privea, Maggie simțea... dorea... Înghiți în sec. Dorea să nu-l fi primit în casă. Dar n-avusese de ales, nu-i așa? Ar fi fost complet irațional să-i refuze folosirea telefonului. Însă faptul de a-l avea acolo, în căminul ei, o făcea să se simtă atît de expusă, atît de straniu-vulnerabilă... Ca și cum l-ar fi primit deja în... Maggie își spuse prompt că gîndurile-i lunecau spre nebunie.

– Am s-o sun eu pe Paula în locul dumneavoastră, doctore Wilder, insistă, cu o voce pe care

și-o spera stăpînă pe situație, refuzînd orice aiureli.

– Nu „doctore Wilder". *Greg*, o corectă el; îi mai ceruse să-l numească Greg, cam cu un an în urmă, dar ea n-o făcuse niciodată. Spune-mi Greg. Eu îți spun Maggie, nu? E prescurtarea de la Margaret?

– Aș vrea și eu să fie, dar vine de la Mary Magdalene, îl informă Maggie fără tragere de inimă. Cînd frații mei voiau să mă înfurie, așa mă strigau.

Buzele lui Greg tresăriră amuzate.

– Atunci cred c-am să rămîn mai bine la Maggie.

Întotdeauna știuse că avea picioare frumoase, își spuse el, în timp ce-i petrecea cu ochii lungimea membrelor. Lungi, formate, suple. Le observase și-nainte, dar acum voia să le atingă, să-și plimbe mîna pe toată lungimea lor mătăsoasă. Un fulger de căldură îl străbătu și încercă să alunge gîndul.

Kevin și Joshua năvăliră în bucătărie, distrăgîndu-i, din fericire, atenția.

– Vrem o gustărică! mugi Josh, după care își zări tatăl și se opri în loc. Ce faci aici, tati?

Greg ridică din sprîncene și-i răspunse printr-o altă întrebare:

– Îi cereai doamnei May ceva de mîncare, Joshua?

Josh își privi pantofii.

– Ăă, da.

– Nu se cere de mîncare în casa altcuiva, Joshua. Aştepţi pînă ţi se oferă. Ştii asta, îşi mustră Greg fiul. Şi nici măcar n-ai cerut politicos. Ai pretins!

– Glumea doar, doctore Wilder, interveni repede Kevin. Uneori glumim aşa cu mama. Nu se supără, nu-i aşa, mami?

– Nu, le zîmbi Maggie băieţilor. Le-am promis lui Kev şi Josh că-şi pot face nişte popcorn şi cred că de-asta au venit aici.

Amîndoi băieţii dădură din cap a încuviinţare. Claxonul maşinii ţipă din nou.

– Cine tot croncăne la claxonul ăla? întrebă Kevin, încruntîndu-se. Domnul Crothers o să-şi iasă din minţi şi-o să cheme poliţia, dac-o mai ţine mult aşa.

Greg îşi drese glasul.

– Poate-ar fi mai bine s-o suni pe Paula din partea mea, Maggie, dacă eşti sigură că nu te deranjează.

Dracu' s-o ia pe Francine! Îşi dorea s-o fi putut face să dispară, cu claxon cu tot.

Greg era zguduit de forţa pură a propriei sale mînii. Nu simţea nici o plăcere la gîndul unei seri cu Francine. Perspectiva de-a o privi pe Maggie şi pe copii, frigînd porumb în bucătărioara ei atît de mică l-ar fi atras incomparabil mai mult. Ochii i se aţintiră asupra unei şuviţe de păr care scăpase din

coada ei de cal și se încîrliga pe ceafă. Avu nevoie de toată voința pe care-o avea, pînă la ultimul dram, pentru a se abține să nu întindă mîna și să atingă firele arămii, strălucitoare. Gîtul ei era grațios și zvelt, și se întrebă dacă pielea era atît de fină pe cît părea. Dar nu îndrăznea s-o atingă. Maggie nu-l vedea ca pe un bărbat; pentru ea nu era decît un tătic, tăticul copiilor Wilder. Nici măcar nu-l numea Greg. Doctore Wilder, întotdeauna. Deodată, acest fapt îl irită enorm. Se întrebă dacă avea să mai obțină vreodată accesul în casa ei, sau dacă urma să fie din nou consemnat pe infernalul prag. *Acest* gînd i se părea absolut intolerabil.

Maggie îl văzu încruntîndu-se și se întrebă ce soartă o aștepta pe impetuoasa Francine. Desigur, o femeie frumoasă și sexy ca ea avea, probabil, nenumărate căi de-a canaliza creator furia unui bărbat spre cu totul altceva. Aruncîndu-i încă o privire furișă lui Greg, Maggie se pomeni întrebîndu-se cum ar fi să-l ademenească, transformîndu-i mînia în... cu totul altceva. Avea o gură senzuală, amplă și generoasă, cu buza de jos arcuită, plină. Iar mîinile lui erau mîini de chirurg, mari și puternice, cu degete lungi și unghii tăiate fin, imaculate. Cum ar fi fost să fie atinsă de mîinile acelea, să simtă acea gură pe a sa? Cum ar fi ca *ea* să fie cea care pleca să petreacă o noapte în oraș cu Greg, iar Francine să stea acasă și să vadă de copii?

Direcția pe care i-o apucaseră gîndurile o enerva, și simțea o roșeață ușoară întinzîndu-i-se pe piele. Nu se complăcea prea des în fantezii erotice. De fapt, își considera propria latură sexuală moartă de mult și definitiv. De la moartea lui Johnny, încetase să se mai gîndească la sine ca la o femeie cu viață sexuală. Era o mămică, mama asexuată, întru totul maternă, a trei copii. Și nu exista nici un bărbat în viața ei ca să dovedească opusul. Învățase de mult că o femeie însoțită de copii era invizibilă marelui public și îndeosebi bărbaților. Oamenii puteau privi copiii, dar nu vedeau niciodată mama. Nici măcar bărbații cu căști de protecție, de pe șantierele de construcții, nu fluierau și nu se hlizeau la o femeie cu copiii după ea. Iar Maggie rareori se ducea undeva sau făcea ceva fără copii alături.

Era recunoscătoare că Greg Wilder nu-i ghicea gîndurile rătăcitoare. Nu l-ar fi năucit să afle că Mama Perfectă –și, prin urmare, Făptura Asexuată – avea un gînd lasciv, două, cu privire la el? Ar fi regretat amarnic că pusese piciorul în bucătăria ei!

Maggie rînji fără voie. Îl privi pe Greg ciufulind părul lui Joshua, făcînd apoi la fel și cu Kevin. Josh se crispă; Kevin se lumină la față. Întotdeauna îl emoționau atențiile bărbătești, oricît de vagi. Întreprinzătorul Kevin izbutise să-și adune un pluton întreg de înlocuitori paterni.

– Spune-le lui Max și Wendy că vreau să le urez-rămas bun, îi spuse Greg lui Josh.

Josh ridică din umeri, fără tragere de inimă.

– Le zic eu, doctore Wilder, răspunse Kevin și o zbughi afară din bucătărie. Reapăru împreună cu Max și Wendy după el, peste cîteva momente.

Maggie îl privi pe Greg cum o săruta pe Wendy pe obraz și-l îmbrățișa scurt pe Max. Era o priveliște emoționantă, să asiști la afecțiunea unui tată față de copiii lui.

Max se zbătu să scape, privindu-și încruntat tatăl, și fugi din bucătărie.

– Cred că încă mai e supărat pe mine, spuse Greg cu un mic zîmbet. Dar ochii-i erau triști.

Deodată, lui Maggie îi veni greu să-și înghită nodul care i se pusese-n gît. Îl conduse pe Greg la ușă, întrebîndu-se ce Dumnezeu se întîmpla cu ea.

– Noapte bună, Maggie, spuse Greg încetișor.

Cadillac-ul burgund se contura enorm în fața lor, cu Francine tolănită înăuntru. Maggie bîigui un răspuns și închise repede ușa.

Doi

A doua zi dimineață la ora opt și jumătate, Maggie era în bucătărie, făcîndu-le clătite copiilor, care stăteau adunați în jurul televizorului, uitîndu-se la desene animate.

– Bună dimineața! bubui un glas masculin profund.

Maggie fu atît de surprinsă, încît tresări și scăpă din mînă paleta și clătita pe care o întorcea.

– Doctor Wilder!

Se răsuci pe călcîie, pentru a-l găsi pe Greg stînd la cîțiva pași distanță, îmbrăcat lejer în niște pantaloni de culoarea grîului și un tricou de rugby

cu dungi bleumarin cu galben.

– Iartă-mă că te-am speriat, Maggie. Kristin mi-a spus să intru.

Se simțea necuvenit de mulțumit de sine. Tînăra Kristin nu încercase să-l țină nici măcar un moment în ușă. Din nou era înăuntru și se simțea încărcat de-o energie agresivă, triumfătoare.

Maggie se opri să-și ia înapoi paleta, apoi aruncă nefericita clătită în chiuvetă.

– Nu vă așteptam atît de repede în dimineața asta, doctore Wilder.

O declarație cam modestă. Crezuse că va dormi pînă la amiază, cu adorabila Francine. Se gîndise destul de mult la asta, spre marea ei nemulțumire.

– Îmi pare rău, dar copiii încă nu s-au îmbrăcat și nu și-au luat micul dejun, iar eu...

Își privi capotul subțire de bumbac care-i acoperea cămașa de noapte asortată, fără mîneci. Ambele se terminau la cîteva degete deasupra genunchilor. Părul ei arămiu-închis atîrna nepieptănat în jurul feței și-și petrecu repede două șuvițe după urechi.

– Eu... Abia ne-am sculat, de vreun sfert de oră.

Simțea în chip ciudat că i se tăiase respirația și era foarte jenată de-a fi fost surprinsă arătînd astfel. Iar prezența lui Greg în casa ei o deconcerta total. Părea să domine mica bucătărie, reducînd-o

la insignifianță; atmosfera dădea senzația că trosnea încărcată de tensiune. Își dori să se poată gîndi la vreo replică amuzantă pentru a risipi tensiunea aceea stranie, dar prezența de spirit o părăsise.

– Încă mai fac eforturi de-a mă obișnui să lucrez ziua și să dorm noaptea, cred, izbucni ea. Slabe șanse să fi fost cele mai potrivite cuvinte.

– Nu mai muncești în schimbul de noapte? Lucrai pentru o linie aeriană, mi se pare. La Washington?

– La Baltimore, îl corectă ea. Și nu mai lucrez acolo. Mi-am dat demisia în august, chiar înainte de începerea anului școlar. Era un post de secretară la Școala Elementară Woodland și directorul mi l-a oferit mie. O răscumpărare pentru sutele de fursecuri pe care le-am copt de-a lungul anilor, poate.

Zîmbi, iar Greg rîse laudativ la adresa micii ei glume.

Încurajată, continuă:

– Întrucît Kari urma să înceapă clasa întîi în toamna asta, voiam o muncă de zi, iar asta era perfectă pentru mine. Am același program cu copiii, aceleași zile libere și, după atîția ani de muncă noaptea...

„Taci din gură, Maggie," se admonestă în sinea ei. „Îndrugi verzi și uscate și-l plictisești de moarte pe bietul om."

– Noua ta muncă e plătită mai bine decît la

liniile aeriene? întrebă Greg politicos.

Maggie trase concluzia că era prea bine crescut ca să-și arate plictiseala pe care fără-ndoială c-o simțea.

– Îmi închipui că a fost greu să renunți la toate beneficiile acelea mari de călătorie, indiferent de salariu, adăugă el.

– Oricum, n-am mers nicăieri, copiii și cu mine.

Liniile aeriene puteau oferi voiaje aproape gratuite, dar nu-și asumau și cheltuielile de vacanță, iar Maggie nu și le putea permite nici măcar pe acestea.

– La școală cîștig mai puțin, dar orele fac să merite. Pur și simplu lucrez mai mult ca guvernantă. Ne descurcăm binișor, se simți ea obligată să-l informeze.

– Ei bine, zău că te invidiez că dormi pînă la opt, îi surîse Greg. Eu sînt sus de la șase făr-un sfert. Am făcut deja rondul la spital și, de vreme ce băieții au un meci de soccer la zece, m-am gîndit să aduc uniforma lui Josh și haine pentru Max și Wendy.

Maggie observă dintr-o dată sacul de prelată pe care-l adusese.

– Nu... nu vă așteptam încă, repetă ea nesigură.

Arăta atît de vital, atît de frapant, de agresiv-masculin. Maggie se retrase spre tejghea, oribil de conștientă de păru-i nepieptănat, lipsa de ma-

chiaj și îmbrăcămintea de noapte, decolorată și prea subțire. Știa că arăta jalnic, probabil mai rău decît cu o seară înainte. Privirea lui ciudată părea să-i confirme bănuielile. Înghiți în sec. Era foarte aproape. Niciodată bucătăria nu păruse atît de mică.

– Plănuisem să duc eu băieții la meci, spuse ea, conștientă că începea iarăși să se bîlbîie. Josh urma să poarte uniforma de rezervă a lui Kevin și aveam de gînd să-i echipez pe Wendy și Max cu... Oh!

Mirosul de clătite arse îi atrase atenția spre tigaie, unde rămășițele calcinate începeau să fumege.

– Ce mizerie! gemu Maggie, aruncînd conținutul în chiuvetă. Pur și simplu nu-s în cea mai bună formă în dimineața asta, teamă mi-e.

– Mai ales cînd te-a speriat de moarte un musafir neașteptat, completă sec Greg.

Maggie începu să curețe tigaia. Pesemne o credea o neghioabă cu capul în nori!

– Nu va dura decît cîteva minute să prepar încă o porție de cocă și pe urmă le dau de mîncare copiilor.

Spera să pară ceva mai competentă. Ce se-ntîmpla cu ea în dimineața asta, la urma urmei? Făcea clătite de ani de zile și niciodată nu le mai arsese. Știa răspunsul, desigur. Greg Wilder era pricina bîjbîielilor ăstora nervoase. Era prea con-

știentă de el pentru a mai fi atentă la orice altceva.

– Aș fi prea îndrăzneț întrebîndu-te dacă ai destul aluat de clătite ca să mai hrănești o gură? întrebă el ingenuu. Știu că l-am dăscălit pe Josh să aștepte pînă i se oferă de mîncare, dar...

Îi adresă un surîs dezarmant, iar Maggie se simți dezarmată de-a binelea.

– Ați dori cîteva clătite, doctore Wilder? întrebă ea grăbită, pe nerăsuflate. Am cocă destulă.

– Greg, o corijă el din nou, instalîndu-se într-unul dintre scaunele de bucătărie acoperite cu vinii. Și-ți accept generoasa ofertă. Nici nu mai țin minte cînd am luat ultimul mic dejun gătit în casă. Fie mănînc resturile de fulgi de la copii, acasă, fie fug și-nhaț cîte ceva din ucigătoarele gogoși și cafele de la bufetul spitalului.

– Nici eu nu-s o mare mîncătoare de mici dejunuri.

Maggie amestecă ouăle, făina și laptele, pe deplin conștientă că Greg o privea lucrînd. Își dorea cu disperare să se fi îmbrăcat. Faptul de-a ști că pe sub cămașă era goală-pușcă... Bătu febril aluatul cu o furculiță, într-un efort de a-și izgoni gîndurile. De parcă Greg Wilder ar fi observat sau i-ar fi păsat măcar ce – sau ce nu – avea pe ea. Mai ales după pătimașa-i noapte cu Francine cea sexy. Slabe speranțe să se gîndească la guvernanta copiilor lui, mama văduvă a altora trei. Omul era medic, tată!

– Josh va fi încîntat dacă veniți la meci în dimi-

neața asta, doctore Wilder, spuse ea cu veselie exagerată. El...

– Greg, o întrerupse bărbatul. Ai uitat?

Lui Maggie i se înfierbîntară obrajii. Nu uitase. De mult îl numea în sinea ei Greg, dar se silea cu hotărîre să mențină distanța lui „doctore Wilder". Nu știa de ce. Mîinile-i tremurau în timp ce turnă aluatul în tigaie.

– Josh și Kevin băteau mingea prin curte, ieri. Sînt hotărîți să cîștige meciul de azi.

Reveni cu deliberare la subiectul copiilor, într-o tentativă de a-și risipi ridicola anxietate. Se simțea sigură și comodă în rolul de mămică.

– Și Max s-a jucat cu ei un timp. Să-l vedeți ce șuturi dă! Pare să aibă un fler înnăscut. Presupun că-l veți înscrie la soccer anul viitor, cînd împlinește cinci ani?

– Sînt convins că da.

Îi aruncă o ocheadă, întrebîndu-se ce însemna nuanța ciudată din glasul lui. Privirile li se ciocniră, iar Maggie își trase respirația, intens. Greg Wilder avea cei mai seducători ochi, își spuse ea, probabil pentru a mia oară. Culoarea aceea bogată, neobișnuită, genele negre, dese...

– Ai într-adevăr ochii verzi, spuse Greg, iar Maggie clipi nedumerită. Ea se gîndise la ochii *lui*. Faptul de a-l auzi comentînd despre ai ei o năucea total.

– Nu cred c-am văzut vreodată ochi cu adevă-

rat verzi, continuă el. Ce obicei, ceea ce trece drept verde e o combinație de verde cu căprui-deschis, sau cu albastru, sau cafeniu. Dar ochii tăi sînt categoric verzi, aproape de nuanța smaraldului. Fermecători, adăugă, aproape ca și cum ar fi stat să se gîndească mai bine.

– Mulțumesc.

Reveni cu atenția la clătite, conștientă că inima-i bubuia în piept. Și se alarmase de reacțiile lui Kristin și Kari față de un bărbat! Propriile ei reacții erau demne de milă; fusese mai echilibrată decît o adolescentă la liceu. Azi îi intrase un bărbat în bucătărie, și aproape se desfăcuse-n bucăți. Plus un compliment din partea lui, și fusese redusă la o masă de nervi fremătători. Maggie era complet dezgustată de sine însăși.

– Ochi verzi și păr ca arama, spuse meditativ Greg; Maggie, crispată, îi simțea privirea ațintită asupra ei. Care era numele tău de fată, Maggie?

– O'Reilly, replică ea cu voce mică, încordată. E un nume irlandez, adăugă, fără rost.

– Înțeleg.

Greg avea un zîmbet care-o făcea să se simtă părăsită de puteri.

– Mary Magdalene O'Reilly. Cînd au început în familie să-ți spună Maggie?

– Cam la cincisprezece secunde după ce m-am născut, slavă cerului.

Îngrămădi un teanc de clătite pe o farfurie și

le puse în fața lui Greg, împreună cu untul și cinci sticle cu sirop.

– Fragi, afine, zmeură, mure și arțar, citi el toate etichetele. Ce sortiment bogat! Mă impresionezi, Maggie. Asta parc-ar fi exact Casa de Clătite.

– Toți membrii familiei preferă cîte o aromă diferită.

Stătea în picioare lîngă el, destul de aproape ca să-i simtă parfumul proaspăt de *after-shave* cu mireasmă de pădure. Se retrase repede.

– Delicios, spuse el admirativ, degustînd o înghițitură. Își scosese clătitele din teanc și turnase pe fiecare cîte un alt sirop.

– Mîncați clătitele exact ca Max, observă Maggie, zîmbind la vederea asemănării. Și lui îi place să încerce toate aromele.

– Nici nu-mi dădusem seama că Max a mai luat și altă dată micul dejun aici.

Greg părea nedumerit de aparentul lapsus.

– A, nici nu l-a luat. Dar, uneori, îi fac clătite la cină, cînd nu poate suferi ceea ce mîncăm ceilalți. Și cîteodată cere clătite ca gustare de după grădiniță.

– Și-i faci pe voie? Ești excepțional de generoasă, Maggie.

Greg se întrerupse, pentru a o privi.

– Vreau... să-ți mulțumesc că ești atît de bună cu Max. Și cu Josh și Wendy. Ai o influență pozitivă,

stabilizatoare, în viața lor, și apreciez foarte mult asta.

Maggie roși, stingherită de laudele și mulțumirile lui.

– Merg să le duc copiilor farfuriile, spuse, recunoscătoare că avea prilejul unei diversiuni. Le place să mănînce în fața televizorului, ca să nu scape nici un minut din Smurfi.

Ieși din bucătărie, cu două farfurii de clătite. Spre surprinderea ei, Greg o urmă, cu a treia.

– Musafirii mai întîi, spuse Maggie, dîndu-le lui Wendy și Max cîte o farfurie și o furculiță. Puse sticlele cu sirop pe măsuța pentru cafea.

– Domnișoarele mai întîi, o corectă Greg, depășindu-l pe Josh pentru a-i da lui Kari farfuria adusă de el. Maggie fu ridicol de încîntată de micul gest de atenție.

Kari îl privi radioasă.

– Mi se mișcă un dinte, spuse ea cu sfială, legănîndu-și în fața lui incisivul de jos. Era pentru prima oară, din cîte știa Maggie, că fetița deschidea conversația cu un bărbat. În lumina grijilor privitoare la fiicele ei, era o întîmplare binevenită.

Greg pipăi dintele.

– Se mișcă, ba bine că nu. Dar nu-i tocmai gata să cadă.

Îi aruncă peste umăr fetiței una dintre cosițele lungi și blonde.

– Ai cele mai lungi codițe pe care le-am văzut

în viața mea. Nu te-ai tuns niciodată?

Kari scutură din cap.

– Wendy ar vrea să aibă părul lung, spuse ea, privindu-l. Cum de-o faci să se tundă așa de scurt?

Maggie o privi pe Wendy, care-și mînca în tăcere clătitele. Tunsoarea castron, băiețească, a fetiței nu-i avantaja în mod deosebit fața mică și slabă. Maggie se gîndise de mult că probabil Greg îi ducea pe Josh, Wendy și Max la același frizer, care-i tundea pe toți identic.

– Wendy, nu mi-ai spus niciodată că vrei păr lung, spuse Greg; părea uimit de afirmația lui Kari. Nu-i nevoie să-l porți tuns, dacă nu vrei.

Wendy nu spuse nimic.

– Mami, Josh și cu mine murim de foame, se plînse Kevin. Unde ni-s clătitele?

– Vi le fac și pe-ale voastre, imediat, promise Maggie, zîmbind la vederea lui Josh, care se rostogoli pe podea, simulînd niște junghiuri de foame dramatice. Ție-ți fac porție dublă.

– Fă bine și grăbește-te, mami. Nu știu cît vor mai rezista fără mîncare acești sărmani băieți nemîncați, glumi Greg; își încleștă mîna pe ceafa lui Maggie și o orientă spre bucătărie. Înainte, marș!

Inima lui Maggie păru să sară-n sus, ricoșînd apoi nebunește în cușca pieptului. Senzația mîinii calde pe ceafă, atingerea degetelor lui pe pielea ei, aveau un efect alarmant asupra simțurilor. Sîn-

gele îi pulsă nestăpînit în cap și inspiră adînc, să se liniștească. Ce Dumnezeu era cu ea? se întrebă. Greg glumea; atingerea lui întîmplătoare nu însemna nimic.

Însă reacția ei fizică față de această atingere întîmplătoare deveni și mai puternică. Fîlfîitul încordat din abdomen reprezenta o inconfundabilă excitație sexuală, lucru pe care nu-l mai simțise de veacuri. Iar o privire rapidă în jos, spre pieptarul cămășii de noapte, confirmă ceea ce știa deja. Sfîrcurile sînilor o furnicau și se întăreau, vizibile clar prin bumbacul subțire.

– Mami! coborî Kristin în goană scările, mignonă și drăgălașă, în blugi și maiou de balet albastru-deschis. Părul ei, un arămiu mai deschis cu cîteva tonuri decît al lui Maggie, era legat în două cozi-de-cal scurte, cu panglici albastre. Frînă, derapînd în fața mamei ei, iar Maggie trebui să se oprească brusc, făcîndu-l pe Greg, care venea imediat în urmă, să se ciocnească de ea.

Impactul făpturii lui robuste îi propagă prin trupul deja sensibilizat unde de șoc ale senzației. Mîna lui Greg îi alunecă de pe ceafă, și ambele sale brațe o încercuiră într-o încercare de a restabili echilibrul. Maggie îi simți tăria pieptului pe spinarea ei, coapsele musculare pe posterior, brațele puternice împrejurul taliei. O fi încercînd el s-o echilibreze, dar nu se simțise mai *dezechilibrată* în viața ei.

– M-am dus, mămico. Urează-mi baftă, spuse luminos Kristin, nepărînd să ia în seamă imaginea mamei ei în brațele unui bărbat.

Dar, în fond, nu era cu adevărat în brațele lui Greg, încercă să se autoconvingă Maggie. Se oprise brusc, iar el intrase-n ea. Și, fiind un gentleman – și medic, și tată, adăugă, într-o încercare de a se calma – o ajutase să-și regăsească echilibrul. *Asta* era imaginea pe care o vedea Kristin. Tăticul copiilor Wilder sprijinind-o pe mămica ei.

– Unde te duci, Kristin? întrebă amabil Greg.

Încă nu-i dăduse drumul lui Maggie. Rămase în spatele ei, cu trupurile atingîndu-li-se și brațele petrecute strîns împrejurul ei. Își înlănțui mîinile peste ușoara umflătură a stomacului ei. Capul lui Maggie nu-i ajungea tocmai pînă la umăr, iar răsuflarea lui îi adia prin păr în timp ce vorbea.

– Am o întîlnire de gimnastică la zece, răspunse timidă Kristin. Dar merg mai devreme, ca să mă antrenez la Centrul Comunitar.

– Întîlnire de gimnastică, mmm? Cu cine concurezi? întrebă el.

Maggie se foi ușurel, într-un efort de a se elibera, dar Greg nu-i dădu drumul. Mîinile lui mari îi stăteau pe abdomen, calde, provocînd o pulsație lăuntrică. Nu părea să existe nici o parte a trupului pe care să nu i-o atingă. Sfîrcurile o dureau, devenind tot mai pronunțate, iar între coapse simțea o fierbințeală încordată.

– Concurăm cu echipa Centrului Comunitar Columbia, îi spunea Kristin lui Greg; părea încîntată de interesul lui. Mergem pînă acolo cu autobuzul şi tot cu el ne-ntoarcem. Fetele de la Columbia sînt foarte bune. Anul trecut ne-au bătut rău, dar ne-am antrenat toată vara şi am cîştigat ultimele două întîlniri. Sper ca de data asta să le învingem.

– Şi eu sper, Kristin, spuse cu însufleţire Greg. Şi-ţi doresc numai succes.

Kristin roşi.

– Mulţumesc, doctore Wilder.

– Kristin! strigară în cor trei tinere gimnaste echipate similar, care apăruseră la uşa cu plasă. Eşti gata să mergem?

Greg îşi descleştă mîinile, iar Maggie se repezi spre uşă, unde Kristin le deschisese deja prietenelor ei. Maggie nu-şi amintea să se mai fi bucurat vreodată atît de mult la vederea lor.

– Bună, Jen, bună, Jenny, bună, Jennifer, le salută ea.

– Bună ziua, doamnă May, răspunseră fetele la unison.

– Aveţi timp pentru o gustare rapidă? întrebă cu speranţă Maggie.

– Nu acum, mami, răspunse Kristin.

– Ne-o daţi mai tîrziu, doamnă May, adăugă una dintre cele trei.

Kristin îi dărui mamei sale un sărut iute pe obraz şi micul grup plecă, lúîndu-şi rămas bun.

Și lăsînd-o pe Maggie singură cu Greg.

– Sper ca azi să cîștige, se străduiesc atît de mult, spuse ea, privind prin plasa ușii.

– Și eu sper să cîștige, spuse Greg. Niciodată nu mi-am dat seama cît de mult seamănă Kristin cu tine, Maggie. Aceiași ochi verzi și îndepărtați, același nas în vînt, cu o spoială de pistrui. Și aproape aceeași culoare a părului. Iar tu...

Se întrerupse, iar Maggie îi aruncă o privire, numai pentru a-i descoperi ochii ațintiți spre trupul ei.

O privire rapidă spre ea însăși o lămuri de ce. Stătea în lumina soarelui, iar prin capotul și cămașa de noapte, devenite translucide, i se vedeau toate curburile trupului. Sfîrcurile stăteau îndreptate obraznic în afară, iar Greg se uita la ele. Maggie avea gura uscată și-i venea să intre-n pămînt, moartă de rușine. Mutîndu-se ca o săgeată din raza de lumină revelatoare, se refugie în umbra scării.

Greg o urmă pînă la piciorul scărilor, în timp ce Maggie făcea un pas înapoi. Își mutase privirea, iar ea scoase un oftat cutremurat, de ușurare. Era vremea să-și amintească amîndoi de rolurile lor părintești cuvenite. Rolurile lor *sigure*.

– Îți vine să crezi că pe toate cele mai bune trei prietene ale lui Kristin le cheamă Jennifer? spuse ea. Pe două dintre ele le numim Jen și Jenny, ca să nu se-ncurce.

Greg zîmbi, fără să spună nimic, iar Maggie

se simți obligată să trăncănească înainte:

– Jennifer a fost numele fetei numărul unu din America, în anul cînd s-a născut Kristin. Johnny și cu mine ne-am gîndit noi înșine un moment s-o botezăm așa, dar cînd patru perechi de cunoscuți de-ai noștri și fratele meu cu nevastă-sa, născîndu-li-se fetițe în acel an, le-au pus numele Jennifer, am trecut la Kristin. Kristin Jennifer.

Vorbea prea mult și prea repede. Cînd ridică ochii dinspre al treilea nasture al bluzei de rugby și fură o privire spre chipul lui Greg, îl găsi zîmbind nostalgic.

– Jennifer era numărul unu și în anul cînd s-a născut Paula. Și trebuie să mărturisesc că și Alicia și cu mine ne-am gîndit s-o numim așa. Dar, la fel ca voi, cunoșteam prea multe cupluri cărora li se născuseră Jennifere în anul ăla, așa că i-am zis Paula Jennifer.

La asta, rîseră amîndoi. Îi plăcea cum scînteiau ochii lui Greg cînd rîdea, își dădu seama Maggie, privind în adîncimile lor acvamarine. Iar felul lui de-a zîmbi era incredibil de atrăgător. Înghițind dureros, mai făcu un pas înapoi.

– Dacă mă scuzi un moment, Greg – ăă, doctore Wilder – dau doar o fugă pînă sus să mă-mbrac.

În timp ce vorbea, urca deja treptele de-a-ndaratelea, încet. *Trebuia* să scape de puterea covîrșitoare a atracției lui, să-și regăsească stăpînirea

de sine deja sfărîmată.

– Băieții nu vor vrea să-și aștepte prea mult clătitele, o preveni Greg.

– A, nu stau decît un minut.

Mai urcă o treaptă, ajungînd la jumătatea drumului pînă sus, și-și încrucișă cu grijă brațele pe piept pentru a se acoperi.

Greg puse un picior pe prima treaptă.

– Ești nervoasă din cauza mea, nu-i așa, Maggie?

Francheța lui o doborî total.

– N-nu! Firește că nu!

Vocea-i era prea ascuțită, prea stridentă.

Greg mai făcu un pas.

– Atunci de ce fugi? Te dai înapoi pe scările-astea de parcă ai avea în față o cobră.

Se făcuse stacojie la față.

– Ți-am... V-am spus că vreau să mă-mbrac. Nu-mi place să mă fîțîi în capot toată ziua, atîta tot.

– N-aș prea zice că ești vinovată de asta. Nici nu-i nouă ceasul, încă. Sîmbăta dimineața la ora asta, mulți oameni nici măcar nu s-au sculat din pat.

– Mă surprinde că *tu* te-ai sculat, izbucni ea, și prompt se îngrozi de ce spusese. Nu se putea s-o fi făcut cu adevărat!

Greg pricepu aluzia într-o clipă.

– Credeai că profit de lipsa copiilor și petrec

toată dimineața în pat cu Francine Gallier?

Maggie fu complet zăpăcită de corectitudinea deducției lui.

– Aveți tot dreptul să faceți ce vreți, doctore Wilder, spuse ea în grabă; nu voia s-o creadă o puritană gata să condamne! Sînteți amîndoi adulți cu putere de consimțămînt și...

– Nu după ce s-a întîmplat aseară, o întrerupse el sumbru. N-aș mai consimți nici o blestemăție cu cățeaua aia fără inimă.

Maggie se holbă la el, stupefiată.

– Nu... v-ați distrat bine aseară?

Curiozitatea îi învinse momentan jena, pudoarea și inhibițiile. Fără voie, coborî o treaptă, uitînd să-și mai țină brațele în față.

– Distrat? Ha! Seara s-a prăbușit progresiv de cum am plecat de-aici.

Dacă seara se deteriorase pornind de la niște urlete din claxon și buzele strînse de furie ale lui Greg, își spuse Maggie, însemna că atinseseră noi profunzimi ale ranchiunei. Puțurile, cum le-ar fi zis Kristin, iar lui Maggie ideea nu-i displăcea deloc.

– Ce s-a întîmplat? îndrăzni ea să întrebe, neștiind dacă era îndrăzneață sau obraznică și ajungînd la concluzia că era categoric și una și alta.

– Înainte de toate, nu i-am apreciat modul de-a se rezema pe claxon în timp ce eu făceam aranjamente pentru îngrijirea copiilor, spuse Greg cu un pufnet de autoîndreptățire care-o făcu pe Mag-

gie să zîmbească. Apoi, în timp ce fierbeam amîndoi pe Drumul 8, am început să mă gîndesc la felul cum a sărit Max la ea. Acum, îmi dau seama că Max poate fi o pacoste uneori...

Mai înaintă un pas, iar Maggie mai coborî o treaptă, amîndoi părînd inconștienți de ce făceau.

– ...dar niciodată n-a atacat pe nimeni fără a fi provocat în vreun fel. Așa că am întrebat-o pe Francine ce-i spusese lui Max ca să-l facă să reacționeze atît de violent.

– Și ți-a spus?

– A trecut într-o asemenea defensivă, încît am *știut* că-i spusese ceva îngrozitor. Cînd în sfîrșit am scos de la ea totul, eram atît de furios, încît abia mai puteam vorbi.

Încleștă pumnii, cu ochii întunecîndu-i-se de amintirea celor întîmplate.

– Am dus-o înapoi la ea și i-am spus să se dea jos din mașină, pentru că mă duceam acasă. Cred că a priceput aluzia.

– Nu m-ar mira, spuse sec Maggie.

– Știi ce-i spusese lui Max?

Dădu din cap, nesigură. Îi înțelegea perfect mînia de părinte.

– L-a amenințat că aruncă ursulețul în Potomac! vibră de indignare glasul lui Greg. Ce fel de femeie vorbește așa cu un copil mic? A fost o amenințare crudă și sadică, mai ales că știa cît de atașat e de ursulețul ăla, și i-am și spus. N-am nici

o intenție s-o mai văd vreodată pe femeia asta.

Îi părea rău? se întrebă Maggie. Poate că acum nu, în toiul furiei, dar mai tîrziu, avea să-i fie dor de Francine cea sexy?

– S-ar putea să te răzgîndești și să te-mpaci din nou cu ea, se auzi pe sine spunînd și se întrebă de ce Dumnezeu rostise aceste cuvinte. Știu de ce, în momentul cînd primi răspunsul.

– Să mă-mpac cu ea? De ce-aș vrea să fac una ca asta? Nu ieșeam împreună de mult și, categoric, nu era singura. Și n-am de gînd să mai pierd un minut din timpul meu cu o femeie atît de fără inimă, încît să terorizeze un copil. Pe copilul meu! adăugă el vehement.

Dorise să-l audă spunînd asta, își dădu seama Maggie, conștiința trezindu-se într-însa. Faptul de a-l auzi pe Greg respingînd-o pe frumoasa Francine era muzică în urechile ei. Îi adresă un zîmbet fericit.

– După ce m-am descotorosit de Francine, am mers acasă și am dus-o pe Paula la prietena ei să se culce acolo, continuă el. Apoi m-am întors acasă, am pus robotul telefonic și m-am culcat.

– Mi-a răspuns robotul cînd am încercat s-o sun pe Paula aseară, spuse Maggie. I-am lăsat un mesaj.

– Știu. L-am auzit azi-dimineață.

Într-un fel, ajuseseră să stea doar la un pas distanță, Maggie cu-o treaptă mai sus decît Greg. Dar, datorită staturii lui, tot în jos trebuia s-o pri-

vească. Ochii li se întîlniră și rămaseră astfel un lung răstimp. Un junghi ascuțit de senzualitate conștientă umplu trupul ei de scîntei fierbinți. Preț de-o clipă, nici unul nu vorbi, nu se mișcă. Părea că amîndoi așteptau, așteptau să se întîmple ceva.

Greg fu cel dintîi care sparse strania tăcere.

– Cred că vorbeam despre motivul pentru care te fac să fii atît de nervoasă. Înainte de-a ne fi abătut de la subiect, adică.

O privi îngîndurat.

– Ai făcut-o anume, Maggie? Ai adus vorba de Francine ca să-mi distragi atenția de la tine?

– Firește că nu!

Doar n-o făcuse, nu-i așa?

– Deci, nu te deranjează că te studiez?

Ochii i se dilatară la auzul neașteptatei răgușeli din glasul lui. Înainte de-a se putea mișca sau scoate un sunet, era în brațele lui.

– Doctore Wilder! izbuti ea să îngaime.

El rîse încetișor:

– Greg. Nu-s doctorul tău.

– Greg, tu...

– Exact. Greg. Nu-i chiar atît de greu de spus, așa-i?

– Lasă-mă să...

O întrerupse acoperindu-i ușurel buzele cu degetele și ținînd-o tot timpul strîns lipită de trupul său longilin și viguros. Prima pornire instinctivă a lui Maggie fu aceea de a se smulge, dar strînsoarea

lui era mult prea sigură pentru a i-o permite. Urmă îndemnul reflex de a se zbate, de a-l lovi, însă avea mîinile prinse între pieptul ei și-al lui, de nici un folos.

– Stai liniștită, murmură el, îndepărtîndu-și degetele, în timp ce cobora capul; buzele i se mișcau la un deget de-ale ei. Nu-ți fac nici un rău, Maggie.

– Copiii, protestă ea fără vlagă.

Respirația-i era atît de subțire și dezordonată încît se apropiase primejdios de sufocare.

– Copiii, da. Ești în deplină siguranță, cu o casă plină de copii, spuse el ca un foșnet, presărîndu-i sărutări pe curba sensibilă a gîtului. Buzele o ispitiră în colțul gurii, iar mîinile lui mari urcară să-i cuprindă rotunjimile pline ale sînilor. Din gîtlejul lui Maggie scăpă un mic scîncet nervos.

– Nu-ți fie teamă de mine, Maggie.

Glasul îi era blînd. Modul de a-i rosti numele fu acela care topi înlăuntrul ei ultima urmă de rezistență. Atît de dulce, atît de sexy. Ridică privirea spre el și se pierdu în căldura ochilor lui.

– Vreau să te sărut, Maggie. Am dorit-o din clipa cînd te-am văzut în dimineața asta, toată vraiște și cu ochii cîrpiți de somn.

– Arăt jalnic dimineața, răspunse ea, cu vocea răsunîndu-i fără voie din adîncul gîtului. Se simțea desprinsă de realitate în chip straniu, ca și cum eul ei adevărat ar fi privit o scenă cu altă femeie, un alter-ego aidoma ei, în brațele lui Greg Wilder.

– Arăți incredibil de sexy dimineața, o contrazise el. Îmi venea să te duc înapoi în pat, de-a dreptul. Și să mă tîrăsc lîngă tine.

Maggie se înfioră, imaginîndu-și ceea ce sugerau aceste cuvinte. Mîinile lui îi mîngîiau arcul șoldurilor, mulînd-o peste coapsele lui încordate.

– N-ai nici o drăcie pe dedesubt, mîrîi, cuprinzîndu-i fesele și frămîntîndu-le cu degete lungi, senzuale; își îngropă fața în căușul gîtului ei. Miroși așa de frumos, Maggie.

Glasul îi era scăzut, intim.

– A săpun, a talc și a femeie.

Maggie simți c-o lăsau puterile, înmuindu-se, în vreme ce o letargie seducătoare îi inunda încet tot trupul.

Greg înălță capul pentru a o privi, iar privirea ei zbură spre chipul lui. O captivau trăsăturile sale puternice, masculine, nasul drept, gura senzuală, linia fermă a bărbiei. Exsuda o virilitate copleșitoare de care era incitant de conștientă. Ochii lui îi întîlniră pe-ai ei și se pomeni incapabilă să-și mute privirea. Ochii aceia, mari și limpezi și de-un albastru acvamarin, o țineau captivă la fel de strîns ca mîinile lui împrejurul trupului. Ochii aceia o priveau cu o patimă de neconfundat, cutreierîndu-i liniile arcuite ale făpturii, devorînd sînii plini și curburile feminine ale șoldurilor și coapselor.

Acum, susținîndu-i privirea cu a lui, Greg își strecură o mînă printre nasturii capotului și pe sub

cămașa de noapte. Atingerea degetelor lui pe carnea moale a sînului o pătrunse la fel de cutremurător ca o descărcare electrică. Îi apucă sfîrcul îndurerat între degetul mare și arătător și începu să-l maseze într-un ritm lent, senzual.

– Cînd ți-am văzut sfîrcurile atît de încordate, atît de excitate, am vrut să le ating așa... spuse el cu glasul înăsprit. Și așa...

Puse gura în locul degetelor, umezind cu limba țesătura cămășii.

Maggie gemu, pe cînd într-însa clocotea o excitație nestăpînită. Îi simți mușcătura tăioasă a dinților și icni sufocată de amestecul erotic al plăcerii și durerii. Afundîndu-și degetele în părul lui des, îi trase capul spre ea.

– Ești foarte sensibilă aici, dulcea mea Maggie, săltă Greg capul pentru a-i privi pleoapele întredeschise și buzele despărțite. Vreau să-ți cunosc locurile cele mai sensibile, toate.

Își petrecu lin mîna peste pîntecul ei, oprindu-se pe materialul ce-i acoperea puful moale de cîrlionți deși.

– Vreau să te ating peste tot, peste tot, să te simt palpitînd de dorul meu.

Ea se arcui și mai aproape, din piept scăpîndu-i un mic sunet senzual. Voia ca el s-o atingă acolo, fără bariera bumbacului.

– Reacționezi atît de minunat, îi șopti el în ureche, plimbîndu-și limba peste forma ei fină, tran-

dafirie.

Împinse genunchiul între coapsele ei, iar prin Maggie năvăli o dorință înfierbîntată. I se-nvîrtea capul, în trup îi reînviau senzații și emoții pe care le crezuse moarte de mult. Un foc sălbatic părea să-i ardă învăpăiat prin vene, deșteptînd nevoi ce zăcuseră adormite și reprimate atît de mult timp. Gura lui Greg se pogorî peste a ei, iar Maggie oftă, deschizîndu-și-o pentru a adînci sărutarea, întîmpinîndu-i limba cu a sa. Trupul îi era guvernat de o voință numai a lui; parcă din proprie inițiativă, brațele ei îi cuprinseră gîtul pentru a-l strînge cu putere. Sînii i se încordau lipiți de lespedea caldă a pieptului lui, frecîndu-se provocator. Sărutul profund, amețitor ca un drog, continua iar și iar, făcînd-o să fie maleabilă, nepăsătoare. Cînd Greg o ridică de pe picioare și o duse pînă în capul scării, oftă și se agăță de el.

– Mămico!

Sunetul unui glas de copil îi readuse pe amîndoi pe pămînt, cu o bufnitură care le opri inimile-n loc. Ochii lui Maggie se deschiseră brusc, spre a-i întîlni pe-ai lui Greg.

– Mămico!

Era Kevin și părea nervos. Glasul i se apropie, iar Maggie deveni conștientă, cu frenezie, de postura în care se afla – în brațele lui Greg, la primejdioasa distanță de cîțiva pași pînă-n dormitor.

– Lasă-mă jos, spuse ea cu voce înăbușită,

iar Greg se supuse, depunînd-o ușurel pe picioare. Întinse brațele spre ea, dar Maggie se smulse din loc înnebunită, pornind în jos pe scară. Era atît de zguduită și dezechilibrată, încît se împiedică și ar fi căzut pînă jos, dacă Greg n-o prindea.

– Ai grijă, iubito.

Gura lui îi era lîngă ureche, scăldîndu-i gîtul într-o răsuflare caldă.

– Nu!

Vocea abia dacă depășea un chițăit răgușit. Încercă să-i împingă brațele la o parte, dar acestea rămaseră fixate ferm pe umerii ei.

Kevin apăru la baza scării, cu brațele încrucișate pe piept și ochii negri arzători.

– Unde mi-e micul dejun? vru el să știe, cu toate urmele obișnuitei sale amiabilități dispărute. Ai spus că mi-l faci imediat.

– Nu cred că-i frumos să vorbești așa cu mama ta, Kevin, spuse Greg. Avea glasul destul de prietenos, dar tăișul de oțel era inconfundabil.

Maggie era încă ametită de năucitorul șoc al întîlnirii pătimașe cu Greg. Trebui să-și înfrunte o nevoie aproape covîrșitoare de a închide ochii și a se rezema de făptura lui puternică, gata s-o primească. Trase adînc aer în piept și încercă să se concentreze asupra micii scene din fața ei.

Kevin fusese momentan luat pe nepregătite de dojana moderată a lui Greg. Brațele îi căzură pe lîngă trup și făcu ochii mari.

– Mi-e... mi-e foame, spuse el pe un ton defensiv.

– Atunci de ce nu-ncerci: „Aș putea primi micul dejun, te rog?“ propuse Greg. Kevin înghiți în sec și tăcu.

– Kevin se transformă în Incredibilul Hulk[1] cînd i-e foame, spuse Maggie; ajungînd la baza scării, își cuprinse fiul pe după umeri. E foarte agreabil aproape tot timpul, dar dacă-i e foame și nu-și primește mîncarea la timp, începe să mîrîie și să bată din picior. se face bucăți. Așa a fost de cînd era mic.

Își dădea seama că era groaznic de vorbăreață, dar nu părea în stare să se oprească. Nici să se uite la Greg nu putea. Ce impresie-i făcuse? se întrebă ea cu oroare. Ce se întîmplase cu ea? O atinsese, iar ea pur și simplu luase foc, pierzîndu-și orice noțiune a timpului și a *moralei!* Fusese gata să-l lase să-o ducă-n pat și să facă dragoste, cu cinci copii mici la parter!

– Mami, aș putea primi micul dejun, te rog? întrebă politicos Kevin, cu o privire spre Greg. Acesta îi adresă un surîs aprobator, pe care băiatul i-l înapoie.

– Desigur, dragul meu.

---

1 – Personaj popular din benzile desenate și unele filme americane de televiziune – un oarecare doctor Bruce care în urma unui tratament radioactiv se transformă periodic într-o matahală verde agresivă.

Maggie se împletici orbește spre bucătărie, continuînd să se țină de fiul ei. Copilul îi era o încurajatoare ancoră în realitate – iar prezența lui îi ținea în frîu gîndurile întortocheate.

– Chiar acum îți fac niște clătite, ție și lui Josh.

– Mie și lui Wendy, o corectă Kevin. Lui Josh nu-i mai e foame. A mîncat toate clătitele lui Wendy. Dar Kari n-a vrut să mi le dea mie pe-ale ei, adăugă él cu un aer lezat. Uneori aș vrea să pot face schimb de surori.

Greg chicoti, făcînd-o pe Maggie să constate că-i urmase în bucătărie. Prefera să n-o fi făcut. Prefera să dispară. Ce-avea să-i spună? Mai rău, trupul continua să-i palpite de emoția mîngîierilor lui. Glasul său îi strecura prin șira spinării furnicături plăcute.

– Vă aducem clătitele în cîteva minute, Kevin, spuse el. De ce nu vă uitați la televizor pînă așteptați? N-o să dureze mult.

– Okay, răspunse Kevin, împăcat pentru moment. O luă la fugă, iar Maggie aproape că strigă după el, implorîndu-l să rămînă. *Nu* voia să fie singură cu Greg Wilder.

– Maggie.

Nu luă în seamă apelul tărăgănat sexy, intim, și începu să arunce ingredientele în castron, ghicind la întîmplare cantitățile potrivite.

– Maggie, întoarce-te și uită-te la mine.

Nu putea. Pur și simplu nu putea.

– Mary Magdalene!

Glasul lui, deşi amuzat, conţinea o notă poruncitoare.

– Nu-mi spune aşa! exclamă ea într-o bruscă străfulgerare de furie.

Acum ajunsese lîngă ea, iar Maggie era zdrobitor de conştientă de vecinătatea lui, de forţa şi virilitatea ce emanau din el.

– La Maggie n-ai răspuns. Trebuia să-ţi atrag cumva atenţia.

Îi putea simţi ochii îndreptaţi asupra ei în timp ce întindea mîna după încă un ou. Totuşi, nu se putea îndura să se-ntoarcă şi să-l privească. Iar apoi, mîna lui o atinse pe ceafă, mîngîind-o tandru cu degetele sale prelungi.

– Maggie? murmură el încetişor.

Scăpă oul, care se sparse pe tejghea.

– Era ultimul meu ou! se văicări ea.

Încercă să salveze ce se mai putea, culegînd conţinutul, cu grijă să evite bucăţelele de coajă. De fapt, era recunoscătoare pentru această diversiune.

– Am nevoie de el pentru coca asta. Dacă Kevin va mai trebui să-şi aştepte micul dejun, o să...

Greg o apucă de bărbie cu cealaltă mînă, silind-o să-l privească.

– Lasă un minut micul dejun al lui Kevin, Maggie. Şi lasă oul ăla idiot. De ce nu te uiţi la mine?

De ce nu vorbești cu mine?

– Dă-mi drumul!

Încercă să se smulgă din mîinile lui, umilitor de conștientă că se comporta aproape ca o adolescentă. O sărutase și ar fi trebuit să reacționeze cu o răceală blazată. Știa asta, dar nu părea capabilă să-și stăpînească histrionicul răspuns.

– Du-te-n casă și uită-te la televizor cu copiii, se răsti, într-un efort de a-și regăsi calmul pierdut. Trebuie să-i fac lui Kevin mîncarea. Îi e foame și...

– ...e de datoria unei mame să-și hrănească micuții, încheie nobil Greg; îi aruncă un rînjet jucăuș-desfrînat pe care, spre deznădejea ei, Maggie îl găsi absolut irezistibil. Dar o femeie mai e datoare și să-și satisfacă bărbatul, adăugă, tachinător.

Înainte ca Maggie să se poată mișca, vorbi sau respira măcar, Greg o cuprinse în brațe.

– Ei, unde rămăseserăm?

Îi apucă părul cu o mînă și-i ridică delicat capul spre el.

Trei

– Încetează, Greg!

Inima lui Maggie o luase la galop, și trebui să-și înfrunte trădătoarea dorință de a se relaxa sprijinindu-se de el. Nu-i putea cădea la picioare de două ori! Îi împinse pieptul, cu hotărîre reînnoită.

– Dacă nu-mi dai drumul imediat, am să... am să chem copiii în bucătărie.

Greg rîse.

– Halal amenințare! Toți cinci năvălind înăuntru, să ceară de mîncare sau de băut sau acadele, din toți bojocii lor mici și puternici.

Îi dădu drumul, ridicînd mîinile.

– Poftim! Eşti liberă. Aşa că te rog, nu-i asmuţi pe, ăă, drăgălaşii ăia mici pe mine.

Maggie se îndepărtă repede de el şi începu să bată furioasă aluatul cu o furculiţă.

– Maggie, ce este? întrebă Greg calm, cu orice urmă de umor dispărută din glas. Spune-mi.

Atinse o buclă din părul ei arămiu. Era la fel de moale şi mătăsoasă pe cît părea. Şi pielea ei era tot aşa. Se întrebă cum reuşise să se abţină atîta timp s-o atingă. Iar acum, că o făcuse, îi era greu să se abţină de-a întinde braţele din nou şi a o strînge la piept. Dar ştia că n-avea încotro. Interludiul lor pasional de pe scară o şocase vizibil. Şi pe el îl şocase. Nici nu visase vreodată că reacţiile lor unul faţă de altul puteau fi atît de incredibil de volatile, sălbatic de excitante.

– N-am vrut să te iau prea repede, spuse el, rezistînd dorinţei de-a o lua din nou repede. Cînd stătuseră atît de apropiaţi, pe trepte, îi distinsese atracţia faţă de el. Era aproape ca şi cum, primindu-l în casa ei, şi-ar fi îngăduit sieşi şi să-şi deschidă barierele emoţionale. Era dintr-o dată conştientă de el în sens sexual, iar Greg fusese incapabil să se opună impulsului de a-i răspunde.

– Nu sînt ceea ce... crezi, probabil, că sînt, spuse ea ţeapănă, smucindu-şi capul de sub atingerea lui; părul îi căzu pe obraz. Nu... nu-s o văduvă flămîndă după sex, în căutare de fiori ieftini.

Se lăsă o liniște amenințătoare, iar Maggie își adună destul curaj pentru a-l privi pe furiș. Greg rînjea!

– Ce-i așa de comic? întrebă ea imperios, vărsînd ulei în tigaia încinsă. Acesta începu să împroaște, și micșoră puțin focul înainte de-a turna o lingură de aluat.

– Tu ești. O văduvă flămîndă după sex, în căutare de fiori ieftini.

– Ba nu sînt! replică ea înfierbîntată. Cum îndrăznești să spui așa ceva!

Greg rîse de indignarea ei.

– Niciodată nu te-am văzut astfel. Ești drăgălașă cînd te-aprinzi, Maggie.

Se rezemă comod de tejghea, vizibil și extrem de amuzat.

– O reeditare nu-prea-deșteaptă a vechii și prăfuitei replici „Ești frumoasă cînd te-nfurii", murmură ea; se uitase destul la televizor ca să știe totul despre replicile vechi și prăfuite. Cu siguranță, un bărbat cu vasta dumitale experiență poate să scoată ceva mai bun, *doctor Wilder*.

– Deci ne-am întors de unde-am plecat, mm? Ce curios, cum nu părea să vă fie greu deloc să spuneți „Greg" pe scară, *doamnă May*.

– Nu-mi spune așa! se răsti Maggie, după care se opri ca să-l privească, nedumerită. Nu era nimic în neregulă, ca Greg să i se adreseze cu „doamnă

May". Decît faptul că nu putea suferi să-l audă.

– Vreau să zic... adică...

– Adică nu știi ce vrei, micuță și fierbinte Maggie, i-o reteză Greg, rîzînd. Era încîntat de-a binelea că reușise să-i zdruncine cordialitatea, pînă atunci neobosită față de el.

Obrajii lui Maggie ardeau.

– Să nu rîzi de mine!

– Nu rîd de tine.

Îi urmări brațul pe toată lungimea cu un deget fin, zgîriind-o ușurel cu unghia pe piele. Spre marea ei descumpănire, Maggie se înfioră chiar și sub această minimă atingere. Greg o privea, cu ochii îngustați, speculativ.

Se îndepărtă de el.

– Greg, știu că mă port ca o idioată în călduri...

Își mușcă buza de jos. Îi venea incredibil de greu.

– Dar nu sînt versată în aceste... aceste jocuri. Ești primul bărbat care m-a sărutat de la moartea soțului meu încoace.

Greg păru uluit.

– Glumești!

Din cine știe ce motiv, reacția lui o înfurie.

– Ba nu glumesc! replică ea sfidătoare. Ești primul. Și-mi pare rău că a trebuit să fii tu acela.

Buzele lui se îngustară într-o liniuță dreaptă, strînsă.

– De ce? întrebă, cu glas aspru.

– De ce? îl îngînă ea iritată. Am să-ți spun de ce, doctore Wilder. Te-ai certat cu amica dumitale aseară și te-ai dus la culcare frustrat și... și...

Înghiți un nod.

– ...nesatisfăcut. Dimineață cînd te-ai trezit, în aceeași stare nefericită, ai înșfăcat-o pe prima femeie pe care-ai văzut-o. Și s-a întîmplat să fiu eu aceea! Ar trebui să fiu flatată de atențiile tale? Ei bine, nu sînt!

– Maggie, greșești. Eu...

– Am perfectă dreptate și refuz să discut mai departe.

– A, ba o s-o discutăm, Maggie. Imediat ce termini de făcut mîncarea copiilor.

Maggie răsturnă clătitele pe două farfurii și pluti afară din bucătărie, cu capul sus. După ce-i servi pe Wendy și Kevin, urcă repede la etaj, neluînd în seamă chemările poruncitoare din bucătărie ale lui Greg. Fugi în camera ei și încuie ușa. Se făcuse de rîs, recunoscu ea amărîtă, lepădînd repede halatul și cămașa de noapte și căutîndu-și lenjeria în sertar. Se întrezări în oglinda de deasupra biroului și-și privi trupul gol de parcă și l-ar fi văzut pentru prima oară. Sîni plini, maturi – sîni care alăptaseră trei copii – rotunjiți blînd, cu vîrfuri trandafirii. Talie, nu la fel de îngustă pe cît fusese cîndva, dar tot proporționată cu pieptul și șoldurile

arcuite, femeiește. Picioare lungi și frumos formate, coapsele încă tari și cu curbe armonioase, pulpe și glezne zvelte.

Preț de-o clipă doar, Maggie își îngădui să-și amintească senzația mîinilor cu experiență ale lui Greg pe trup, și fiecare nerv începu s-o furnice. Își trase pe ea chiloții și sutienul, cu o exclamație de dezgust de sine. Acestea erau gîndurile văduvei în călduri, flămîndă după sex, ceea ce, după cum îl asigurase cu ardoare pe Greg, categoric nu era! Era mama a trei copii, respectabilă și plină de preocupări materne. Ochii îi căzură asupra unei fotografii înrămate a lui Kristin, Kevin și Kari, făcută cu vreo patru ani în urmă. Erau atît de mici pe-atunci, și cîtă nevoie mai aveau de ea! Reveni cu gîndul la ziua cînd primise cumplita, tragica veste a morții lui Johnny. Kari avea vîrsta de-o săptămînă, Kevin trei ani, iar Kristin șase. Amorțită și cu inima frîntă, se ținuse totuși tare, de dragul copiilor. Trăise pentru ei și le dăruise pînă la ultima fărîmă de iubire, energie și afecțiune pe care le poseda. Și, ani de zile, fusese de-ajuns.

Acum însă, copiii erau mai mari, se implicau în activități școlare, prietenii și interese în afara casei. Nu mai avea atîta nevoie de mama lor. Maggie prevedea ziua cînd aveau să plece de-acasă, ea rămînînd singură, iar durerea acestui gînd o înspăimînta. Mai presus de orice, nu voia să fie

acel gen de mamă-martir care se agăța de copiii ei, refuzînd să le permită plecarea, fiindcă erau singurul motiv al existenței ei altminteri goală. Era o povară cumplită care se putea arunca pe umerii unui copil, complet nedreaptă. Maggie își dorea copiii simțindu-se liberi să crească și să devină independenți.

Izgoni gîndurile tulburătoare. Ziua cînd copiii ei aveau să plece de-acasă era încă departe. Ar fi fost o prostie să rumege acum asemenea perspective. Îi plăcea viața ei, exact așa cum era, și dracu' să-l ia pe Greg Wilder pentru a o fi făcut să se simtă altfel decît fericită cu ai ei.

Trase pe ea o bluză cu dungi verzi și albe, o pereche de blugi, ciorapi sport și tenișI, uniforma obișnuită de sîmbătă. Apoi își perie părul pînă ajunse să strălucească și să i se arcuiască împrejurul gîtului într-o pieptănătură băiețească savuroasă. Încruntîndu-se la imaginea reflectată în oglindă, își strînse intenționat părul într-o coadă de cal mai puțin avantajoasă, evitînd cu grijă să-și analizeze motivele de-a fi procedat astfel. După ce se machie – de hatîrul lui Kevin, se încredință Maggie (fiul ei nu voia ca mama lui să apară la meciul de soccer arătînd străvezie ca o fantomă) – coborî scara.

Greg era în *living-room* cu copiii, ținînd-o pe Wendy în poală.

– E timpul să vă-mbrăcați și să plecăm la meci,

anunță Maggie copiii.

– Tlebuie să melg si eu? se smiorcăi Max. Vleau să stau aiți si să mă uit la animate.

– Stau eu cu el, mămico, se oferi Kari. Motivele ei, după cum știa Maggie prea bine, se bazau mai mult pe dorința de-a sta acasă și a urmări desenele animate decît pe vreo hotărîre altruistă de a-l supraveghea pe Max.

– Mă tem că ești cam micuță ca s-o faci pe guvernanta cu cineva, Kari, zîmbi ea; aruncă o privire spre Wendy, care stătea nepăsătoare în poala tatălui ei. Tăticul tău ți-a adus hainele, Wendy. Mergeți cu Kari în camera ei și schimbați-vă.

Docilă ca întotdeauna, Wendy sări de pe genunchii lui Greg, își strînse grămăjoara de haine și ieși la trap din cameră, după Kari. Kevin sări în picioare, închise televizorul și-l provocă pe Josh la o întrecere pînă sus. Cei doi băieți o zbughiră prin mica locuință, pereții părînd să se zguduie de tropăitul lor. Max o privi pe Maggie și pe tatăl lui, merse calm spre televizor și-l deschise iar. Apoi se așeză drept în fața aparatului, cu picioarele încrucișate. Greg și Maggie schimbară o privire, dintr-o dată aliați în fața declarației de război a lui Max.

Greg se ridică în picioare.

– Max, gata cu televizorul, spuse el cu un glas silit-amabil. E timpul să te-mbraci ca să mergem la meciul de soccer.

Max nu se clinti.

– Nu vleau să melg. Vleau să stau aiţi.

– Ei bine, nu se poate. Vii cu noi.

Greg merse cu pas decis la televizor şi îl închise. Max se strecură pe lîngă el şi-l deschise. Greg îl închise. Max îl deschise iar. Şi astfel mai repetară o rundă. Televizorul urla sfidător.

Maggie prevedea o notă de plată necuviincios de scumpă pentru reparaţia televizorului.

– Primul care se mai atinge de televizorul ăla o ia la fund! Îi preveni ea automat, cu cea mai autoritară voce maternă a ei.

Max încremeni, mutîndu-şi privirea de la aparatul care răgea la tatăl lui, cu ochii căprui strălucind.

– Acuma melg să mă-mblac, Maggie, spuse el cu un neaşteptat surîs angelic.

Maggie văzu umerii lui Greg înmuindu-se cu uşurarea de-a fi evitat o nouă confruntare cu micul său fiu. Se aplecă şi închise televizorul.

– L-ai atins! Tăticu' l-a atins! chiţăi Max, sărind în sus şi-n jos. O ia la funduleţ, nu-asa, Maggie? Tăticu' o ia la funduleţ!

Chipul lui Greg se înroşi, încruntîndu-se iritat.

– Mi-a făcut-o unul de patru ani! mormăi el.

Maggie nu-şi putea stăpîni rîsul, iar Greg se încruntă şi mai tare. Era evident că nu găsea chiăieile încîntate ale lui Max la fel de comice ca

Maggie.

– Dă-i la funduleț, Maggie! o îndemnă Max, apucîndu-i mîna și trăgînd-o spre tatăl lui. Haide, bate-l tale.

– Sadic mic, bombăni Greg.

– Dulce-i răzbunarea, chiar și pentru cei mai mici, spuse Maggie. Okay, tăticule, ești gata să-ți iei doctoria?

– Nu doctolie, nu-i bonlav, o contrazise Max. E lău si-i tlebuie o bătăiță lea.

– Să m-așez pe canapea și să te iau peste genunchi?

Maggie se distra grozav de stinghereala lui Greg. Categoric, nu era obișnuit să fie prins în dezavantaj.

– Daaa! țipă Max.

– Cred că glumița asta a durat destul, zîmbi vizibil forțat Greg; părea gata să-i crape fața. Acum e timpul să te-mbraci, Max.

– Bate-l, Maggie! strigă Max.

– Doar nu vrei să dau în tăticul tău, nu-i așa, Max?

Maggie se întreba dacă situația nu-i scăpa puțin din mînă. Nu se așteptase ca Max să fie atît de insistent.

– Dacă-l fac să plîngă?

– Bine! Si el m-a făcut să plîng. Si... si o ulăsc si pe cucoana aia ploastă! adăugă feroce băiețelul.

– Ce cucoană proastă? întrebă Maggie. Cea de-aseară din mașină?

Intriga se îngroașă, își spuse. Max n-o uitase pe fermecătoarea Francine, nici aparenta trădare a tatălui său față de el și ursuleț. Dar putea să lămurească perfect lucrurile.

– Tăticul tău a aflat ce-a spus despre Teddy[1] și s-a-nfuriat așa de tare pe ea, încît n-a mai dus-o la petrecere. A dus-o direct acasă la ea și i-a spus cît de rea o consideră. A spus că nu mai vrea să fie prietenul ei.

Max ascultă gînditor, sugîndu-și două degete.

– Tăticul tău te iubește foarte mult, Max, continuă Maggie. Chiar și cînd ești neastîmpărat.

Greg își drese glasul.

– Așa este, Max.

Veni lîngă băiețel, apoi, pradă unui impuls, îngenunche și-l îmbrățișă. Maggie, o sentimentală recunoscută, simți un val iute de lacrimi la vederea acestei priveliști.

– Vrei să te-ajut să te-mbraci? îl întrebă Greg pe Max.

Băiețașul scutură din cap.

– Pot si singul, spuse; își înhață hainele și fugi din cameră, oprindu-se să strige peste umăr: Maggie, cled că nu mai tlebuie să-l bați.

---

1 – „Martinel", nume popular american pentru ursuleți; *teddy bear* = ursuleț.

Maggie rîse. Deşi uneori era un calvar, pînă la urmă îl găsea întotdeauna pe Max cuceritor.

– Te-ai descurcat de minune, Maggie, spuse Greg, privind-o cum nu se poate mai ciudat.

– Uneori, un strop de umor poate dezamorsa o situaţie potenţial explozivă. Ce zici, poate-ar trebui să candidez la un post în plutonul de genişti, glumi ea.

Greg nu rîse. Continua s-o privească, cu o expresie enigmatică. Ochii lui însă, ageri şi inteligenţi, păreau s-o aprecieze într-un mod cu totul nou.

Începea s-o facă iarăşi să se simtă nervoasă.

– Mai bine merg să-i împletesc părul lui Kari, murmură ea.

Trebui să facă un efort pentru a nu ieşi în fugă din cameră, dar se sili să păşească normal.

– Maggie? o opri în loc glasul lui Greg.

Nu se întoarse.

– Da?

– Îţi mulţumesc. Pentru că ne-ai ajutat, şi pe Max şi pe mine.

Glasul îi era cald şi foarte profund. Maggie încuviinţă cu o înclinare rapidă a capului şi se grăbi să iasă.

Meciul de soccer avea loc pe terenul cu iarbă al Școlii Elementare Woodland. Kari, Max și Wendy se distrau cu echipamentele terenului de joacă din curtea învecinată a școlii, cu o mulțime de alți copii, fără ca vreunul dintre ei să acorde prea multă atenție meciului de pe teren al fraților lor. Maggie și Greg stăteau pe tușă, urmărind jocul împreună cu grupul altor părinți loiali. Era o zi însorită, cu o briză mai răcoroasă decît canicula nefirească din ajun. O adevărată vară indiană[1], își spuse Maggie, aruncînd o privire spre frunzele multicolore ale copacilor care umbreau terenul de joacă. Încîntată să vadă că cei mici se jucau veseli împreună, reveni cu atenția la meci.

– Hei, uite-l pe Kevin, o înghionti Greg, iar ochii lui Maggie se îndreptară spre fiul ei. Scoase un chiot cînd băiatul trimise mingea pe lîngă portarul cam buimăcit al echipei adverse.

– Hai, tu, Kevin! strigă antrenorul, deja răgușit de-atîtea răcnete. Își lua echipa și meciul foarte în serios.

– Pe-ăsta au să-l cîștige! exultă Maggie.

Greg îi zîmbi.

– Chiar te captivează chestia asta, este?

El însă rămînea calm, urmărind acțiunile și aplaudînd fiecare figură reușită, indiferent de echi-

1 – Scurtă perioadă caldă, înșelătoare, intervenind uneori în prima jumătate a toamnei.

pă. Spre deosebire de unii dintre tații prezenți, nu-și admonesta fiul cînd acesta făcea cîte-o greșeală pe teren. Maggie trase concluzia că-i admira conduita de sportiv.

Meciul se sfîrși cu victoria echipei lui Kevin și Josh. Kari, Wendy și Max li se alăturară în timp ce mergeau spre microbuzul bej al familiei Wilder, staționat în parcarea asfaltată. Greg insistase să-i ducă pe toți la meci cu mașina lor.

– Ce-ar fi să mergem undeva la masă? propuse el, și toți cei cinci copii îl susținură zgomotos. Unde-ai prefera? Ai vreo propunere?

– La plăvălia lui Wendy! La Wendy's! strigă Max, rîzînd zgomotos de propriu-i banc.

Și lui Kari îi plăcea ideea.

– Wendy vrea să mergem la Wendy, spuse ea. Și eu la fel.

– În regulă. La Wendy, fu Greg de acord.

– Oh, Greg, Greg! îl interpelă sonor o voce feminină, din spate. Maggie se întoarse pentru a vedea apropiindu-se de ei o femeie înaltă și zveltă, bronzată armonios și cu o coamă deasă de păr blond. Purta pantaloni verzi croiți pe măsură, un pulover alb col-roulé cu balene la guler și un jerseu marinăresc legat la gît. Niței cam prea gătită pentru meciul de fotbal al unor copii, își spuse Maggie, privindu-și propriii blugi uzați. O privi pe noua sosită cum își împingea pe creștetul capului ochelarii de

soare, stil aviator, privindu-l admirativ pe Greg.

– Mă bucur atît de mult că te-am prins, Greg, toarse femeia.

Mda, cugetă Maggie cu o strîmbătură, chiar torcea ca o felină mulțumită de sine care tocmai a adulmecat un șoarele.

– Te-am văzut exact cînd soseam. Urmează echipa lui Jeremy și Jeffrey, vorbi femeia, cu răsuflarea întretăiată în chip atrăgător. În legătură cu diseară...

Maggie fu surprinsă, dar imediat își spuse că, firește, era sîmbătă seara. Crezuse oare că Greg – doctorul Greg Eligibilul Wilder – nu-și aranjase o întîlnire? Și cea mai potrivită părea a fi această făptură șic și sofisticată.

– Poți veni la șapte în loc de șapte jumate? puse femeia mîna pe brațul lui Greg. Știi ce foame li se face copiilor. Mă gîndeam poate să le dăm mai întîi de mîncare, și pe urmă pot să se uite și ei la un film, în timp ce noi... mîncăm.

O pauză plină de înțeles.

– Am închiriat „Căutătorii arcăi pierdute"[1] pentru video. Ar trebui să-i distreze, mm?

– Mergem diseară să luăm cina la Smithtoni,

---

1 – *„Raiders of the Lost Ark"*, Lucasfilm/Paramount 1981, r. Steven Spielberg, cu Harrison Ford, Karen Allen, Paul Freeman, Ronald Lacey, Denholm Elliott; primul film din celebra trilogie – actualmente pe cale să devină tetralogie – cu Indiana Jones.

tati? întrebă Josh.

– Da, răspunse femeia în locul lui Greg, cu vocea greţos de dulce; cel puţin aşa i se părea lui Maggie. Nu c-o să fie nostim, Josh?

Zaharină pură, îşi spuse Maggie. Puah!

Josh nu răspunse nimic. Kevin pufni, iar Maggie îşi privi fiul. Niciodată nu-l auzise scoţînd un asemenea sunet caustic şi grosolan, de cînd îl ştia.

– Taffy, aş vrea să faci cunoştinţă cu familia May, spuse placid Greg. Maggie, Kevin şi Kari.

Nu se osteni să spună care cine era.

– Ea este Taffy Smithton.

– E mama gemenilor Smithton, preciză Kevin cu un rînjet răutăcios.

– Ohh! suflă Kari.

– Îmi face mare plăcere să vă cunosc, minţi Maggie.

Taffy dădu scurt din cap, răspunzînd prezentărilor şi în acelaşi timp eliminînd-o pe Maggie din discuţie.

– Se pare că e vremea să-nceapă meciul, miji Greg ochii în direcţia terenului. Copiii au ieşit pe teren. Ne, ăă, vedem diseară, Taffy.

– La şapte, repetă ea vioaie, strîngînd prietenoasă braţul lui Greg. Ciao!

– *Chow*[1]*?* repetă Max, nedumerit.

– E o veche prietenă, spuse Greg; descuie

1 – Haleală, potol

portierele mașinii, iar copiii se îngrămădiră înăuntru. Obișnuiam să petrecem împreună, cu ea și soțul ei.

– Mhmmm... se prefăcu Maggie indiferentă. O stupefiau junghiurile de gelozie pe care le simțea sfîșiind-o. Nici nu fu nevoie ca Greg să adauge:

– Au divorțat acum un an.

Ghicise că femeia era nemăritată și foarte disponibilă. Limbajul ei corporal o zbiera prin toți porii.

– Diseară iei cina cu Jeffrey și Jeremy Smithton, Josh, chicoti gros Kevin. Începu să fredoneze un marș funebru, care fusese cîntat ca fundal muzical într-un desen animat.

– Tăticule, începu să scîncească Joshua. Nu vreau să mă duc.

– Trebuie să mergem. Ne-a invitat – pe toți – de-acum două săptămîni, și am acceptat.

Greg părea să i se adreseze mai degrabă lui Maggie decît fiului său.

– Altă șustă! se plînse Josh. Ai prea multe șuste!

– Mămica mea n-are șuste! anunță Kari țanțoșă, înainte de a se alătura ritmurilor funerare ale lui Kevin.

– Încetați, Kevin, Kari! îi repezi Maggie, și amîndoi copiii se opriră pe dată din fredonat; înclină ușor capul spre Greg: doctore Wilder, zău că nu

trebuie să ne duceți la masă, pe mine și pe copii. Știu că sînteți ocupat și...

– Ba mergem la masă, o întrerupse Greg, cu fălcile încleștate. Cu toții.

– Dă drumul la radio, ceru Josh, iar Greg îl deschise imediat. Muzica rock puternică, însoțită de rîsetele și chiotele copiilor, înecară orice tentativă de conversație în timpul scurtului drum, iar Maggie se bucură. Era o idioțenie să se simtă geloasă pe strălucitoarea Taffy, se dojeni ea. Singurul motiv pentru care Greg o sărutase în dimineața aceea era că avusese o noapte de vineri fără femei și fără sex. O sărutare nu-i conferea, desigur, nici un drept asupra lui, el nu-i datora nimic. Greg Wilder se afla complet în afara accesului ei și acolo avea să rămînă întotdeauna. Cum putuse uita un fapt atît de elementar, fie și doar pentru scurt timp? Gustul lui Greg la femei se îndrepta spre frumuseți sofisticate și cu bani, ca Francine și Taffy. Maggie May era guvernanta ocazională a copiilor lui. Era foarte important să nu uite nici un moment locul în lume al fiecăruia.

La restaurant, după ce-și luară mîncarea de la tejghea, Greg îi instală pe cei cinci copii într-un separé retras. Propuse ca el și cu Maggie să se așeze la o măsuță din latura opusă, departe de copii. Ea insistă să ocupe un separé vecin cu al lor. Și, cum se și așeză în el, Greg nu putu decît să

se supună.

– O cunosc pe Taffy Smithton de ani de zile, Maggie, spuse, în timp ce-și storcea ketchup pe cartofii prăjiți. Ne-a invitat la ei acum o lună.

– Două săptămîni, îl corectă ea.

Greg o privi cu ochi mari, perplex.

– Te-a invitat cu copiii la cină de-acum două săptămîni, rosti ea dulce. Așa ai spus adineaori în mașină.

– E o veche prietenă de-a Aliciei, obișnuiau să joace împreună bridge, sau așa ceva.

Greg mușcă zdravăn din chifteaua cu brînză.

– Iar eu jucam golf cu soțul ei.

– Cu fostul ei soț.

Maggie luă o mușcătură măruntă din hamburgerul său.

– Greg, nu-mi datorezi nici o explicație. Poți umbla cu oricine poftești.

– Al dracu' cîtă dreptate ai! mormăi el. Așa că nu-ncepe să devii posesivă pe baza unui sărut.

Fusese mult mai mult decît un simplu sărut, țipă inima lui Maggie, dar nervii ei trecură repede peste sentimentul atît de prostesc.

– Eu? Posesivă cu tine? Nu te umfla în pene, Greg Wilder. Nu-mi pasă ce faci sau cu cine-o faci.

Întîmplător, în același moment privi spre copii, exact la timp pentru a-l vedea pe Joshua îngropînd un dumicat de cartofi prăjiți într-un morman zemos

de ketchup.

– Ajunge atîta ketchup, Josh, îl preveni ea.

– Nu-s cartofii lui, mămico, ciripi Kari. Sînt lui Wendy şi ea nu poate să sufere ketchup-u'.

Maggie o privi pe Wendy, care stătea în fundul canapelei cu o expresie de jale şi lacrimile şiroindu-i pe obrajii palizi.

– Ei bine, acum sînt ai lui Josh, spuse Maggie. Întinse mîna peste micul paravan dintre separé-uri şi inversă farfuriile, dîndu-i lui Wendy porţia simplă şi lui Josh pe cea cu prea mult ketchup. Wendy se lumină la faţă. Joshua se încruntă.

– Hei, nu-i cinstit! exclamă el. Ăştia-s cartofii lui Wendy. Mie nu-mi plac cu ketchup.

– Ce păcat. Trebuia să te gîndeşti la asta înainte de-a te hotărî să-l torni pe tot peste ai lui Wendy – nici ei nu-i place ketchup-ul, după cum probabil ştii foarte bine, spuse Maggie calmă.

– Şi ia hamburgeru' ei i-a făcut-o, mămico. Vezi? ridică micuţa Kari o chiftea complet îngropată sub ketchup.

– Pîrîcioasă mică! strînse Josh pumnul, agitîndu-l ameninţător spre Kari. Eşti o nesuferită!

– Beţele-baroasele pot să-mi rupă oasele, da' cuvintele din sgău niciodată nu-mi fac rău, recită Kari melodios.

Maggie schimbă cu agilitate hamburgerii lui Wendy şi Joshua, dîndu-i-l băiatului pe cel scan-

dalos de plin cu ketchup.

– Gata, Joshua și Kari, destul. Nu mai vreau s-aud o vorbă de la voi. Acum mîncați.

– Nu pot! se văietă Josh. Nu pot să sufăr ketchup-ul. N-am să mănînc nimic cu ketchup deasupra. O să mă facă să vărs.

– Atunci, nu mînca, replică liniștită Maggie, luînd o mușcătură din hamburgerul ei.

– Vreau înapoi hamburgeru' și cartofii mei! urlă Josh și dădu să se repeadă la chifteaua din mîna lui Wendy. Surprinse privirea lui Maggie și se opri brusc în plină mișcare. Femeia continuă să se uite la el în cel mai autoritar-matern stil al ei, pînă cînd băiatul se rezemă de spătar și-și încrucișă ursuz brațele pe piept. Abia atunci reveni cu atenția spre mîncarea ei.

– Nu-i corect să-ți descarci pe copii furia față de mine, spuse Greg, care observase în tăcere scena.

Maggie arcui sprîncenele. Era evident că nu-i plăcea latura mai severă a dulcii ei imagini de Maica Machree.

– Nu-s supărată nici pe tine, nici pe copii, replică ea rece. Pur și simplu am rezolvat situația cum am socotit mai bine.

– Și crezi că cel mai bine e ca copilul meu să nu-și ia prînzul? întrebă Greg cu glas încordat. Josh detestă ketchup-ul. Nu mănîncă nimic cu ketchup.

– Dacă-i e destul de foame, va mînca.

Maggie întinse mînă după un cartof prăjit.

– E o atitudine cu un incredibil sînge rece, Maggie, spuse Greg, devenind țepos.

– Și tu, care mă credeai așa o sfîntă, comentă ea. Maica Machree are, la urma urmei, picioare de lut.

– Tăticule, mi-e foame, se tîngui plîngăcios Joshua. Pot căpăta un hamburger nou, cu alți cartofi prăjiți? Te rog, tăticule?

Greg vîrî mîna în buzunar și scoase trei hîrtii de un dolar.

– Copilului îi e foame, îi spuse el lui Maggie, cu un ascuțiș defensiv în glas. A petrecut mai bine de-o oră alergînd, la meciul ăla de soccer. Are nevoie de hrană, e băiat în creștere!

– Va ajunge prea bine pe cale să crească spre a deveni un puști răsfățat și-un bătăuș, dacă mai cedezi așa în fața lui.

Gura lui Greg se înăspri.

– Fiul meu *nu* este un puști răsfățat sau un bătăuș, ripostă el indignat; îi întinse banii lui Joshua cu un zîmbet cald, patern. Poftim, Josh. Ia-ți ceva de mîncare.

– Mulțumesc, tăticule! exclamă Josh. Ești cel mai cel!

Greg se umflă în pene.

– După cum vezi, știe să mă aprecieze.

– Vechiul săpun ieftin, făcu Maggie batjocoritoare. Data viitoare, ce-o să-i mai oprească să împroaşte cu ketchup mîncarea lui Wendy? Intenţionezi să arunci încontinuu bani pe mîncăruri pe care nu le consumă nimeni?

– Pot cu siguranţă să-mi permit preţul unei ieftinături de chiftea cu cartofi prăjiţi, Maggie.

– Firește că poți, dar îți scapă complet esențialul. Josh profită întotdeauna de Wendy. O calcă-n picioare, iar ea nu se apără niciodată. Kari a vorbit în numele ei. Wendy era gata să sufere în tăcere.

Maggie îl văzu pe Greg strîngînd fălcile şi ştiu că nu-i plăcea ceea ce auzea. Insistă, totuşi; acum nu se mai putea opri.

– Ce crezi c-au învăţat Josh şi Wendy din acest mic episod? I-ai dat lui Josh aprobarea tacită să-i facă lui Wendy ce poftește. Fata simte fără-ndoială că...

– Întrucît nu ai o licenţă în psihologie infantilă, ţi-aş fi recunoscător să mă scuteşti de predică, Maggie. Cred că-mi cunosc propriii copii şi ştiu cum să tratez cu ei.

O mie una de remarci îi răsăriră-n minte, fiecare mai devastator de sarcastică decît cealaltă, dar Maggie nu spuse nimic. O ustura prea rău lovitura dată de Greg privind lipsa unei licenţe. Era foarte sensibilă în legătură cu faptul că n-avea studii. Dorise să urmeze colegiul, dar, în familia ei, studiile

la colegiu erau doar pentru băieți. Se măritase la nouăsprezece ani, așa cum se și așteptau din partea ei, devenind mamă la douăzeci. Și, deși nu avea diplomă, acumulase experiență cu copiii, multă experiență. Poate că vorbise neîntrebată, dar se simțea pe teren sigur cînd venea vorba despre copii și disciplină. Mînca materia pe pîine cu unt în domeniul ăsta și pur și simplu nu putea sta tăcută privind cum se comitea o greșeală.

Josh reveni în separé cu noua porție de hamburger și cartofi prăjiți, aruncîndu-i lui Maggie o privire triumfătoare. Ea nu reacționă, deși îl văzu pe Greg încruntîndu-se. Își terminară masa în tăcere. Pînă și copiii stăteau potoliți. Drumul de înapoiere la Woodland Courts se desfășură într-o liniște anormală, pînă cînd Greg opri microbuzul în fața duplexului familiei May.

– Spuneți-i mulțumesc Doctorului Wilder pentru drum și masă, îi îndemnă Maggie pe Kevin și Kari. Aceștia se supuseră, mulțumind în cor, înainte de-a alerga spre veranda din față.

– Pa, Maggie, strigă Max. Mă iei luni de la grădiniță să m-aduți aiți?

– Nu știu, Max, răspunse ea cu sinceritate. Mai vedem.

Greg nu spuse absolut nimic, iar Maggie se întrebă dacă nu cumva se terminase cu munca ei de guvernantă pentru familia Wilder. Nu era pentru

prima oară că-l disciplinase pe unul dintre copii, dar era prima dată cînd Greg fusese de față. Și dăduse foarte clar de înțeles nu-i plăcea felul ei de-a rezolva situația.

Chipul mic al lui Max se înnoură.

– Numai tu esti de vină, Josh, își acuză el fratele. Ai supălat-o pe Maggie si-acuma nu-i mai plațe de noi.

– Nu-i adevărat, Max, protestă grăbită Maggie.

– Sînteți supărată pe mine, doamnă May? o întrebă, spre marea ei surprindere, Josh.

– Nu, Josh. Dar cred că-i datorezi surorii tale o scuză.

– Wendy, te rog să mă ierți, mormăi băiatul.

Greg păru că-l lovise cineva cu un par în cap.

– Ne-ngrijești luni după școală, Maggie? întrebă Wendy cu vocea aceea mică a ei.

– Asta tatăl vostru hotărăște, Wendy, replică Maggie.

– Da, spuse Greg repede.

Încă-și mai revenea din șocul de-a-l fi auzit pe Joshua cerîndu-i scuze lui Wendy. Cînd se întîmplase ultima oară, dacă se-ntîmplase, să audă așa ceva? Se răsuci spre Maggie.

– Da, tocmai voiam s-o-ntreb, Wendy.

Maggie îl privea, cu ochii reci ca două cioburi de gheață verde. Avea să refuze! își spuse el. Îl năpădi o panică de departe disproporționată față

de pierderea unei guvernante.

– Te rog, Maggie? adăugă.

Chiar ar fi trebuit să spună nu, reflectă Maggie, și-l lăsă pe Greg să-i citească acest mesaj în ochi. Ținea însă enorm la copiii Wilder și i-ar fi prins desigur bine banii în plus pe care îi cîștiga îngrijindu-i. De ce să întrerupă totul numai pentru a se răzbuna pe Greg. Nu era nici meschină, nici răzbunătoare, își spuse ea semeață.

– Aș fi bucuroasă să țin copiii luni, răspunse. Am să-i aduc pe toți trei aici după școală, ca de obicei. E bine așa, doctore Wilder?

– Perfect, răspunse el, scorțos. Vin să-i iau pe la șase jumate. Nu te deranja să le dai cina. Îi duc eu să mănînce, în drum spre casă.

Maggie dădu scurt din cap și închise portiera mașinii. Copiii îi strigară saluturi de rămas bun, iar ea le făcu cu mîna. Apoi se întoarse și merse spre ușa de la intrare, unde o așteptau Kevin și Kari.

– Mamăă, ce mai seară-i așteaptă! exclamă Kevin cu un rînjet sarcastic. Gemenii Smithton! Sînt de groază! Kari și cu mine i-am văzut dați afară din bibliotecă fiindcă rupeau cărțile și au scuipat-o pe doamna bibliotecară. A spus că nu mai au voie să vină acolo niciodată. Nici la Centrul Comunitar nu-i mai primește.

– Ei nu învață la Școala Woodland, nu? întrebă Maggie. Nu-și amintea să le fi văzut numele pe

lista școlii. Iar o asemenea pereche ar fi fost fără-ndoială bine cunoscută personalului disciplinar care trebuia să-i conducă pe tinerii delincvenți la biroul directorului. Gemenii Smithton păreau a fi infractori regulați.

– Nnț, merg la nu-ș ce școală specială pentru maniacii turbați, îi răspunse cu desfătare Kevin.

– Școala Eastern Hills?

Maggie auzise despre școala particulară din Baltimore pentrú copii cu probleme comportamentale grave. Mulți dintre elevi fuseseră exmatriculați din sistemul public de școlarizare, pe motive disciplinare. Se zvonea că profesorii de la Eastern Hill primeau spor de periculozitate.

– Doamna de la bibliotecă a zis că-s cei mai răi băieți din oraș, spuse Kari. Poate din toată lumea, adăugă ea dramatic. Biata Wendy!

– Bietul Josh, îi ținu isonul Kevin. Și bietul Max și bietul doctor Wilder.

– Da, zîmbi Maggie cu maliționzitate pură. Bietul, *bietul* doctor Wilder.

Patru

La începutul după-amiezei de duminică, Greg opri mașina în fața casei familiei May, închise motorul și rămase privind lung micul duplex. Nu era sigur de ce venise acolo, sau ce scuză să inventeze față de Maggie dacă-l întreba. Nu știa decît că trebuia s-o vadă. Stătuse treaz aproape pînă-n zori, încercînd să-și înțeleagă brusca obsesie cu privire la Maggie. Cînd devenise atît de importantă pentru el?

Deși Josh era de mult prieten cu Kevin May, iar Alicia o cunoscuse superficial pe Maggie timp de cîțiva ani, el unul n-o întîlnise pînă cu-o zi înainte

de înmormîntarea Aliciei. Maggie apăruse la ușa lui cu o prăjitură de cafea, pe care una dintre numeroasele prietene ale Aliciei o dusese în bucătărie. Greg era în stare de șoc, năucit de moartea subită a soției și ametit de tranchilizantele pe care-l siliseră colegii săi medici să le ia. Cu toate acestea, și-o amintea bine pe Maggie și prăjitura ei. Se oferise să-l îngrijească pe Max a doua zi, în timpul funeraliilor, iar Greg fusese recunoscător. Alicia avea multe prietene, care preferau toate mai degrabă să participe la înmormîntare decît să petreacă ziua cu fiul ei în vîrstă de doi ani. Nici părinții Aliciei nu aveau stare să se ocupe de cel mai mic nepot; erau prea doborîți de moartea fiicei lor. Astfel, se căzuse de acord ca Maggie să vină după Max și să-l țină la ea în ziua înmormîntării. Pînă la urmă, îi luase și pe Josh și Wendy. Greg îi lăsase să aleagă dacă vin sau nu la cimitir, și optaseră pentru contrariul.

Amintirea acelei zile era cețoasă, și totuși unele părți din ea îi reveneau în minte cu o claritate ca de cristal. Un moment pe care și-l amintea limpede era drumul cu mașina spre Woodland Courts 909, seara tîrziu, pentru a-și lua cei trei copii mai mici. Se simțiseră perfect, îl asigurase Maggie. Petrecuseră toată ziua jucîndu-se. Micul Max trăsese un pui de somn, și mîncaseră bine toți trei. Maggie considera înțeleaptă atitudinea de a nu-i fi silit pe Josh și Wendy să asiste la serviciul funebru. Nici ea n-o dusese pe Kristin la înmormîntarea lui

Johnny. Greg simțise o adîncă recunoștință pentru cuvintele ei de îmbărbătare. Părinții și majoritatea prietenilor Aliciei îi spuseseră că ar fi trebuit să fie prezenți și Josh și Wendy. Ba nu, replicase Maggie, nu dacă ei n-o doreau. Greg avusese dreptate și nu trebuia să dea atenție celor spuse de alții.

Se oferise s-o plătească, dar ea refuzase, insistînd că-l ajutase ca între prieteni, mama lui Kevin și tatăl lui Joshua. Dar, dacă pe viitor avea vreodată nevoie de-o bonă pentru copii, ar fi fost fericită să primească slujba și să fie plătită, îl informă ea cu un ușor zîmbet.

Aranjamentele făcute pentru îngrijirea copiilor se dovediseră cam haotice în lunile următoare, iar Maggie May fusese una dintre numeroasele guvernante pe care le angajase. Dar, în cursul anului trecut, folosise aproape numai serviciile ei. Paula evolua spre o viață socială activă și nu era întotdeauna liberă să stea cu sora și frații ei mai mici. Iar combinația dintre cerințele profesionale și propria lui viață socială frenetică necesita multe ceasuri de îngrijire externă a copiilor. Era convenabil și ușor să apeleze la Maggie. Extrem de competentă, nu refuza niciodată, iar Greg știa că avea nevoie de bani. Copiii o plăceau și erau fericiți cu ea; copiii ei erau cei mai buni prieteni ai lor. Întotdeauna îl întîmpina în ușă surîzătoare și amabilă, întotdeauna avea cîte-o glumă sau povestioară amuzantă cu care să-l facă să zîmbească. Greg se pomenise

că abia aştepta s-o vadă la sfîrşitul zilei de lucru. Maggie reuşea oricînd să-i ridice moralul.

Abia în ultimele cîteva luni îşi dăduse seama că nu intrase niciodată în casa ei. De fiecare dată cînd sosea să ia copiii, se întreba dacă aceea era ziua cînd urma să pătrundă înăuntru. Devenise un soi de glumă personală, dar vineri seară gluma încetase dintr-o dată să mai fie amuzantă.

În seara aceea începuse, această nerăbdare, această *nevoie* de-a fi cu ea? Cînd Francine îşi lepădase faţada de obedienţă senzuală pentru a o dezvălui pe scorpia dinlăuntru, nu se putuse abţine să nu-i compare oribila atitudine faţă de Max cu blîndeţea şi grija lui Maggie. Iar ieri-dimineaţă, cînd o văzuse pe Maggie în cămaşă de noapte, ciufulită şi somnoroasă şi incredibil de atrăgătoare, instantaneu şi-o imaginase deşteptîndu-se în patul lui, arătînd astfel. Se închipuise pe sine întinzîndu-se spre ea, luînd-o în braţe... Şi-i citise-n ochi, în ochii aceia verzi şi frumoşi, că şi ea era conştientă de el. În sfîrşit îl vedea ca pe un bărbat, nu ca tătic al copiilor Wilder. Greg nu-şi amintea să mai fi dorit vreodată a atinge o femeie atît de tare, pe cît dorise s-o atingă pe ea, în acea strîmtă casă a scărilor. Maggie reuşise să-i alunge din minte toate gîndurile despre Alicia, lucru care nu i se mai întîmplase niciciînd. Maggie, numai Maggie era aceea pe care o dorea, şi *nimic* nu l-ar fi putut opri s-o ia în braţe. Reacţia ei explozivă faţă de sărutul lui aprinsese

într-însul o patimă pe care o crezuse moartă de mult. Pentru prima oară de la moartea Aliciei, îi fuseseră implicate atît emoțiile, cît și instinctele fizice. Dorise să facă dragoste cu Maggie pînă aveau să fie amîndoi epuizați și nesimțitori, iar apoi să facă din nou dragoste. Intervenise realitatea, sub chipul copiilor ei.

O relație cu Maggie nu putea fi decît înțesată de complicații, frustrări și iritări. Aveau între ei șapte copii, cutremurător gînd! Cel mai bine ar fi fost să-și învingă cît mai curînd acest amor fulger, sau ce-o fi fost. Putea să aibă – și avea – legături fizice cu femei întru totul la fel de atractive ca Mary Magdalene May. Mai atractive! Și fără acele confuzii și întreruperi cu carul. Dar iată-l aici, așezat la volan în fața casei ei, ca un adolescent nervos la prima întîlnire, imposibil de nerăbdător s-o revadă, s-o atingă din nou.

– Mami! Pe tine te caută! mugi Kevin în receptor. Cine-o fi fost la celălalt capăt al firului, va fi suferind de-un atac păcătos de vibrații ale timpanului.

Maggie i-o trecu lui Kristin pe Nicole Chiarelli, care avea un an și jumătate, și luă receptorul, aruncînd o privire spre ceasul de pe perete. Ca la comandă, Kevin declară:

– Mi-e foame, mami. Cînd mîncăm?

– Poți să-ți faci acum un sandviș cu salam și brînză, dacă vrei, răspunse ea, îndreptîndu-și apoi

atenția spre omul de la telefon. Alo?

– Maggie? Aici Rich Cassidy. De la școală.

– Desigur. Ce faci, Rich?

Rich Cassidy era dirijor și profesor de muzică la Woodland, însărcinat cu orchestrele elevilor din școala elementară și gimnaziu. Îl cunoscuse odată în cancelaria școlii și vorbise cu el de mai multe ori.

După obișnuitul schimb de amabilități generale, Rich spuse:

– Am găsit o trompetă veche, Maggie. Mă-ntrebam dacă te mai interesează, pentru fiul tău. Încep să le dau lecții la instrumente celor dintr-a patra, luna viitoare.

Maggie își aminti vag că discutase cu Rich Cassidy despre instrumente și lecțiile de muzică ale lui Kevin, într-o zi la școală. Chiar îi spusese că băiatul voia să cînte la trompetă? Se strîmbă. Fusese doar politicoasă, dacă nu complet mincinoasă, în timpul acelei conversații. Kevin nu pomenise niciodată despre dorința de a-i cînta la vreun instrument.

– Fostul proprietar e dispus să vîndă trompeta cu patruzeci de dolari, lucru despre care orice om familiarizat cu instrumentele ți-ar spune că-i un chilipir grozav. E în perfectă stare. Și, firește, lecțiile de muzică la școală sînt gratuite. Te interesează, Maggie?

– Un moment, Rich.

Acoperi receptorul cu mîna și-i șopti lui Kevin:
– Vrei să cînți la trompetă?
Spre uimirea ei, băiatul răspunse entuziasmat:
– O, mamăă, daaa!
Maggie zîmbi fără vlagă.
– Luăm trompeta, Rich.
Calculînd în minte implicațiile prețului, ajunse la concluzia că-și puteau permite cheltuiala celor patruzeci de dolari. Azi o ținea pe mica Nicole de la șase dimineața la șase seara, ceea ce însuma peste treizeci de dolari în mînă, la tariful ei de trei dolari pe oră. Iar mîine, luni, aveau să-i vină copiii Wilder pentru mai multe ore.
– Grozav! exclamă Rich. Și, ăă, Maggie... Mă-ntrebam dacă ți-ar plăcea să vii cu mine la un concert sîmbăta viitoare.
Părea atît de nesigur, și totuși plin de speranță. Luase urma vechii trompete numai ca scuză pentru a-i da ei telefon? se întrebă Maggie. Simți un junghi de simpatie pentru bietul om. Unul dintre frații ei fusese extrem de timid și înțelegea efortul care trebuia să-l fi costat pentru a o suna.
– Sîmbăta asta care vine? repetă. O invitase cu aproape o săptămînă întreagă în avans. Ce măgulitor, își spuse ea cu căldură.
– Da. Concertul începe la șapte și jumătate, spuse cu speranță Rich.
– Aș vrea să vin, se pomeni Maggie spunînd. Iar apoi, în minte i se făcu lumină. Îi ceruse o întîlni-

re, iar ea acceptase. Avea să fie prima ei întîlnire de cînd rămăsese văduvă, cu șase ani în urmă.

– Grozav! repetă Rich.

Mai vorbiră cîteva minute despre vreme, înainte de-a închide.

Maggie analiză situația în timp ce făcea prînzul copiilor. Mica Nicole ședea în vechiul scăunel înalt al lui Kari, fascinîndu-le pe fete cu comicăriile ei de bebeluș.

– Aș vrea să avem o surioară mică, spuse Kari, oftînd cu jind în timp ce Nicole răsturna un castron și și-l punea în cap.

– Și eu, nu se lăsă mai prejos Kristin. Aș vota chiar și pentru un frățior.

– Pentru asta vă trebuie un tătic, le informă Kevin, cu înțelepciunea celui de nouă ani. Și n-avem.

– Dacă mămica se mărită iar, o să avem, insistă Kristin. Și poate că ei au să facă un bebeluș nou. N-ar fi nemaipomenit?

– Eu aș prefera tăticul nou decît bebelușul nou, decise Kevin.

Maggie zîmbi absentă, fără a-i asculta cu adevărat, pierdută în propriile-i gînduri. Încă mai era surprinsă că acceptase invitația lui Rich Cassidy fără un moment de ezitare. În trecut, respinsese oferta ocazională a unei întîlniri, rapid și ferm, cam scandalizată că îndrăznise cineva să i-o propună. Era mamă, nu fîșneață! Și, mult timp după moartea

lui Johnny, încă se mai simțise măritată cu el. Treptat însă începuse să-și accepte statutul de văduvă. Da-ul de astăzi față de Rich părea să semnifice desăvîrșirea procesului.

Inevitabil, gîndurile i se îndreptară spre Greg și spre sărutările lor fierbinți de pe scară, în ajun. Poate că *acela* era episodul care reprezentase recunoașterea situației de femeie singură. Atunci nu se gîndise la Johnny, *nici* la copii! Tot trupul i se încălzi sub impactul amintirii.

Încă-i mai venea greu de crezut că totul se întîmplase în realitate. Îi îngrijea constant copiii, de doi ani, dar Greg n-o mai atinsese niciodată, nici măcar nu indicase că ar fi vrut. Se îndoia că se gîndise măcar la ea ca la o femeie. A, știa c-o plăcea ca persoană. Cînd sporovăiau împreună în ușă, ochii lui erau calzi și prietenoși, și rîdea întotdeauna de glumele ei. Ieri, însă, o privise într-un mod cu totul nou. O sărutase și o atinsese... în locurile intime. Maggie simți o încordare în partea de mijloc a trupului și recunoscu o senzație de mult uitată, dar pe neașteptate reînviată de către Greg. Era excitația sexuală.

Dăduse oare involuntar vreun soi de semnal care sugera că nu mai era strict mamă, ci și femeie? Oare și Rich Cassidy recepționase același mesaj? Maggie își aminti că citise cum trupul femeii ajungea în deplina formă sexuală după treizeci de ani, iar implicațiile o înspăimîntau. Doar n-avea să intre

într-o vîltoare sexuală nebunească, culcîndu-se pe tot drumul dintre Baltimore și Washington cu orice bărbat îi ieșea-n cale, indiferent după ce-și închipuia că tînjea trupul ei! Avea trei copii și o viață de familie stabilă, o morală de modă veche, și trebuia să-i transmită *acest* mesaj lui Rich Cassidy... și lui Greg Wilder. Își reaminti că acesta din urmă avusese o întîlnire în seara trecută și că Taffy avea planuri pentru el, pe timpul cît copiii stăteau cuibăriți în fața video-ului.

Începu să taie mărarul marinat cu un zel neobișnuit. Spera că gemenii Smithton atinseseră noi culmi ale comportamentului terorist. Își aminti despărțirea înghețată dintre ea și Greg, în după-amiaza trecută, și tocă și mai cu spor marinata.

– Mămico, îl tai într-un catralion de bucățele, observă Kari, arătînd spre mărarul ciopîrțit. Arată cîh. Eu nu vreau.

– Nici nu-i nevoie, iubito, răspunse dulce Maggie. O să-l mănînce Kevin.

Kevin mînca orice.

– Copii, ce-ați zice să mă duc sîmbătă cu domnul Cassidy la un concert? întrebă ea.

Hotărîse că era pur și simplu cinstit să solicite opiniile copiilor. Dacă se opuneau cu îndărătnicie ca ea să iasă, avea să-și schimbe planurile, desigur. Copiii ocupau primul loc în viața ei. Dacă nu voiau să-i lase singuri...

– Cum ar veni, într-o șustă? întrebă Kevin, cu

ochii mari.

– Hmm, da.

– În seara aia o să ne putem uita la televizor? întrebă Kari.

– Sigur. Vă poate supraveghea Kristin. N-o să dureze decît cîteva ore, iar ea *este* de-acum la gimnaziu. Sau, dacă preferați, o rog pe doamna Jenkins să vină și să stea cu voi.

– Doar noi trei singuri acasă? sclipiră de entuziasm ochii albaștri ai lui Kevin. Mamăăă!

– Mi-ar plăcea să văd de ei, mami, spuse Kristin. Tu du-te la întîlnire. O să ne fie bine.

Rînji spre fratele și sora ei.

– Sînteți siguri? o privi Maggie pe Kari.

– Normal, replică fetița. Du-te, mămico. Distrează-te.

Sunetul soneriei opri continuarea discuției, deși nu mai era mare lucru de spus. Copiii își dăduseră aprobarea unanimă. Maggie ștergea fața și mînuțele micii Nicole cu o cîrpă umedă, cînd o auzi pe Kristin spunînd cu respect:

– Bună ziua, doctor Wilder. Poftiți în casă.

Maggie încremeni, aproape scăpînd-o pe Nicole. Greg!

– O, ce bine, a venit Wendy, țipă Kari, năvălind afară din bucătărie. Kevin o urmă.

Iar apoi auzi glasul lui Greg:

– Nu, n-am adus copiii. Stă Paula cu ei. Mama voastră unde-i?

Greg fără copii? Maggie săltă fetița pe șold și trecu în antreul aglomerat, lîngă Greg și copiii ei. Deși aceștia se schimbaseră din „hainele de duminică" în blugi și cămăși groase, ea încă mai purta rochia mătăsoasă de kelly verde, în talie, cu mîneci lungi. Părul arămiu, curat și lucitor, îi învăluia gîtul în pieptănătura sa netedă, de paj. Exact cînd se pregătea să-l salute pe Greg, micuța Nicole îi apucă unul din cerceii-cercuri de aur, îl strînse cu putere și trase.

– Au! Nu, nu, Nicky!

Maggie prinse mîna copilului și-i desfăcu cu grijă degețelele din jurul cercelului. Nu era apariția pe care și-ar fi dorit-o.

– Bună, Maggie, spuse Greg, cu ochii dilatîndu-i-se ușor. De unde-a apărut bebelușul ăsta?

Părea prietenos ca întotdeauna. Dăduse oare uitării certurile – și sărutările – de ieri?

– Din răzorul cu varză, replică Maggie, reluîndu-și vechiul rol, cu tachinării cu tot.

Greg răspunse cu chicotitul său familiar. Copiii rîseră.

– Ea e Nicole, explică Maggie. Azi o ținem de la șase la șase, iar fetele sînt într-al nouălea cer.

Îi plăcea să-și audă vocea sunînd ca a vechii și eficientei mame/guvernante.

– Îngrijești copii astăzi? Duminica? De la șase la șase? o mitralie Greg cu întrebări; curios, pe chip i se așternu o expresie nemulțumită. Se-ntîmplă

vreodată să *nu* lucrezi?

– Nu atîta timp cît eu și copiii mei vrem să mîncăm, replică ea dezinvoltă.

De fapt, situația nu era chiar atît de disperată. Compensațiile post-mortem de polițist ale lui Johnny erau îndestulătoare, iar copiii beneficiau și de ajutor social. Dar Maggie dorea mult mai mult pentru copiii ei. Voia să aibă haine frumoase și să urmeze orice lecții doreau, să aibă jucării deosebite și, mai presus de orice, studii superioare. Pentru fiul ei și ambele fiice. Așa că lucra cu normă întreagă, deși nu prea bine plătită, și îngrijea copiii altora în timpul liber.

– Cu ce vă putem fi de folos azi, doctore Wilder? își compuse ea intenționat un ton rece și impersonal. Ce *căuta* Greg acolo?

Greg își punea, din nou, aceeași întrebare. Un îndemn pe care nu-l putea înțelege nici pe departe, necum să-l explice, îl îndemnase s-o lase pe Paula cu cei mai mici și să vină la Woodland Courts. Deși Kristin îl invitase imediat în casă cînd îi deschisese ușa, Maggie își reluase vizibil rolul din relația lor anterioară și superficială peste pragul ușii. Ce *căuta* el acolo?

– Păi, mă gîndisem să... începu el, numai pentru a fi întrerupt de Kari:

– Mămico, pot s-o duc pe Nicole sus în camera mea?

O plictisea clar compania adulților. Și Nicole

se plictisise; înnebunită, dădea să înhațe cerceii lui Maggie. Maggie îi dădu fetița în brațe lui Kari.

– O ține în echilibru pe șold exact ca tine, observă Greg, zîmbindu-i lui Maggie fără voia lui. Era o priveliște drăgălașă, Kari cărînd-o pe mica Nicole în felul acela. Maggie zîmbi și ea.

– Mami, cheamă-mă cînd ajunge aici Jennifer, strigă Kristin peste umăr, în timp ce-și urma sora pe scară. A spus că trece după masă.

– Eu acum mă duc afară la joacă, mami, anunță Kevin, în drum spre ușă. Pa!

Ușa se trînti, lăsîndu-i pe Greg și Maggie singuri.

– Întotdeauna e-o agitație incredibilă aici, spuse Greg cu un ușor surîs.

Maggie dădu din cap, mult prea conștientă de prezența lui pentru a-i răspunde cu taifasul voios pe care-l cerea situația. Astăzi, Greg purta o pereche de pantaloni marinărești kaki, de comandă, o cămașă de oxford albastră și o geacă bleumarin, haine lejere, care-i scoteau în evidență fizicul musculos. Maggie își dori din nou acea notă de animozitate distantă în care se despărțiseră cu-o zi înainte. Îi era mai ușor să-și înfrunte atracția inspirată de el cînd se înfuria.

– Eram, ăă, prin zonă – m-am oprit la farmacie – și m-am gîndit să...

Greg înghiți, cu ochii ațintindu-i-se pe arcul delicat al gurii ei.

– M-am gîndit să trec şi să finalizăm aranjamentele pentru mîine, cu îngrijirea copiilor.

– Îi iau pe Josh şi Wendy cu mine după şcoală, îl luăm pe Max de la grădiniţă şi-i aduc pe toţi aici. Îi iei la şase jumate şi nu le dau cina, spuse automat Maggie.

– Ăă... da, cred că aşa stabiliserăm.

Greg îşi înfundă mîinile adînc în buzunarele pantalonilor.

– Of, pe dracu', nu ăsta-i adevăratul motiv pentru care-am venit.

– Aşa?

Maggie simţi un ridicol val de nerăbdare. O privea fix, cu o expresie stranie în ochii săi albaştri şi limpezi. Nu era sigură cum s-o definească exact. Nesiguranţă, derută, surprindere? Înfruntîndu-i privirea, îşi dădu seama că buzele-i erau întredeschise, tremurătoare, că fiecare nerv din trupul ei ardea de senzualitate. Auzea sunetele fetelor jucîndu-se la etaj, chiţăielile încîntate ale lui Nicole, rîsul lui Kari şi Kristin, dar păreau îndepărtate şi neînsemnate pe lîngă flăcările care-o bîntuiau.

– Maggie, îi rosti Greg numele cu glas scăzut, răguşit. Făcu un pas spre ea, iar Maggie nu se mişcă. Ochii-i erau concentraţi pe gura lui, cu o foame durerioasă. Păreau să fi fost prinşi într-un soi de buclă a timpului stranie şi tăcută, numai ei doi, departe de restul lumii cotidiene.

Acum Greg stătea atît de aproape de ea, încît

îi putea simți căldura trupului, îi inhala îmbătătorul parfum masculin. inima păru să i se zdrobească de cușca pieptului, pe cînd ridica ochii spre ai lui. Jinduia chinuitor să-l atingă. Voia să-i simtă gura peste a ei, cu o intensitate care-o răscolea pînă-n adîncul sufletului.

– Vino-aici, o chemă el scrîșnit, întinzînd mîinile spre ea, trăgînd-o brutal, nesățios, în brațe; Maggie îi simți duritatea solidă a pieptului peste sîni, iar trupul ei se topi într-al lui, cutremurîndu-se de-o voluptate intensă. Trebuie să te țin în brațe, Maggie. Nu mă pot uita la tine fără a dori să te ating, să te simt...

Fraza rămase neterminată, în timp ce-și coborа încet capul spre ea. Gurile li se întîlniră și se sărutară cu o poftă sălbatică, disperată, parcă flămînzi unul de atingerea, senzația și gustul celuilalt.

Mîinile lui mari o mîngîiau, mișcîndu-se lacome peste șoldurile ei, peste mijloc și spate. Cînd îi luă în stăpînire sînii, cuprinzîndu-i și frămîntîndu-i cu palmele, Maggie gemu de setea nebună care-o pîrjolea toată. O trase mai aproape, arcuindu-i ușor spinarea astfel ca să-i potrivească mai bine trupul sub al lui, iar ea trebui să se țină de el ca să nu cadă. Era ametită de senzațiile și emoțiile ce-i pulsau pe dinăuntru. Senzația umerilor lui puternici și a pieptului viguros sub vîrfurile degetelor ei o excita la fel de mult ca mîngîierile lui pătimașe. Limba lui Greg săgetă în gura ei, iar ea i se grăbi în întîmpi-

nare, mîngîind-o cu a sa. Un geamăt le scăpă amîndurora în același timp, iar sărutul deveni mai profund, mai nesățios, mai intim.

Bătăile insistente, neîncetate, la ușă, păreau să răsune dintr-o altă dimensiune. La început Maggie crezu că propria-i inimă îi bubuia în urechi; apoi se gîndi că era a lui Greg. Abia cînd țîrîitul ascuțit al soneriei zdrobi tăcerea senzuală a lumii lor private, Maggie recunoscu sunetul drept ceea ce era. Cineva bătea la ușa din față, sunînd alternativ la sonerie. Se desprinse de Greg, roșie-n obraji și cu trupul tremurînd de excitație și nevoi neîmplinite. În timp ce se grăbea să deschidă, Greg porni în direcția opusă, spre bucătărie.

– Bună ziua, doamnă May, o salută veselă Jennifer. E-aici Kristin?

Privea pe lîngă Maggie, spre scări, de unde pluteau în jos glasurile fetelor.

Maggie îi fu recunoscătoare pentru tipic-copilăreasca ei lipsă de interes față de adulți. Jennifer se uita după prietena ei și abia dacă-i aruncase o privire lui Maggie. De ce-ar fi făcut-o? Slavă Domnului, își spuse Maggie, nici măcar nu-i observase părul răvășit, roșeața feței și buzele cam umflate.

– Urcă sus, Jennifer. Nicole e cu ele. O ținem la noi toată ziua.

Maggie își netezi părul cu degete nervoase. Genunchii tremurau așa de rău, încît fu uimită că se putea ține pe picioare. Jennifer urcă scara în

fugă, din două-n două trepte.

– Alt copil, spuse Greg, revenind lîngă ea la ușă. Exact asta mai lipsea aici.

Pupilele-i erau încă dilatate de pasiune, și-și ținea gura strînsă, încordată. Ochii lui Maggie coborîră accidental spre catarama centurii și masculinitatea vîrtoasă de dedesubt. Roși.

– Da.

Greg avu o grimasă răutăcioasă, ochii lui urmînd direcția privirii ei.

– Ce facem cu povestea asta, Maggie?

Ea nu spuse nimic, dorindu-și cu disperare să-i arunce vreo remarcă spirituală și biciuitoare. Categoric, acum era momentul. Dar nu putea. Niciodată nu fusese capabilă să-și ia ușor emoțiile cele mai profunde.

– Maggie, vii să facem o plimbare cu mașina? Vreau să fiu singur cu tine și aici nu prea avem șanse.

Chiar i-o cerea? se întrebă ea zăpăcită. Voia s-o ia la plimbare și conversație, sau aveau să găsească vreun motel, căutînd o eliberare rapidă a frustrărilor ce li se acumulaseră amîndurora? Cel mai probabil părea ca la asta să se fi referit. Fără-ndoială, de vorbă puteau să stea și aici, nu? Pe Maggie, gîndul o ardea, făcînd-o să se simtă nerușinat de desfrînată și oribil de confuză.

– Nu!

Răspunsul sună mai aspru decît intenționase,

iar Greg se încruntă.

– De ce? Kristin și prietena ei nu pot sta cu cele mici o vreme?

– Cred că aceeași discuție am avut-o și ieri.

Maggie își venea treptat în fire, regăsindu-și starea normală. Se gîndi la furtunoasa Francine și la nerăbdarea lui Greg din ajun. Și-o aminti pe Taffy cea șic și nerăbdarea lui Greg de azi.

– Te-ai certat cu Cookie aseară, nu?

Nu se putea îndura să rostească numele respectivei cu voce tare. Și-așa era destul de rău să fie înlocuitoarea unei femei în toată firea numită Taffy.

Greg păru nedumerit un moment, apoi se încruntă și mai tare.

– Cu Taffy, vrei să zici? Taffy Smithton?

– Cum îi zice. Știam eu că-i ceva în legătură cu zahărul[1], strînse Maggie fălcile, privindu-l sfidător. Pur și simplu mă opun la fel de tare să fiu folosită ca debușeu al frustrărilor tale pe cît m-am opus și ieri.

– Adică ce? se răsti Greg.

– Adică n-ai ajuns în pat cu... cu partenera ta, nici aseară. Se vede, Greg.

– A, da, teoria ta. Acum îmi amintesc. Și astfel, conform premisei tale pline de intuiție, am petrecut un întreg weekend fără sex, iar acum sînt un ma-

---

1 – *Taffy* = caramel, zahăr ars; *cookie* = fursec

niac turbat, gata să acosteze tot ce poartă fustă. De ce altceva te-aş dori?

Exprimată astfel, situaţia suna cumplit de crasă şi nemăgulitoare. Maggie simţi un val de ruşine înfierbîntîndu-i trupul.

– Iar tu, firește, fiind o văduvă în călduri, flămîndă după sex, mori de pofta oricărui trup de mascul care se-ntîmplă să-ţi iasă-n cale. De ce nu te-mping doar în perete, să ţi-o trag, Maggie? Asta ar trebui să ne satisfacă pe amîndoi, animale înnebunite de sex ce sîntem.

Era furios pe ea, iar o parte calmă, detaşată, din el, recunoştea convertirea pasiunii în mînie. Tot timpul cît se sucise şi se-nvîrtise în noaptea trecută, gîndurile sale zbuciumate ajungeau să se oprească inevitabil, obsesiv, la Maggie May. Efectul ei fizic asupra lui era năucitor şi atît de total neaşteptat, încît încă nu-l putea accepta prea bine ca real. De ce? se întreba, aproape disperat. Cum?

– În regulă, spuse Maggie, întrerupîndu-i şirul gîndurilor. Nu... N-ar fi trebuit să bat apropouri că ai fi un animal înnebunit de sex.

Se întreba ce-i trecea lui Greg prin minte. Vedea o gamă întreagă de emoţii jucîndu-i pe chip, îi privea ochii limpezindu-se şi întunecîndu-se alternativ, pe măsură ce se gîndea, dar pentru ea Greg rămînea o enigmă totală.

– Nici eu nu apreciez aluzia, continuă, zîmbind deodată şi dezarmîndu-l complet. Apropo, cum a

fost seara petrecută cu doamna Smithton și, ăă, băieții ei?

– Ai știut! Ai știut de psihopații ăia doi și nici măcar nu m-ai prevenit!

– N-am știut pînă nu mi-a vorbit de ei Kevin, după ce voi plecaserăți deja.

Greg arăta atît de prost dispus, încît Maggie nu se putu abține să nu rînjească.

– Și ziceai că sînteți prieteni vechi. Am presupus că-i cunoșteai pe băieți la fel de bine ca pe mama lor.

– Crede-mă, Taffy îi ține sub obroc și are destule motive. Alicia și cu mine îi cunoșteam superficial pe Taffy și Jack Smithton, dar niciodată nu ne-am întîlnit cu toată familia. Dac-am fi făcut-o, acum știam că nu trebuie să mă apropii mai mult de zece mile de monștrii ăia gemeni.

– Deci nu v-ați distrat bine? întrebă Maggie cu falsă înțelegere, ochii ei verzi lucind de satisfacție.

– Să ne distrăm? repetă el incredul. Hai s-o luăm așa, aș prefera să-mi repet tot stagiul de neurochirurgie, decît să mai petrec vreodată o oră cu ticăloșii ăia mici. Văd clar pușcăria în viitorul lor și n-am nici un dram de puteri paranormale.

Maggie rîse și, peste un moment, i se alătură și Greg.

– A fost un weekend de iad, spuse el, zîmbind jalnic. Singurele momente reușite au fost alături de

tine.

Lui Maggie îi tresări inima. Voia să-l creadă, și totuși era prea nesigură ca s-o facă. Greg era un bărbat cu experiență. Putea avea orice femeie își dorea și ar fi părut îndoielnic să dorească una atît de mediocră și banală ca ea. A, nu se-ndoia că ea și copiii ei ocupau în clasamentul lui un loc mult mai avantajos decît ororile Smithton. Dar cu cine nu s-ar fi întîmplat la fel? Prin urmare, nu era nevoie să pună prea mare preț pe cuvintele lui. De ce ar fi vrut un om care avea atîtea de oferit unei femei, ca Greg, să se încurce cu o văduvă strîmtorată financiar și cu trei copii? El avea patru ai lui proprii cu care să se mulțumească. Păi, în total aveau șapte, un număr absolut copleșitor!

Se auziră zgomote de pași și glasuri copilărești pe scară, și apărură Kristin, Kari și Jennifer, cu mica Nicole susținută pe șoldul lui Kristin.

– Putem s-o scoatem pe Nicole la o plimbare, mami? întrebă Kristin.

Maggie dădu din cap:

– Dar nu traversați nici o stradă, fetelor. Vreau să culc copilul peste vreo jumătate de oră.

Greg și Maggie priviră plecarea micului și zgomotosului grup.

– Tare-aș mai vrea ca și Paula să fie la fel de-nnebunită după ăștia mici cum par a fi fetele tale, spuse Greg, apoi oftă. Mă tem că am supra-solicitat-o în loc de guvernantă. Azi mi-a spus că

nu vrea să aibă niciodată copii cînd va fi mare, că dau prea multe bătăi de cap, îți consumă timpul și nu-s deloc distractivi.

– Eu n-aș lua-o prea-n serios, Greg. Nu-i decît vîrsta. Sînt sigură că nu există nici o guvernantă adolescentă în viață care să nu fi avut cel puțin o dată sentimentele astea.

– Chiar așa? Știi multe despre copii și sentimentele lor, Maggie.

– Mhmm. Și despre trucurile lor. Asta, fiindcă și eu am fost o fetiță răsfățată care-a-ncercat totul. Mama îmi spune că nici măcar nu-i merit pe Kristin, Kevin și Kari. După toate prin cîte-au trecut din cauza mea ea și tăticul cînd eram mică, e de părere că merit niște copii ca... ca gemenii Smithton.

– A, te rog, nu mai aminti de demonii ăia. Zău c-a fost o noapte groaznică, Maggie. Plozii ăia doi l-au bătut pe Max, au sîcîit-o pe Wendy și i-au inspirat lui Josh noi niveluri de toxicitate. A turnat o sticlă întreagă de ketchup pe hot dog-ul sărmanei Wendy. O sticlă întreagă!

– Ă-ăuu. Și pe urmă ce s-a-ntîmplat?

– L-am pus să mănînce tot afurisitul ăla de hot dog, pînă la ultima îmbucătură.

Ochii lui Greg sclipiră, observîndu-i expresia surprinsă.

– Cum ar fi trebuit să fac și ieri la prînz. În drum spre casă de la Smithtoni, Josh mi-a spus că niciodată n-o să mai verse ketchup pe mîncarea

lui Wendy, fiindcă știe că va trebui s-o mănînce el.

– Cred că ăsta se numește progres comportamental, zîmbi Maggie. Dar, desigur, eu nu sînt psiholog.

Greg își puse mîinile pe umerii ei, arcuindu-și ușurel degetele pentru a-i cuprinde.

– Poate că nu. Dar *ești* o femeie perceptivă și foarte înțeleaptă, dulcea mea Maggie.

Rămaseră zîmbindu-și, și păru cel mai firesc lucru din lume ca el s-o ia în brațe. Sau poate trecu ea în brațele lui din proprie inițiativă? Poate, își spuse Maggie, că porniseră unul către altul simultan. Nu era sigură, dar era convinsă de fericirea și senzația caldă de normalitate cînd simți buzele lui Greg întîlnindu-le pe ale ei. Împărtășiră un sărut prelung, tandru, care fu cuprins rapid de flăcările pasiunii și-i lăsă agățați unul de altul, mîngîindu-se, singurii doi oameni în propria lor lume personală.

Numai că nu era așa. Se trînti o ușă, se auzi ropot de pași și o exclamație năucă, stupefiată.

– Uau!

Maggie se eliberă și, răsucindu-se, îl văzu pe Kevin, care intrase în goană pe ușa din spate. O îngrozi propria-i dorință distinct non-maternă din acel moment, de a-i spune unicului ei fiu să dispară de-acolo.

– Mami!

Kevin era vizibil uluit.

– Te sărutai cu doctorul Wilder!

În primul moment Maggie se simți rece ca gheața, apoi opărită cu apă fiartă.

– Kevin, eu... începu ea, în același moment în care Greg.spuse cu glas tremurat:

– Kevin, noi...

Se întrerupseră amîndoi, holbîndu-se la Kevin și evitînd cu grijă să li se întîlnească privirile. Kevin nu se-arăta peste măsură de traumatizat de imaginea mamei sale sărutîndu-l pe tatăl celui mai bun prieten al lui. Părea interesat.

– Ai o șustă cu doctorul Wilder, mami? întrebă el.

Cum să-i explici o asemenea situație unui copil de nouă ani? se întrebă înnebunită Maggie. Mai ales cînd ea însăși abia dac-o înțelegea. Trase adînc aer în piept.

– Nu, Kevin.

– Da, Kevin, răspunse în același timp Greg. Da, are.

Kevin păru încîntat.

– Zău că mămica mea are o mulțime de șuste-n ultima vreme.

– Kevin! se ridică vocea lui Maggie, amenințătoare.

– Chiar? se auzi vocea lui Greg, mătăsoasă. O mulțime de șuste, zici, Kevin?

– Mhm, dădu din cap băiatul.

– Kevin, du-te-napoi la joacă, iubitule, îl îndemnă dulce Maggie.

– Am venit să beau ceva. Pot să iau puțin suc, mami?

– Sigur că da, rezistă ea imboldului de a-l împinge în bucătărie. Sigur că da, dragul meu.

– Pot să vină și Timmy și Bill și Joey și Matt să bea și ei? Ni-i groaznic de sete, mami. Și foame. Putem să mîncăm niște fursecuri?

Micul șantajist, își spuse sumbru Maggie. Inhală adînc și-i aruncă o privire furișă lui Greg. Acesta era încordat și nu zîmbea.

– Da, Kevin, poți să-ți aduci prietenii la suc și fursecuri. Dar folosiți pahare de hîrtie și rămîneți în bucătărie.

– Așa facem. Mersi, mami!

Kevin dispăru ca fulgerul.

– Ce-a vrut să zică, o mulțime de șuste în ultima vreme? întrebă poruncitor Greg în clipa cînd copilul dispăru din încăpere. Credeam c-am auzit-o pe Kari spunînd că n-aveai nici o șustă.

– A, nici nu am, rîse nervos Maggie; pînă cu cîteva ore în urmă, Kari avusese dreptate. Știi cum le place copiilor – mai ales băieților – să exagereze.

Greg se încruntă.

– Vreau să ieși cu mine-n oraș sîmbătă seară, Maggie. Mergem la un restaurant și un film sau dans, orice vrei tu.

– Eu, ăă, nu pot, Greg.

– De ce?

Înghiți în sec.

– Am, ăă, deja o întîlnire fixată pentru sîmbătă.

– Ha! Bănuiam eu! Kevin n-a exagerat deloc. Deci te-ai hotărît așa deodată să ai din nou relații, hmm?

Glasul îi coborî pînă la o șoaptă ucigătoare.

– Cu cine ai această... întîlnire sîmbătă, Maggie?

Era ridicol să simtă o asemenea nervozitate, o atît de mare vinovăție, se mustră Maggie în sinea ei. Totuși, dăscălirea mintală nu dădu rezultate. Continua să se simtă nervoasă și vinovată, ca și cum i-ar fi fost într-un fel necredincioasă lui Greg. Ceea ce într-adevăr *era* o idee absurdă, își spuse ea. De cîte ori stătuse cu copiii lui în timp ce el ieșea cu femei felurite și asortate? De destule ori ca să-și plătească nota la curent electric pe cîteva luni în șir!

– Cine e, Maggie?

– Cineva pe nume Rich Cassidy. Probabil nu-l cunoști.

– Rich Cassidy? Ăsta-i scîrba aia care dă lecții de muzică la școală? Dirijorul orchestrelor de elevi de la elementară și gimnaziu?

Maggie izbuti un surîs jalnic.

– Cred că-l cunoști.

– A, da, îl cunosc. Și-l detest pe canalia aia pitică! Anul trecut a zburat-o pe Paula din formația liceului. Era cea mai bună cîntăreață la flaut pe

care-o aveau, iar Cassidy a avut tupeul s-o dea afară!

Maggie îl privi cu ochi mari. Chiar existau cuvinte care să se poată folosi într-o asemenea situație? Dacă da, ei cu siguranță nu-i puteau trece prin minte.

– De ce-a dat-o afară din orchcestră pe Paula? reuși ea să întrebe într-un tîrziu.

– A lipsit la cîteva din tîmpitele alea de repetiții ale lui. Nici n-avea nevoie să fie acolo. Cînta mai bine decît oricine din toată împuțita aia de formație. Da' Cassidy are regula asta de catîr să nu lipsești de la mai mult de cinci repetiții fără a fi absent și de la școală și...

Lăsă fraza neterminată.

– Nu vreau să mai discutăm. Și nu vreau să ieși cu el; Maggie.

– Fiindcă a dat-o pe Paula afară din formație?

– Nu fi sarcastică, Maggie. Nu-mi place.

– Nici mie nu-mi place cînd încerci să-mi spui cu cine pot sau nu pot să ies în oraș, replică ea, începînd să se aprindă.

– Nu încerc să spun, îți *spun*. Nu ieși nici cu Cassidy, nici cu altcineva. Singurul bărbat cu care ți se permite să ai întîlniri sînt eu!

– Mi se permite?

Niciodată nu-l mai auzise pe Greg folosind acest nesuferit ton dominator. Nici un bărbat nu-i vorbise vreodată pe tonul ăsta! Nici frații ei mai mari

nu-i vorbiseră niciodată așa, nici Johnny May și, cu deplină certitudine, n-avea să-l lase pe Greg Wilder să-i vorbească astfel.

– Să nu-ncepi să devii posesiv pe baza cîtorva sărutări, îi aruncă ea în față cu nespusă plăcere replica jignitoare din ajun. Ies cu cine poftesc.

– Ieși pe dracu'!

O înșfăcă de brațe și o trase brutal spre el.

– N-am să te las să joci jocurile astea cu mine! Ești... ești a mea!

Înjură cu sălbăticie și gura i se prăvăli peste a ei într-un sărut sfruntat de posesiv.

Ar fi trebuit să se opună, își spuse amețită Maggie. Ar fi trebuit să-l împingă cu ambele mîini, să respingă această paradă masculină de dominație teritorială. Dar impactul trupului lui peste al ei, atingerea mîinilor lui, apăsarea dură a gurii, îi dizolvară rezistența, iar indignarea-i fu imediat preschimbată într-o patimă care-o intoxica pe de-a-ntregul. De fiecare dată cînd o atingea, răspunsurile ei veneau mai rapid, mai intense. Se agăță de el, cu simțurile învîrtindu-i-se, și-și arcui trupul lipit de-al său, revendicîndu-i gura pentru a ei proprie într-un chip tot atît de acaparator.

Se sărutară aprig, fierbinte, cu o sete pasională și posesivă care-i consuma pe amîndoi. Greg își repezi bărbăția robustă în dulcele cuib feminin al coapselor ei. Ea gemu și încercă să se îndese și mai aproape, să se potrivească pe el, dorindu-l cu

o patimă nestăpînită, pe care niciodată n-o mai cunoscuse. Se simțea complet și aprig scăpată de sub control, cu fiecare nerv îndreptat spre golul dureros care o durea și cerea să fie umplut. De către Greg. Numai el o putea întregi. Maggie îi șopti numele, cu mirare înceată, imploratoare.

Hainele le deveniseră o stavilă insuportabilă pe care jinduia s-o sfîșie. Ei îi era greu să se mai țină pe picioare. Voia să se culce cu Greg în brațele ei, voia să-i simtă pielea atingînd-o pe-a ei. Să-l exploreze, centimetru cu centimetru, să-l simtă în adîncul ei.

Kevin și prietenii lui intrară pe neașteptate, trîntind ușa din dos, în bucătărie. Frigiderul se deschise și se închise de vreo zece ori, se trîntiră uși de dulapuri, cuburi de gheață clănțăniră, foșniră hîrtii. Prezența băieților exuberanți și zgomotoși puse brusc capăt patimașului și nepăsătorului interludiu al lui Greg și Maggie. Greg îi dădu drumul exact în clipa cînd începea și ea să se îndepărteze de el. Ochii li se întîlniră, cu fețele înroșite și respirația dezordonată.

– Ia uite ce-ai făcut, boule! L-ai vărsat! răsună un tunet acuzator din bucătărie.

– Nu eu, Joey! se auzi indignat răspunsul.

– Hei, Bill pune mîna pe toate fursecurile mari!

– Dă-m-aia!

– N-n!

Maggie se sili să iasă din transa senzuală.

Tremura, cu ochii sticloși, în timp ce mergea mașinal spre tărăboiul din bucătărie.

– Ne vedem mîine, Greg, spuse ea încetișor; îi plăcea nespus sunetul numelui său pe buzele ei. Cînd vii să iei copiii.

Copiii lui adorabili pe care-i iubea din toată inima.

Greg nu răspunse nimic. Peste cîteva secunde, în timp ce întindea mîna spre cîrpă să curețe dezastrul din bucătărie, Maggie auzi ușa din față trîntindu-se și știu că plecase.

Cinci

În noaptea aceea, Maggie îl visă pe Greg. Luni dimineaţă cînd se trezi, se simţea încordată, sub tensiune, în chinurile unei delicioase palpitaţii febrile. Intensitatea emoţională persistă toată ziua. Cum, necum, se descurcă acceptabil la slujbă, dactilografiind, xeroxînd, răspunzînd la centrală şi rezolvînd numeroasele evenimente de rutină sau neaşteptate, inevitabile într-o şcoală elementară cu vreo opt sute de elevi.

Dar gîndurile îi reveneau încontinuu la Greg. Chipul lui părea să-i stea permanent în ochiul minţii, ca şi cum acest bărbat i-ar fi fost întipărit pe creier.

Îl revedea la meciul de soccer, aplaudîndu-i și încurajîndu-i pe toți micii jucători. Îl vedea îmbrățișîndu-l pe Max și ținînd-o pe Wendy în poală și discutînd cu Kristin despre concursul de gimnastică. Buzele i se arcuiră într-un surîs cînd își aminti cum se încruntase vexat cînd ea și Max îl tachinaseră cu bătaia. Și aproape chicoti cu voce tare cînd îi reveni-n minte expresia lui distrusă în timp ce relata nenorocita seară cu groaznicii gemeni Smithton.

Iar apoi urmau alte amintiri, mai tulburătoare. Pasiunea din răpitorii săi ochi acvamarini, cu cîteva momente înainte de-a declara că gura ei îi aparținea lui. Glasul lui, răgușit și adînc, în timp ce întindea mîinile spre ea: „Vino-aici... Trebuie să te țin în brațe..."

Și, desigur, mai era cearta aceea sălbatică, pătimașă. Greg fusese gelos, își spunea ea, înfiorată. Iar și iar retrăia cearta și i se părea că devine de fiecare dată tot mai captivantă și dinamică. Mai întîi cuvintele de furie, apoi aprig posesivul „Ești a mea!" al lui Greg, în timp ce-o trăgea în brațele lui. Iar apoi, acel sărut incredibil de pasional, care-o făcuse să i se-nvîrtă capul. Forța propriei ei dorințe o făcea să se clatine. Nu-și amintea să mai fi simțit vreodată o nerăbdare atît de pustiitoare, o asemenea dorință și nevoie. Niciodată! Nici măcar nu crezuse că existau astfel de sentimente, în sufletul ei sau într-al oricui altcuiva. Citise totul despre a fi

copleșit de pasiune, dar o credea o simplă invenție a mijloacelor de informare. Ceva destinat vînzării cărților și revistelor, atragerii oamenilor în săli de spectacol. Categoric, neavînd nimic de-a face cu oamenii adevărați și viața reală.

Relația ei cu Greg o făcea să-și reconsidere convingerile anterioare care se bazaseră, în fond, pe propriile ei experiențe de viață. Îl iubise din toată inima pe Johnny May, dar, de la distanța a șase ani lungi, putea acum privi legătura lor fizică oarecum obiectiv. Era o fetișcană cînd se măritase, în vîrstă doar de nouăsprezece ani, și rămăsese însărcinată cu Kristin după abia două luni. Alături de Johnny, cunoscuse apropierea drăgăstoasă a actului sexual, dar niciodată plăcerile explozive despre care citise. Fiindcă, trăsese ea concluzia, nu existau. Era un simplu mit despre care scriau unii, citeau alții și nimeni nu-l trăia de fapt. Vai sărmanilor neghiobi care credeau că le scapă ceva în relațiile lor insipide și rutiniere și încercau să găsească mitica nirvana sexuală. Maggie fusese mîndră de-a fi descoperit acest adevăr atît de tînără. Pentru ea n-avea să existe doruri prostești! Accepta ceea ce avea și-și spunea că era tot ce-și dorea. Firește că nu-i împărtășise lui Johnny revelația. Îl iubea, iar el părea perfect mulțumit de ea la pat. Știa că și el o iubea. Bănuia că Johnny știa deja ceea ce aflase ea despre sex. Nici el nu

se aşteptase vreodată la petarde şi artificii. Relaţia lor sexuală trecuse repede pe locul doi faţă de cerinţele copiilor şi orele de muncă în continuă schimbare ale lui Johnny. Ca poliţist, lucra în toate cele trei schimburi, cu prilejuri diferite. Fusese un soţ bun, loial şi afectuos, dar fără nici o pretenţie pe plan sexual. Pe nici unul dintre soţii May nu-l deranja trecerea cîtorva săptămîni fără sex.

Gîndurile lui Maggie plutiră dinspre trecut în prezent. Ştia deja că Greg Wilder era un gen de bărbat foarte diferit de Johnny. Iute la mînie, mai fizic, mai autoritar şi – înghiţi în sec – cu mult mai multă experienţă sexuală decît avusese Johnny. Îşi putea da seama din felul cum săruta, din mîngîierile lui sigure, încrezătoare. Iar relaţia lui cu soţia va fi fost foarte diferită de-a ei cu Johnny. Pe Greg nu l-ar fi mulţumit un sărut de noapte bună, pe obraz, săptămîni în şir, cum se întîmpla cu Johnny. Gîndul o emoţiona şi o deprima, iar ea se întreba de ce.

La trei şi jumătate, Kevin, Kari, Josh şi Wendy o aşteptară în holul şcolii, iar Maggie îi duse cu maşina la Grădiniţa Woodland, unde stătea pe timpul zilei Max – dimineaţa în cadrul programului preşcolar, iar după-amiaza la creşă. Îi duse pe cei cinci copii la duplex, unde o aşteptară pe Kristin, care sosi şi ea peste un sfert de oră. Toţi şase consumară în bucătărie tradiţionala gustare de după

școală, constînd din lapte și fursecuri, apoi ieșiră la joacă. În familia May, lecțiile se făceau după cină, înainte de-a se putea gîndi cineva să deschidă televizorul. Maggie nu știa cînd se făceau temele în familia Wilder. Din cîte-i auzise pe Josh și Kevin vorbind despre notele lui Josh, probabil că nu se făceau deloc.

La cină făcu papricaș și hotărî ca, atunci cînd Greg avea să vină după copii, să-i spună că se răzgîndise în legătură cu concertul de sîmbătă și Rich Cassidy. Ce rost avea să se ducă? N-o interesa întîlnirea ca atare. Singurul bărbat cu care voia să fie era Greg Wilder. În seara asta avea să-i spună că sîmbătă era liberă. Oftă visătoare, în timp ce amesteca fasolea roșie cu ardeii. „Vreau să ieși cu mine-n oraș sîmbătă seară," spusese Greg cu glasul acela de stăpîn, care-i dădea fiori. Ei bine, exact asta avea să facă.

Ora șase și jumătate sosi și trecu. Josh mîncase deja un castron de papricaș, împreună cu frații May – era prea înfometat ca să mai aștepte cina de-acasă, declarase el. Wendy și Max refuzară papricașul, dar acceptară prompt supa de legume și crochetele oferite de Maggie. Și toți primiră cîte o prăjitură de ciocolată și un pahar cu lapte. Greu le-ar fi putut refuza ceva de mîncare unor copii flămînzi, își spuse Maggie cu simpatie, în timp ce le punea porțiile. Greg avea să înțeleagă de ce

trecuse peste instrucțiunile lui de-a nu le da nimic copiilor la cină.

La șapte fără zece se auzi soneria, iar Maggie fu nevoită să se abțină de-a nu alerga ca o nebună să deschidă. Netezindu-și cu palmele crețurile fustei gri, se strădui să meargă normal la ușă și să-l salute pe Greg cu un surîs calm. Pe sub aparențele de răceală, inima-i bătea nebunește, iar prin stomac părea să i se fi răsculat un stol de fluturi.

– Bună, Greg, îl salută.

Era mîndră că vocea-i suna atît de normal. Îi părea atît de bine că-l vedea, încît îi veni să i se arunce-n brațe. Dar era prea nesigură, prea sfioasă încă în fața lui și a noii lor relații furtunoase, pentru a face ea prima mișcare. Aceasta trebuia să-i aparțină lui Greg. Strînse puternic mîna pe muchea ușii cu plasă și încercă să se mențină calmă, vorbind despre copii, subiect care o relaxa întotdeauna.

– Sper că nu te superi, dar le-am dat lui Josh, Wendy și Max un soi de aperitiv. Le era atît de foame, încît pur și simplu nu i-am putut lăsa să mai aștepte.

Ochii lui Greg lunecară peste trupul ei, observînd bluza galbenă și vesta tricotată, fusta gri încrețită, decentă, și escarpinii cenușii cu tocuri joase. Era o vestimentație modestă, conservatoare, gen secretară de școală, și totuși imaginea ei îl excita mai mult decît Francine, Linda sau Debbie, în cea

mai sumară lenjerie. Doamne, cît îi plăcea s-o vadă! își spuse el. Toată ziua se pomenise că se gîndea la ea, iar și iar, în momentele cînd nu era necesar să se concentreze complet asupra pacienților.

În ajun se despărțiseră într-o atmosferă acră, recunoscuse el cu amărăciune, la niște gogoși doldora de scorțișoară din bufetul spitalului. Se purtase ca un nătîng gelos, înhățînd-o ca te miri ce neanderthalian posesiv revendicîndu-și perechea. Era hotărît să n-o mai sperie repetînd aceeași greșeală. N-avea s-o mai înșface-n brațe, indiferent cît de mult o dorea. Avea s-o lase pe ea să fixeze pasul, să facă prima mișcare. *Trebuia* să recîștige terenul pierdut prin acea demonstrație de autoritate masculină, atît de necaracteristică pentru el.

Îl enerva acel val de gelozie posesivă care-l năpădise la gîndul lui Maggie cu un alt bărbat. Niciodată nu i se mai întîmplase așa ceva. În timpul îndelungatei lor perioade de făcut curte și, apoi, al căsniciei, Alicia nu-i dăduse niciodată motive să se simtă gelos. Fusese la fel de sigur de ea pe cît fusese și ea de el. Relația lor era atît de amiabilă și comodă; nici unul n-avea pretenții prea mari față de celălalt. Viețile li se contopeau armonios, el fiind absorbit în studiile sale de medicină, iar Alicia implicată mai întîi în cariera de profesoară la liceu, iar apoi în creșterea copiilor.

Greg se încruntă. El și Alicia nu se certaseră

niciodată, dar nici nu făcuseră dragoste cu intensitatea pătimașă care caracteriza scurta și volatila sa legătură cu Maggie. Se simțea derutat și precaut, nesigur dacă voia să-l consume atît de total o femeie. O femeie care ținea întredeschisă ușa cu plasă, în timp ce el stătea pe afurisitul ăla de prag. O furie neașteptată pulsă printr-însul, pe cînd dorul de Maggie creștea și mai puternic. Își făgăduise să n-o copleșească prin forță fizică, s-o lase pe ea să stabilească ritmul și să rezolve cearta. Dar, fir-ar să fie, n-avea să-l exileze înapoi pe prag, în timp ce ea se juca de-a super-mămica și ținea strîns ușa. Nu putea, nu după...

Greg o privea furios! constată Maggie. Făcu un mic pas înapoi, continuînd să se țină de ușă. Crezuse – se așteptase, sperase – că o va cuprinde în brațe din clipa cînd o va vedea, că cearta, privind întîlnirea ei, se va fi lămurit cu o îmbrățișare și cu anunțul că urma să contramandeze programul cu Rich Cassidy. Dar cum să-i poată spune ceva – necum să-l mai și îmbrățișeze – cînd el se-arăta atît de rece, de dur și absolut inabordabil? Mai făcu un pas înapoi, iar ușa aproape se închise.

La naiba, își spuse Greg, încă mai era supărată pe el și, pentru a i-o dovedi, avea să-l țină în prag! Îl legăna o combinație explozivă de incredulitate și furie turbată. Maggie se retrăsese după ușă, nici n-avea intenția să-l invite înăuntru. Era din nou

afară, privind în casă, ca și cum între ei nu s-ar fi schimbat nimic. Destul cît să-i vină să smulgă ușa din țîțîni.

Dar n-avea s-o facă, își zise el tăios. N-avea să-și piardă s-ngele rece și să se joace iarăși de-a sălbaticul. Asta ar fi împins-o pe Maggie să se retragă și mai mult. Avea să-i arate că putea fi la fel de civilizat ca ea.

– Îți mulțumesc că le-ai dat copiilor ceva de mîncare, spuse el cu glas de gheață. Sînt de acord, e prea tîrziu ca să fi așteptat masa. Ne vom opri să luăm niște sandwich-uri în drum spre casă.

Maggie îl privi cu ochi mari, împietrită de tonul lui. O ura, trase ea concluzia. Folosise același glas prohibitiv ca atunci cînd povestise cum o alungase pe Francine.

– Chem copiii, spuse ea fără inflexiuni, lăsînd ușa să se închidă. Nu mai putea zice nimic. Evident, Greg hotărîse că relația lor nu merita continuată. Bine că rezistase impulsului de-a i se arunca în brațe cînd deschisese ușa. Cît de ucigător ar fi fost momentul cînd el s-ar fi desprins din îmbrățișare, spunîndu-i că totul s-a sfîrșit! Slavă Domnului, fusese scutită de așa ceva!

În timp ce-i chema pe Wendy, Josh și Max, îi venea să plîngă. Copiii Wilder își strînseră jachetele și ghiozdanele, strigînd formule de rămas bun în timp ce se buluceau pe ușă.

– Cît îți datorez? întrebă scurt Greg.

– Trei ore jumate la trei dolari ora.

Maggie calculă cifrele, sperînd că suna la fel de impersonală ca el. Ea și Greg nu discutau niciodată despre taxe. Întotdeauna îi dădea o sumă de bani mai mult decît suficientă pentru îngrijirea copiilor, incluzînd și un bacșiș generos.

– Zece și cincizeci, încheie ea.

Greg îi întinse o hîrtie de zece dolari și una de cinci.

– Păstrează restul, spuse, iar lui Maggie i-ar fi plăcut enorm să refuze, să-i arunce-n față banconota în plus. Dar asta n-ar fi fost o atitudine de afaceri, iar Greg dădea dureros de înțeles că între ei nu erau decît relații de afaceri.

– Poți să-i ții pe Josh, Wendy și Max, miercuri și vineri după școală pînă pe la șase și jumătate? întrebă el rece. În zilele alea, Paula va avea repetiții cu galeria de suporteri. Marți și joi, Wendy și Josh au să meargă acasă cu autobuzul, dar Max va trebui să stea la grădiniță.

– Aș... aș putea să-l aduc aici, se oferi Maggie.

Dorea ca Greg să plece. O durea să-l vadă stînd acolo pe prag, vorbind atît de oficial. Își înfruntă un ultim impuls prostesc și impetuos de a-l invita înăuntru. Nu după ce individul se abătuse din drum pentru a-i spune că scurta sa dorință pentru ea se consumase, își spuse Maggie, dojenindu-se pentru

jalnica-i lipsă de mîndrie.

– Nu, miercuri și vineri e de ajuns, replică Greg.

Ei bine, medită el, nu putea s-o mai lungească și să mai rămînă. Avusese ocazii berechet să-l poftească în casă sau să facă vreun gest mărunt pentru a da de înțeles că iertase totul. Evident, nu era așa. O speriase de moarte sau o înfuriase atît de rău, încît intenționa să-l țină la loc sigur în ușă, fie ce-o fi.

– Noapte bună, Maggie.

– Noapte bună, Greg.

Mototoli banii în mînă și-l privi pe Greg îndepărtîndu-se spre mașină, unde-l așteptau copiii. Deznădejdea era cumplită, iar Maggie se simțea complet secătuită. Toate ziua o dinamizaseră gîndurile la Greg. În ultimul ceas, îi așteptase sosirea cu sufletul la gură. Iar el se mulțumise să stea în prag, uitîndu-se urît la ea.

Miercuri fu și mai rău. Greg îi împinse hîrtia de zece dolari, se încruntă, apoi se răsuci pe călcîie și porni spre mașină să-și aștepte copiii.

Mesajul era clar, recunoscu tristă Maggie în

sinea ei. Trebuia să uite weekend-ul trecut; nu însemna nimic pentru el. Nici măcar nu voia să-și reia micile amabilități prietenoase din ușă.

Vineri, nici nu mai voia să audă vreodată numele lui Greg Wilder. Se simțea istovită, furioasă și mai rănită decît i-ar fi convenit să recunoască. Și, categoric, avea să se ducă la concert cu Rich Cassidy, sîmbătă seară.

Ziua de vineri fu rece și ploioasă, zi mohorîtă de toamnă. Vremea se potrivea perfect cu starea de spirit a lui Maggie. Nu părea să conteze de cîte ori își spusese că ar fi fost ridicol să fie deprimată de comportarea lui Greg, că tot deprimată era. Nu făcuse decît să-i ofere o infimă porție din ceea ce lipsea vieții ei, s-o lase să întrezărească tot ceea ce i-ar fi putut aduce o relație cu el, după care se retrăsese brusc. O înlăturase ca pe un țînțar enervant. O durea; ar fi fost inutil s-o nege.

La cinci și jumătate, cînd se auzi soneria, copiii se jucau în casă. Max, exclus din jocul „Stăpînii Universului" al lui Josh și Kevin și fără a-l interesa păpușile Barbie ale lui Kari și Wendy, se repezi spre ușă să deschidă. Maggie îl urmă îndeaproape, așteptîndu-se să vadă o Jennifer sau mai multe.

În prag apăru o femeie frapant de drăguță, puțin trecută de douăzeci de ani, purtînd blugi strîmți și o canadiană de culoare portocalie, vie. Categoric, nu o Jennifer preadolescentină. Le adresă lui Max și lui Maggie un zîmbet năucitor.

– Bună.

Tînăra se îmbulzi înăuntru şi-şi scutură de pe cap gluga canadienei. Straturi de păr brunet, des i se rostogoliră atrăgător în jurul umerilor.

– Eu sînt Sandy Strayer. Am venit să-i iau pe micii Wilder.

Maggie o privi fără expresie.

– Ce?

– Doctor Wilder întîrzie. M-a rugat să iau copiii de la guvernantă şi să-i duc acasă. Avem o întîlnire diseară la şapte şi s-a gîndit că am economisi timp dacă l-aş aştepta acasă, iar copiii ar...

Zîmbetul lui Sandy Strayer păli uşor, părînd să-şi piardă o parte din încrederea aceea avîntată, la vederea expresiei de absolută incredulitate a lui Maggie.

– Am nimerit bine, nu? Nouă-zero-nouă Woodland Courts? Copiii Wilder ar trebui să fie acolo, ăă, aici, cu guvernanta lor...

– Este nouă-zero-nouă, iar copiii Wilder sînt aici, răspunse Maggie rar. Eu sînt guvernanta.

O văzu pe femeie privindu-l direct pe Max, fără o undă de recunoaştere. Era clar că Sandy Strayer nu-l cunoştea, şi nici el pe ea.

– Dar nu pot lăsa copiii să plece cu dumneavoastră, domnişoară Strayer. Tatăl lor mi-a spus că la şase şi jumătate vine să-i ia, şi dacă nu mi se spune altfel...

– Tocmai vi s-a spus, o întrerupse Sandy Stra-

yer, cu o nuanță de asprime. Greg m-a rugat să iau copiii și să-i duc acasă.

Lui Maggie îi scăpă un oftat adînc, tulburat.

– Îmi pare rău, domnișoară Strayer, dar nu vă voi lăsa să luați copiii. E prima oară cînd aud de aceste noi... mm... aranjamente, și întrucît nu vă cunosc și nici dumneavoastră nu-i cunoașteți pe copii...

Puse mîna pe umărul lui Max.

– Max, ai cunoscut-o vreodată pe domnișoara Strayer?

Băiețelul clătină din cap.

– Și întrucît nici ei nu vă cunosc, îi voi ține aici pînă primesc o veste de la tatăl lor.

– Uitați, vă înțeleg prudența, îi zîmbi de sus Sandy lui Maggie. Dar arăt eu oare a kidnapper dezechilibrat? Vreau să zic, zău așa! De ce-aș vrea să duc copiii acasă, dacă nu mi-ar fi cerut-o tatăl lor?

– Regret, domnișoară Strayer.

În vocea lui Maggie se simțea o inconfundabilă notă de finalitate.

– Copiii rămîn aici.

– Dar e absurd! Sînt soră la spitalul Johns Hopkins, lucrez în blocul de neurochirurgie și-l cunosc pe doctor Wilder de-aproape un an de zile!

Sandy scotoci în poșetă și scoase un portvizit.

– Doriți dovada identității mele? Poftim! împinse ea o colecție de cartonașe sub nasul lui Maggie.

Un permis de conducere, o legitimație de soră medicală autorizată, o legitimație de identitate emisă de spital, o cartelă directoare.

– Sînteți Sandy Strayer, nici vorbă... acceptă Maggie.

Voia să-i spună că n-avea nici un rost să se mai certe cu ea, că toată familia ei – chiar și Johnny o făcuse dintotdeauna cap-de-catîr și încăpățînată pentru refuzurile ei de-a se abate de la propriile-i hotărîri.

– ...Dar copiii rămîn aici.

– Of!

Sandy își îndesă portofelul la loc în geantă.

– Greg a uitat să mă prevină că voi avea de-a face cu-o paranoică. Fiți rezonabilă, domnișoară... doamnă...

Se opri, așteptînd-o pe Maggie să-și spună numele.

– May, răspunse îndatoritoare Maggie; îl trimise pe Max sus, să asculte discuri împreună cu Kristin. Sînteți binevenită să-l așteptați aici pe doctorul Wilder, domnișoară Strayer. Simțiți-vă liberă să deschideți televizorul. Serviți o ceașcă cu cafea sau ceai?

– Nu vă e teamă să primiți în casă un potențial kidnapper? se răsti Sandy. Pot cel puțin să dau un telefon, doamnă May? Dacă-l sun pe Greg și-mi confirmă povestea, mă lăsați să iau copiii?

– Desigur.

Greg nu putea fi găsit; intrase în operație. Sandy închise, cu o mutră încruntată. Ora cinei sosi, apoi trecu. Maggie le dădu de mîncare tuturor celor șase copii, spaghetti și bulete de carne, la masa din bucătărie. Sandy refuză oferta și rămase îmbufnată în fața televizorului. Maggie mîncă împreună cu copiii, iar apoi Kristin o ajută la spălatul vaselor.

La șapte și-un sfert, sună telefonul. Era Paula Wilder. Se prezentă în acel stil al ei surprinzător de matur, după care întrebă:

– Doamnă May, frații și sora mea sînt încă la dumneavoastră?

– Da, Paula, aici sînt.

– Tata tocmai a ajuns acasă și zice că trebuiau să fie aici. A spus c-a trimis o femeie să-i ia și să-i aducă.

Maggie se încruntă. Dacă Greg credea că va purta o ceartă cu ea, folosind-o pe Paula ca intermediar, îl aștepta o surpriză.

– Cheamă-l pe tatăl tău la telefon, Paula.

– Da? se auzi glasul lui Greg, rece și... provocator.

– Domnișoara Strayer e aici, și copiii dumneavoastră la fel, doctore Wilder. Întrucît nu m-ați informat asupra schimbării de plan, am considerat că nu mă lăsa conștiința să le permit copiilor să plece cu o persoană străină.

Maggie simți că se sufoca. Își mitraliase întregul discurs, repetat dinainte, fără o singură pauză

de respirație.

– Absolut lăudabil, doamnă May.

Sarcasmul din tonul lui era inconfundabil.

– Ești, ca întotdeauna, cum nu se poate mai conștiincioasă.

Maggie se holbă spre receptor, derutată. Greg părea să-i întindă o nadă, încercînd deliberat s-o provoace. Alungă repede gîndul. De ce-ar fi vrut el să facă una ca asta? Dăduse foarte clar de înțeles în săptămîna trecută că nu voia să aibă de-a face cu ea.

– Și Sandy a stat la dumneata acasă în tot timpul ăsta, așteptînd dezlegarea oficială pe care o socoteai necesară pentru a da drumul copiilor? întrebă el. Trebuie c-au fost cîteva ore destul de interesante.

Maggie fierbea la auzul batjocurei din glasul lui, dar era hotărîtă să-și păstreze calmul.

– N-a fost plăcut nici pentru domnișoara Strayer, nici pentru mine, doctore Wilder. Data viitoare, propun să mă informați dumneavoastră înșivă asupra oricăror schimbări în aranjamentele stabilite dinainte.

– Să-ți trimit un itinerariu tipărit al activităților mele? Sau ai prefera să fii informată zilnic prin telefon despre locurile unde mă aflu?

Încerca să-i caute gîlceavă. Acum Maggie era sigură. Dar de ce? Relațiile lor fuseseră impecabil de curtenitoare în trecut, însă începînd din ultimul

weekend, devenise de-o bruscheţe vecină cu brutalitatea. Maggie se plictisise să mai speculeze asupra motivelor lui şi era la fel de obosită şi de fentele verbale.

– Greg, dacă nu vrei să-ţi mai fiu guvernantă la copii, ajunge doar să-mi spui. Nu mă vei momi s-o spun eu însămi. Acum, am s-o anunţ pe domnişoara Strayer că poate să plece cu copiii.

Închise repede şi-i transmise mesajul lui Sandy, care rămăsese la fel de încruntată.

– Nu vrem să mergem acasă, se plînse Josh. Nu putem sta aici în seara asta, Maggie?

Îl privi surprinsă. Josh i se adresa întotdeauna cu formula oficială „doamnă May".

– Acasă ne plictisim, ciripi Wendy. Paula vorbeşte la telefon toată seara şi Max plînge şi n-avem nimic de făcut.

Maggie o privi pe fetiţă, cu uimire. Niciodată n-o mai auzise pe Wendy înşirînd atît de multe cuvinte, în cei doi ani de cînd o cunoştea.

Gîndurile ei se îndreptară spre Max, care era în camera lui Kristin, ascultînd extaziat *„Top 40"*, şi se întrebă dacă avea să ofere un spectacol asemănător crizei de săptămîna trecută. După cum stăteau lucrurile, probabil că urma s-o facă.

– Eu plec, spuse Sandy Strayer; era evident că ajunsese la capătul răbdării. Cu sau fără copii, nu-mi pasă. Am pierdut deja aici două ore.

– Copiii pot sta aici dacă vor, spuse Maggie,

iar Wendy și Josh scoaseră un chiot. Sandy ieși ca o furtună din duplex, vizibil enervată. Poate că avea să-i ofere *ea* lui Greg scandalul pe care păruse să-l caute, își spuse posomorîtă Maggie, asigurîndu-se că puțin îi păsa.

În aceeași seară, pe la orele unsprezece, toți copiii erau în pat. Șoaptele, chicotelile și alergăturile între camere încetaseră treptat cu totul. În sfîrșit adormiseră. Maggie binecuvîntă minunata liniște.

Se schimbă într-o cămașă de noapte, cu dungi roz și alb – cadou de Ziua Mamei de la progeniturile ei – își trase pe ea confortabilul halat alb de chenille și papucii trandafirii mițoși, și se instală comod, cu ziarul de dimineață. Cui îi păsa că știrile erau vechi de-aproape o zi? Era singurul moment al zilei cînd avea timpul și liniștea să citească.

La auzul soneriei, peste cîteva minute, se încruntă iritată. Cine Dumnezeu putea fi la ușa ei, aproape de miezul nopții? Se gîndi deodată la doamna Jenkins, vecina, și nemulțumirea i se transformă cît ai clipi în îngrijorare. Vîrstnica văduvă era sănătoasă, dar locuia singură, iar Maggie își respecta obiceiul de-a sta de vorbă cu ea zilnic. Astăzi, însă, n-o făcuse! Fusese o zi atît de febrilă, toată seara cu copiii pe cap, încît uitase total de vecina ei. Se grăbi spre ușă, pe jumătate așteptîndu-se să găsească poliția și infirmierii așteptînd-o să-i dea vestea cea proastă.

Deschise, cu inima bubuindu-i în piept. În fața

ei apăru Greg. Fu atît de buimăcită văzîndu-l, încît rămase, pur și simplu, cu ochii la el, fără a scoate un sunet.

– Mă ud, spuse, în sfîrșit, Greg, iar Maggie observă că ploua cu găleata. Bătea vîntul, făcînd ca mica streașină să nu mai fie de nici un folos. Apariția lui Greg o stupefia. Era realmente ultima persoană pe care s-ar fi așteptat s-o găsească la ușa ei.

– Copiii sînt în pat, au adormit, spuse ea, căci nu putea ghici alt motiv al prezenței lui acolo.

– Slavă Domnului că dorm! murmură Greg.

Tăcu. Apoi:

– Pot să intru, sau ai de gînd să mă ții în ploaie pînă-mi cer scuze?

– Scuze? repetă Maggie. Scutură ușor din cap, ca pentru a și-l limpezi. Visa oare?

– Da, scuze.

Își spusese că va aștepta pînă-l invita ea înăuntru, își reaminti Greg. Își făgăduise să nu facă nici o mișcare dacă Maggie nu-l chema, că ea trebuia să fie aceea care rezolva impasul. Dar afară în ploaie și vînt era frig – și o așteptase toată săptămîna să facă ea primul pas. Și cît timp așteptase, zidul dintre ei devenise la fel de solid ca blestematul ăla de prag. Acum se părea că ar fi fost dispusă să-l vadă ud leoarcă, decît să-l poftească în casă. Avea justificări să-și încalce promisiunea față de sine însuși, hotărî Greg, în timp ce păși în interio-

rul duplexului. Maggie fu nevoită să se dea la o parte pentru a-i face loc.

Își scoase impermeabilul bej, dînd la iveală un costum gri pe măsură. Maggie își aminti de întîlnirea lui din aceeași seară, cu Sandy Strayer, și se îmbățoșă.

– Seara asta a fost un dezastru incalificabil, o informă Greg, privind-o atent. Caz tipic pentru majoritatea întîlnirilor mele din ultima vreme.

– Și mîine e o zi, cită Maggie cu dulceață acidă. Poate-ai să-ți recuperezi atunci pierderile.

– Cu Sandy? N-aș crede. N-aș crede să mai iasă cu mine, decît dac-ar fi plătită pentru asta. Și ar trebui o sumă destul de grasă. Era furioasă de-a binelea cînd a ajuns la mine. Și eu eram prost dispus, după ce schimbaserăm amîndoi săgeți otrăvite prin telefon. N-am făcut nici o încercare de a-i netezi penele ciufulite, iar ea...

– Zău că nu mă interesează s-aud o relatare a întîlnirii tale cu Sandy Strayer, i-o reteză rece Maggie.

– Dar ar trebui să te intereseze scuzele mele, replică el sec.

Maggie privea drept înainte, prin vechea plasă a ușii, spre ploaia ce clipocea pe treaptă, la becul verandei licărind deasupra cutiei poștale. Oriunde, numai la Greg nu.

El trase adînc aer în piept.

– E destul de greu să-mi cer scuze față de

cineva cu gama emoțională a sfinxului, dar voi încerca. A fost un truc idiot s-o trimit pe Sandy după copii. A simțit că era o înscenare și a avut dreptate. Am fost nedrept cu ea și cu copiii și... și față de tine, Maggie. Regret, adăugă el țeapăn.

Lui Maggie nu i se părea că ar fi regretat prea mult. Arăta mai mult iritat decît cuprins de remușcări, iar prefațarea scuzelor cu poanta aia despre sfinx greu ar fi trecut drept act de penitență.

– Scuzele tale, așa cum sînt, se acceptă, spuse ea cu răceală. Iar data viitoare cînd mai are loc o schimbare de planuri privind copiii, propun să mă anunți tu însuți. Și, nu, un itinerar tipărit al programului tău.

Greg o privi zece secunde încheiate, înainte de-a exploda:

– La dracu', Maggie, de ce e nevoie ca să te conving?

Neașteptata izbucnire o surprinse. Greg era furios. Incredibil, turbat de furios.

– Faptul de-a o trimite pe Sandy Strayer aici a fost înrudită cu aducerea artileriei grele, dar tu ai rămas la fel de impasibilă ca de obicei, spuse el, cu ochii adumbriți de mînie. Toată săptămîna am așteptat un soi de răspuns omenesc de la tine, ceva, absolut orice, dar ai fost atît de-a naibii de distantă și absolut inaccesibilă...

– Tu ești ăla inaccesibil! țipă Maggie, atinsă de acuzația lui. Abia... abia dacă mi-ai vorbit, toată

săptămîna.

– Cum aș fi putut altfel? Erai la fel de impenetrabilă ca santinela Armatei care patrulează la Mormîntul Soldatului Necunoscut. Ai încercat vreodată să conversezi cu *el*?

– Iar tu ești ăla care-ai stat pe pragul meu și te-ai uitat urît la mine toată săptămîna. Faci ca soldatul acela să pară prietenos de-a binelea în comparație cu tine, Greg Wilder.

– Și unde-n altă parte aș fi putut să stau, Mary Magdalene? N-am înregistrat nici o invitație să intru în casa ta. Nici acum n-am primit. A trebuit să întreb eu dacă pot intra, iar dacă nu ploua, probabil că ai fi spus nu.

Oftă, exasperat.

– Chiar nu dai o para chioară pe mine, este, Maggie? Aș putea petrece următoarele zece zile la ușa ta, așteptîndu-mi copiii, și nu te-ar deranja deloc. Credeam că după weekend-ul trecut, tu... că tu și cu mine...

Scoase o exclamație de dezgust.

– Evident, mă înșelasem. Greșeala mea.

Maggie ascultă, înțelegerea răsărind încet în mintea ei.

– Vrei să zici că luni te-ai așteptat să te chem înăuntru?

Dorise s-o facă, ținea minte. Aproape o făcuse. Dar se temuse să facă ea primul pas, crezuse că ar fi trebuit să-l facă Greg. Se părea că el văzuse

situația perfect invers. În vreme ce ea fusese prea nervoasă ca să-l invite, Greg o aşteptase pe ea s-o facă!

– Sigur că m-am aşteptat să mă inviți, răspunse. Cel puțin, sperasem s-o faci. După ce-mi zugrăviseşi un portret foarte convingător al gelosului idiot, în ajun, cam greu să-mi drege greșeala năvălind în casă neinvitat, nu?

Zîmbi amar.

– Speram că-mi iertaseşi tactica de om al cavernelor, dar tu mi-ai dat clar de înțeles că nu mai voiai să ai nimic de-a face cu mine, că-ți convenea de minune o relație rece, impersonală, de afaceri.

Își mută impermeabilul de pe un braț pe celălalt.

– Pe toți dracii, nici măcar nu ştiu ce caut aici în seara asta.

Cu capul învîrtindu-i-se, Maggie încercă să facă lumină în monumentala neînțelegere. Greg părea să creadă că înstrăinarea lor, lungă de-o săptămînă, avusese loc din vina ei!

– Dar ai fost atît de distant și rece toată săptămîna, încît am presupus că *tu* nu voiai să ai nimic de-a face cu *mine*. Credeam că *tu* ai dat clar de înțeles că voiai o relație rece și impersonală, de afaceri.

– Cum ai putut veni cu-o supoziție atît de nebunească, după weekend-ul trecut? Știi cît de

mult...

Înghiți un nod, amintindu-și dorința lor pasională. Maggie își aminti și ea, ochii li se întîlniră și-și susținură privirile, cu amintirile comune vii între ei.

– Te doresc, spuse Greg, cu glasul mai profund. Și mă dorești și tu, Maggie. Nu încerca s-o negi. Felul cum ai reacționat mi-a dovedit-o.

– Nu... nu voiam s-o neg. Iar cînd m-ai sărutat, duminică după ce ne certaserăm...

Se înroși la față, dar rămase cu ochii în ochii lui.

– N-am găsit că te purtaseși ca un om al cavernelor sau ca un neghiob gelos, Greg, adăugă ea încet. Voiam să te văd a doua zi. Dar n-am știut că tu așteptai ca eu să... să...

– Să faci primul pas? completă el.

Dădu din cap.

– Cum tu nu l-ai făcut, am bănuit că-mi dădeai de veste că nu mă mai doreai.

– Maggie, exhibițiile pătimașe și posesive nu-s tocmai stilul meu.

Își lăsă trenciul pe un scaun.

– Eram deconcertat de scena aceea de duminică și-mi făgăduisem să nu te mai bruschez, să te las pe tine să fixezi ritmul. Simțeam că nu mergea să mă reped înăuntru și să te iau în brațe.

– Ce curios, șopti Maggie. Eu exact la asta mă așteptam.

În ce situație stranie nimeriseră. Ca și cum ar

fi intrat într-un rol de teatru, fără a cunoaște piesa sau replicile personajelor.

– Deci toată săptămîna am nimerit pe-alături? gemu Greg; ochii lui, de culoarea nestematelor, erau tulburați. Iar dacă nu veneam aici și nu ceream să mă primești în casă, ai fi continuat să te îndepărtezi de mine?

Maggie încuviință. Niciodată nu și-ar fi dat seama că Greg se aștepta la orice răspuns, în afara unuia singur – cel pe care i-l dăduse.

– Așa se desfășurau certurile tale cu Alicia? îndrăzni ea să întrebe. Cu tine, așteptînd în tăcere pînă cînd ea făcea prima mișcare de-a trece cu buretele?

– Alicia și cu mine nu ne-am certat niciodată! spuse el plin de importanță.

La asta, Maggie nu putu să nu rîdă.

– Ei, haide, Greg. Și eu am fost măritată, după cum știi. Toate perechile căsătorite se ceartă, unele mai mult decît altele, desigur, dar pînă și cel mai compatibil, mai devotat cuplu, are cîte-o gîlceavă din cînd în cînd – în afara cazului că-s o pereche de legume veritabile.

– Deci, ai trecut de la psihologia infantilă la rolul de consilier conjugal, doctore May?

Dar Greg surîdea, tachinînd-o. Ridică din umeri:

– Cred că Alicia și cu mine am avut o gîlceavă, două, în răstimpuri.

– Cînd ne certam, Johnny și cu mine, eu eram aceea care se retrăgea pînă cînd făcea el primul pas spre a limpezi atmosfera, spuse Maggie, încruntîndu-se gînditoare.

– Mhmm, înțeleg ce vrei să spui. Obișnuitul nostru sistem de retragere-în-lumea-tăcerii dădea rezultate cu Alicia și cu Johnny, dar e dezastruos pentru noi doi. Împreună, va trebui să avem de muncit de două ori mai mult pentru a comunica.

Noi. Împreună. Maggie rămase fără suflare, la auzul acestor cuvinte dătătoare de speranță. La gîndul că ea și Greg erau într-adevăr „noi", „împreună". Dar nu îndrăznea să caute sensuri ascunse în remarcile lui. Săptămîna din urmă era un exemplu perfect a cît de ușor îl putea înțelege greșit.

– Ei, dar ce se-ntîmplă în mintea asta a ta mereu complicată? întrebă el. Aproape că pot auzi rotițele învîrtindu-se.

– Rotițe? În capul meu? Și te dai neurochirurg renumit?

– A, nu, cucoană, n-ai să mă mai ții la distanță cu glumițele tale. Am reușit să trec pragul și voi trece și peste tentativele tale de umor. Avem multe de vorbit, Maggie.

O privea în modul acela anume, iar Maggie se simți străbătută de un fior de nerăbdare. Dar n-avea de gînd să cedeze așa ușor. Nu după toate cele prin care o făcuse să treacă, în ultima săp-

tămînă.

– Despre ce vreți să discutăm, doctore Wilder? Despre copii? Despre tariful de guvernantă?

– Nici unul dintre subiectele mai sus menționate, Mary Magdalene, zîmbi el alene. De fapt, nu vreau să vorbim deloc. Tu și cu mine avem un mod mult mai direct de comunicare.

Întinse brațele spre ea.

– Nu-i așa, Maggie?

Șase

– Chiar așa? șopti ca un foșnet Maggie.

Mîinile lui Greg se arcuiră încet împrejurul umerilor ei, lunecînd în jos și-n sus pe brațe.

– Mi-a fost dor de tine în săptămîna asta, Maggie.

Degetele îi coborau hotărîte spre cordonul halatului, și îl dezlegară cu grijă.

– Nu mi-am dat seama cu cîtă nerăbdare așteptasem întotdeauna zîmbetul tău la sfîrșitul zilei, pînă săptămîna asta, cînd nu mi-ai mai zîmbit. Mi-era dor pînă și de micile tale glume prostuțe.

Jucîndu-se cu cravata și nasturii cămășii lui,

Maggie răspunse:

– Glumele mele nu-s proaste. Întotdeauna ai rîs de ele, mai ții minte?

– Țin minte.

Făcu să-i alunece halatul de pe umeri, acesta căzînd grămadă la picioare. Pulsul lui Maggie avu o tresărire. Tensiunea sexuală se întindea între ei, încordîndu-se în proporții aproape insuportabile, dar nici unul nu vorbea, nu se mișca.

Într-un tîrziu, mîinile lui Greg îi trecură pe talie și o trase încet spre el, devorîndu-i din ochi curba gingașă a buzelor, plinătatea tare a sînilor și vîrfurile lor dure, încordate. Maggie văzu cum o privea, magnetizată de patima ce-i ardea în ochi.

– Vreau să te ating, Maggie, spuse el cu glas răgușit. Toată săptămîna am visat la asta.

Ochii-i erau la fel de mîngîietori ca tonul cuvintelor.

– Vreau să-ți simt în mîini moliciunea sînilor. Vreau să-ți gust pielea și să-ți sărut sfîrcurile pînă vei țipa la mine să...

– Greg! trase ea aer în piept, adînc, cutremurat.

– Da, așa. Vreau să te aud strigîndu-mi numele și gemînd să fii a mea.

O mînă coborî spre a-i poseda sînul și un mic geamăt sufocat scăpă de pe buzele lui Maggie.

– O, Greg.

– Dulcea mea Maggie.

Glasul îi era profund şi senzual, la fel de seducător ca buzele şi mîinile.

Maggie se rotea într-o ameţeală a simţurilor, copleşită de nevoia ce-i străbătea trupul. Voia cu disperare să-i simtă buzele, tari şi fierbinţi, peste ale ei, voia ca limba lui să-i ia gura în stăpînire. Voia să-i simtă muşchii duri ai trupului lipiţi de ea, completîndu-i delicateţea trupului său. Era toată un vid dureros, arzător, dorindu-l pe Greg, avînd nevoie de el cu o intensitate care-i înfricoşa şi o înviora nespus. Neputincioasă, înfometată, îi privea gura coborînd alene peste a ei. Cînd simţi atingerea buzelor, ochii i se închiseră grei şi deschise gura în calea lui.

Oftă adînc, în timp ce limba lui Greg sonda dulcea căldură dinăuntru. Cum reuşise să supravieţuiască acestei săptămîni – acestei vieţi – fără sărutările lui? se întrebă ea buimăcită. Rezemîndu-se în el, îngădui făpturii lui puternice să-i absoarbă greutatea. Era într-al nouălea cer, astfel susţinută de Greg. În braţele lui se simţea atît de sigură, atît de ocrotită, şi totuşi atît de surescitată.

Mîinile lui o cutreierau toată, netezind bumbacul fin al cămăşii de noapte, pe piele, mîngîind fiecare rotunjime, în timp ce-o strîngea la piept. Maggie îşi lăsă propriile mîini să rătăcească peste muşchii unduitori ai spatelui lui, frustrată însă de

hainele care i le despărțeau de pielea dezgolită. Un tricou, o cămașă de oxford albastră, vesta și haina costumului – patru straturi!

– Ai prea multe haine pe tine, murmură, cu vocea răgușită într-o combinație îndrăzneață de pasiune și umor. Ridicîndu-se pe vîrfuri, îl mușcă mărunt de lobul urechii, pe cînd buzele lui îi investigau adîncitura gingașă de la baza gîtului.

– Ți-ar plăcea să mă dezbraci? întrebă el, în timp ce trasa o cărare de mici sărutări înțepătoare pe curbura gîtului ei.

– Ți-ar plăcea s-o fac?

Limba ei îi hărțuia îndrăzneață pavilionul urechii pe dinăuntru, iar Greg gemu și o ridică ușurel, amplasînd-o într-o poziție sigură între coloanele solide ale coapselor sale. Maggie îi simți forța dură a dorinței și se agăță de el.

– O, Doamne, da, Maggie. Da, te rog, iubito.

Era o rugăminte înnebunită, din adîncul inimii. Maggie îi privi ochii răpitori și o podidi emoția, un amestec fierbinte de tandrețe și pasiune ce se simțea înrudit în chip straniu cu... iubirea?

– Lasă-mă să stau cu tine în noaptea asta, Maggie, o rugă el, ținînd-o strîns, parcă temîndu-se că i-ar fi putut scăpa deodată.

Mama din sufletul lui Maggie ieși la suprafață.

– Sînt aici și copiii tăi, Greg. Ce-o să le spunem, și alor mei, dacă...

– Încuiem ușa dormitorului. Le zicem că am venit să iau copiii și te-ai oferit să-mi arăți albumele de fotografii, sau ceva. Nu știu. În faza asta, nu-mi pasă. O să ne gîndim noi la ceva.

– Dar dacă...

Se întrerupse brusc, cînd Greg se aplecă și o cuprinse în brațe. O ridică ușor, de parcă ar fi fost una dintre fetițe.

– Ce puternic ești, suflă ea sufocată, după care roși. Suna ca eroina ineptă a unui film pentru adolescenți. Iar odată cu autocritica, se ivi și îndoiala. Chiar voia să meargă pînă la capăt? Abdomenul i se înnodase de incertitudine nervoasă. Totul se întîmplase atît de repede! N-avusese timp să se gîndească pe îndelete.

– Greg... începu ea, ezitant.

– Va trebui să mă dirijezi spre camera ta.

O ducea deja în sus pe scară, și-i zîmbi, privind-o în ochi.

– Lăsat de capul meu, probabil m-aș împotmoli în camerele copiilor și i-aș trezi pe toți. Ce zici, ar crede că ți-ai scrîntit glezna și m-ai rugat să te-ajut să urci scara?

Ea reuși să zîmbească.

– Ar crede-o mai degrabă decît povestea cu albumul de fotografii. Albumele le țin la parter, iar copiii știu.

Greg ajunsese în capul scării.

– La stînga sau la dreapta? șopti, atingîndu-i tîmpla cu buzele.

Maggie întoarse fața în umărul lui.

– Greg, știu c-o să pară o prostie – vreau să zic, am treizeci și doi de ani, trei copii... dar eu...

Înghiți în sec.

– ...În clipa asta sînt la fel de agitată ca în noaptea nunții.

Poftim, o spusese. Aștepta cu teamă replica, gata fie pentru o glumă caustică, fie pentru o declarație bine unsă, menită să-i liniștească nervii și să-i permită lui Greg să continue.

– Știu, iubito, spuse el. Și eu mă simt cam nervos.

Clipi din ochi, nedumerită. La orice s-ar fi așteptat, numai la asta nu!

– Ești... deosebită, Maggie, spuse Greg rar, parcă negăsindu-și cuvintele. Și vreau să fie cît mai bine, pentru tine, pentru noi. N-o spun fiindcă aș crede că asta vrei să auzi. Te doresc foarte tare, o știi, dar dacă ai îndoieli, iubito, pot... pot aștepta pînă ești absolut sigură.

Tensiunea și nesiguranța nervoasă fură dizolvate de către sinceritatea cuvintelor lui. Greg Wilder se afla la doar cîțiva pași de dormitorul lui Maggie și de iminenta ei capitulare, și totuși avea puterea de caracter de-a se opri dacă ea o dorea. Acest simplu gînd îi risipi toate îndoielile. Ținea la Greg

Wilder; îl dorea. Era atent și generos, tată iubitor, medic devotat. Îl admira și-l respecta. Nu mai existase decît un singur bărbat în viața ei alături de care să fi găsit această senzație de justețe, iar acela fusese soțul ei. Dar nici chiar cu Johnny nu cunoscuse o astfel de sete pătimașă, o asemenea dorință arzătoare de-a fi una cu el.

– Acum sînt sigură, Greg, șopti. Camera mea e la stînga.

O purtă pînă în dormitorul ei și o depuse ușurel pe pat. Apoi se întinse lîngă ea și se sărutară, la început încet, apoi cu poftă crescîndă.

– Cînd ai de gînd să mă scoți din hainele-astea? o tachină Greg, în timp ce Maggie se agăța de el.

– Încerc. Încerc, rîse ea, în timp ce moșmondea la nasturii vestei. N-am multă experiență cu costumele croite de comandă.

Nu mai era stînjenită, simțindu-se destinsă și la largul ei alături de Greg. Acum între ei nu mai exista nici un strop de stinghereală. Parcă s-ar mai fi culcat în același pat de nenumărate ori.

– Poate-ar fi mai bine să-mi scot costumul și să-l pun pe umeraș, propuse el. Doar dacă nu te-ar deranja să-i tragi o călcătură rapidă dimineață.

– M-ar deranja, îl împinse ea în joacă. Agață-ți hainele și întoarce-te repede la mine.

Așa făcu, încuind cu grijă ușa înainte de-a

reveni spre pat.

– Asta ar trebui să descurajeze orice vizitatori nocturni, rînji el lupește. Iar acum, dulcea mea...

Maggie se răsuci repede să stingă lampa de lîngă pat.

– Nu, îi opri Greg mîna. Las-o aprinsă, Maggie. Nu vreau să bîjbîi și să orbecăi prin întuneric. Vreau să te pot vedea, să te privesc.

Simți un val de roșeață fierbinte inundîndu-i încet tot trupul. Nimeni n-o mai privise vreodată.

– Greg, m-aș simți, ăă, mai comod dacă...

– O să mă asigur eu că te simți perfect comod, iubito, o întrerupse el, cu un licăr diavolesc în ochi. Vino-aici.

O trase în brațele lui, oftînd.

– Maggie, nu știu ce-aș fi făcut dacă mă alungai în seara asta.

– Nu... N-aș fi putut, Greg, mărturisi ea. Mîinile-i alunecară peste netezimea satisfăcătoare a spatelui lui dezgolit, ocolindu-l spre a se încurca în desișul aspru de păr blond al pieptului. Atinse un sfîrc dur, apoi îl mîngîie ușurel cu degetul mare.

– Îmi place să te ating, spuse, sfioasă, simțind nevoia de-a se explica.

El îi prinse mîna și o sărută în palmă, apoi fiecare deget pe rînd.

– Îmi place să fiu atins de tine.

Mîinile i se strecurară sub poala cămășii ei

de noapte și i-o ridicară încet, cu grijă, peste cap. O aruncă într-o doară pe jos.

– Și-mi place să te ating, iubito, să te privesc.

Ochii lui îi străbătură trupul, iar lui Maggie i se opri respirația.

Știa cum arăta trupul ei și nu semăna cu Miss Playboy a nici unei luni din an. Avea vertici pe pîntec, grație celor trei sarcini. Mușchii abdomenului ei erau prea moi, burta cam rotunjită. Dacă s-ar fi ținut, numai, de regimul acela de tracțiuni abdominale. Din păcate, n-o făcuse. Ce-o fi crezînd Greg? se întrebă. O compara cu altele femei pe care le cunoscuse, tinere zeițe cu trupuri ferme și frumoase? Tremura ușor, întrebîndu-se de ce se lăsase în voia acestui studiu intim.

– Ți-am spus c-ar fi mai bine cu lumina stinsă, spuse, făcînd o vitează tentativă de umor. Atunci ai fi putut pretinde că sînt suplă și tare și de douăzeci și doi de ani.

Greg o privi în ochi.

– Asta credeai că vreau?

– Ce bărbat n-ar vrea-o? replică ea mușcător.

– Eu, de plidă.

– A, înțeleg. Preferi femeile trecute de treizeci de ani, cu dungi pe burtă și mușchi fleșcăiți, pe lîngă tinerele creaturi trăsnet ca Francine și Sandy Strayer. Ei, dar oare de ce-mi vine așa de greu s-o cred?

Spre uimirea ei, Greg rînji.

– A, nu, Mary Madgalene. Văd ce încerci să faci și n-o să țină. Ți-e teamă și speri să începi o ceartă care să mă alunge – sau să-ți permită *ție* să mă izgonești.

– Nu-i adevărat!

– Nu? Își trecu ușurel vîrfurile degetelor peste partea de sus a coapselor ei. Nu e adevărat, Maggie?

Maggie înghiți un nod, ochii ei verzi începo-șîndu-se.

– Nu cred că-i adevărat.

Degetele lui Greg o săgetară ispititor spre furca picioarelor, și se înfioră.

– Ei, dar oare de ce-mi vine așa de greu s-o cred? o îngînă el tărăgănat, ironic; chicoti încet, primejdios, și-i șterse cu gura buzele despărțite. Ce vrei tu de fapt, Maggie?

Degetele sale prelungi îi luară în stăpînire un sfîrc încordat, dureros.

– Spune-mi, scumpo.

Din gîtul ei scăpă un scîncet ușor, ascuțit, cînd Greg continuă s-o hărțuiască înnebunitor cu degetul.

– Cred că deja știu.

Mîna lui se închise peste sîn, în timp ce-i ațița gura cu a lui.

– Vrei să te iubesc, nu-i așa, dragostea mea?

– Da, suflă Maggie și în acea clipă știu că voia cu-adevărat ca Greg s-o iubească, și nu numai în sens fizic; voia ceea ce autorii de cîntece numeau iubire adevărată, un angajament fizic, emoțional și spiritual, care să dureze în veci. Oh, Greg, murmură; înțelegerea îi zdrobi ultimele inhibiții, înlocuindu-i sentimentele de nepotrivire cu puternica nevoie de a-i face plăcere lui Greg, de a-i dărui orice dorea pentru a-l face fericit. Te doresc atît de mult!

– Gata cu micile îndoieli nervoase? șopti el încetișor.

Maggie clătină din cap, cu un zîmbet drăgăstos.

– Vreau să facem dragoste, Greg.

Trupul lui dur se cutremură la auzul acestor cuvinte, iar mîinile porniră peste trupul ei, într-o explorare ce-i dădea fiori. Cutremurată de senzații, Maggie porni o mică explorare proprie.

– Da, iubire, atinge-mă, rosti el, apoi gemu, cînd ea îi găsi forța încordată a bărbăției. O, Maggie, simt că-mi pierd mințile.

Maggie era inundată de un îmbătător simțămînt de putere feminină. O înfiora să știe că-l putea excita pe Greg într-o asemenea măsură. Totodată, dorea să-l ușureze de dorință, să-i dăruiască un soi de plăcere pe care niciodată n-o putuse găsi alături de altcineva.

Degetele lui i se încurcară în desișul de cîr-

lionți arămii, iar ea trase aer în piept, pe cînd Greg îi mîngîia hipersensibilul sîmbure al pasiunii. Căldura curgîndă pe care-o găsi acolo îl înștiință că dorința ei era la fel de puternică precum a lui.

– Greg, țipă, consumată în valuri de extaz senzual. O, Greg, te rog!

– Da, Maggie, da, iubirea mea, răspunse el gros. Ești protejată, Maggie, sau trebuie să...?

Clipi, derutată un moment.

– Nici nu m-am gîndit la asta, șopti, iar el surîse.

– Atunci voi avea eu grijă de tine, draga mea, spuse încetișor, coborînd din pat. Peste cîteva momente, reveni, iar ea îl primi, trupurile contopindu-li-se încet și total.

Slobozi un mic țipăt sălbatic și se arcui în sus spre a-i întîmpina impulsul puternic, nesățios, al trupului. Greg șopti ceva incredibil de întunecos și sexy, înainte de a-i poseda cu îndrăzneală gura. Maggie simți clocotele unei dulceți nebune și sălbatice, pe cînd trupul i se încorda cu o intensitate violentă. Se întîmplă, își spuse ea ametită. Lucrul despre care citise, cel pe care-l presupusese o simplă propagandă mass-media, i se întîmpla cu adevărat.

– Nu te reține, Maggie, șopti Greg. Dă-ți drumul, puiule. Dăruiește-te mie, vino la mine.

O făcu, iar el o luă cu el într-o extatică, zdro-

bitoare ascensiune pe culmile voluptății. Niciodată nu mai trăise așa ceva. Iar cînd Greg i se alătură în scăpărătoarea eliberare a patimii amîndurora, simți o deplinătate, o întregire pe care nicicînd n-o mai cunoscuse...

Maggie se cuibări mai adînc în brațele lui Greg, cu capul pe pieptul lui și picioarele înlănțuite confortabil printre-ale sale. El îi mîngîie ușurel părul, cu mîna lui mare. *Îl iubesc,* își spuse ea pradă beției. Cu barierele de apărare complet nimicite, îi era ușor să recunoască față de sine însăși adevărul. Dar să-i spună aceleași cuvinte lui Greg, asta era altceva.

– Ești minunat, fu maxima apropiere pe care-o îndrăzni, apoi oftă și o mai spuse o dată. Ești minunat, Greg. A fost o minune.

Sub ureche, simți pieptul lui Greg vuind de-un rîs ușor.

– Oricînd îi place omului să fie lăudat pentru un număr reușit. Mulțumesc, grațioasă doamnă. Tu însăți ai fost cam la fel de minunată.

Maggie se gîndi să pună lucrurile în ordine, spunîndu-i lui Greg că nu numărul i-l lăuda, că o

înțelesese greșit, că în realitate voise să-i spună că-l iubea. Preferă, însă, contrariul. Greg alesese o stare jucăușă și ușoară. Nu era momentul confesiunilor de mare încărcătură emoțională. Așa că întinse mîna spre el, răsucindu-i răutăcioasă nasul, și murmură sexy:

– Doar *cam* minunată, doctore Wilder?

– În regulă, minunat de minunată, se corectă el, și o sărută prelung. Acum dormi, doamna mea. M-ai epuizat complet.

Nu voia să vorbească, își spuse Maggie. Simțea o nevoie aproape silită de a discuta ceea ce tocmai se întîmplase între ei, cum se simțea ea, cum se simțea el, totul și orice avea legătură cu ei înșiși și ceea ce trăiseră împreună. Dar Greg stinsese lumina și stătea tăcut. Maggie își înghiți dezamăgirea, încercînd să înțeleagă. Sigur că bietul om era obosit. Avusese o zi istovitoare la spital, trecuse de miezul nopții. Sigur că voia să doarmă. Avea să fie bucuroasă să-l țină în brațe cît era noaptea de lungă, savurîndu-i apropierea și...

Se ridică drept în capul oaselor.

– Greg, vei sta aici toată noaptea?

– Nu vrei să stau, Maggie?

– Ba da, dar ce le vom spune copiilor dimineață?

– Lasă copiii în seama mea, răspunse Greg, trăgînd-o din nou lîngă el. Mă gîndesc eu la ceva

să le spunem, mîine. Acum dormi, iubire.

Maggie se cuibări mai aproape.

– Noapte bună, Greg.

Cît de minunat era să adoarmă în brațele lui și să se trezească dimineața cu el alături! Oftă.

Greg o sărută pe tîmplă.

– Noapte bună, iubita mea.

– O, nu! Greg, cu Paula cum rămîne? se ridică din nou Maggie. Am uitat cu totul de ea. Nu poate sta singură toată noaptea.

– Stai liniștită, scumpo, o trase Greg din nou în jos, potrivindu-și-o în brațe. Înnoptează la o prietenă de-a ei. Maggie, dacă Paula *era* singură acasă, ai fi insistat să plec, nu-i așa?

Brațele lui se strînseră posesiv; vorbea pe un ton îngîndurat.

– M-ai fi trimis acasă, la ea.

– Desigur. N-are decît paisprezece ani. E prea tînără ca să stea singură toată noaptea, Greg.

– A, *eu* știu asta. Dar ești prima femeie pe care am... ăă...

Se opri, apoi continuă:

– Prima femeie care-a fost vreodată de părere că n-ar trebui să stea singuri copiii toată noaptea. Toate celelalte se smiorcăiau și se plîngeau cînd le spuneam că trebuie să plec acasă, ăă, după aceea.

Fiecare nerv al lui Maggie fu pîrjolit de flacăra

geloziei ce-o sfîșia pe dinăuntru. Toate celelalte femei.

– Prefer să n-aud despre toate celelalte femei ale tale, reuși ea să spună pe un ton de gheață. Cît de îngrozitor era să fie catapultată dintr-o comodă lume a viselor în calvarul deprimant al realității. Noaptea asta fusese atît de deosebită pentru ea, afirmare a feminității sale alături de bărbatul pe care-l iubea. Însemnase, pentru Maggie, începutul unei relații iubitoare, și i se dăruise complet, ca și cum sentimentele ar fi fost reciproce.

Dar nu erau, fapt pe care reușise, cumva, să-l uite. Noaptea aceasta nu putea să fi fost deosebit de specială sau unică pentru Greg. Pentru el, ea nu era decît o altă femeie într-un alt pat, într-o altă vineri seară. Săptămîna trecută ar fi trebuit să fie Francine, dacă nu se producea cu mica ei criză de răutate. Astă-seară ar fi trebuit să fie Sandy, dar și ea făcuse o scenă. Partenera care stătea la coadă pentru săptămîna viitoare ar fi putut să fie oricine, dar dacă femeia reușea să-și păstreze calmul, avea să sfîrșească neîndoielnic în patul lui Greg.

Maggie se rostogoli din brațele lui, pe-o parte, trăgîndu-și pătura în jurul trupului.

– Maggie? întinse Greg brațele spre ea, cu glasul plin de nedumerire.

– Noapte bună, Greg.

– Vino-napoi aici!

– Sînt foarte obosită și mi-ai spus că și tu ești obosit. Aș vrea să dorm puțin înainte de ora șapte, cînd se scoală copiii.

– Dar ce... Maggie, ești supărată pe mine? Ce naiba ți s-a-ntîmplat?

– Gîndește-te, doar, Greg. sînt sigură că un băiat isteț ca tine va găsi un răspuns mulțumitor.

– Îți făcusem un compliment, păru Greg să revadă în minte conversația de adineauri. Ești prima și singura femeie care și-a exprimat grija față de copiii mei care și-ar petrece noaptea singuri, prima și singura care n-a...

– Regret că n-am și eu comparații interesante pe care să ți le împărtășesc, îl întrerupse încordată Maggie, gelozia sexuală rozînd-o ca un acid. Dar ești primul și singurul bărbat cu care-am fost, de cînd a murit soțul meu, acum șase ani. Primul și singurul, așa că...

– Șase ani! clătină Greg din cap, uimit. E un timp incredibil de lung ca să stai fără, ăă, dragoste.

– Fără sex, vrei să spui, îl corectă ea arogantă, ridicîndu-se în capul oaselor spre a-l privi, încruntată. Și n-a fost deloc greu. Cînd lucrezi în schimbul de noapte și îngrijești copii mici în timpul zilei, crede-mă, nevoia de sex trece pe locul doi, după nevoia de somn.

– Dar acum lucrezi ziua, iar copiii sînt la școală și...

Greg se opri, încruntîndu-se.

– Ai acceptat o întîlnire cu Cassidy și te-ai culcat cu mine.

– Să nu-ndrăznești să insinuezi că sînt pe cale să devin vreun soi de aventurieră sexuală! îl repezi ea. Nu sînt, te asigur.

– Maggie, n-am insinuat una ca asta. Pur și simplu mi-a trecut prin minte că...

– Nu oricine are nevoia ta nesățioasă de... de aventuri în dormitor, Greg Wilder.

– Aventuri în dormitor? Greu mi-aș numi...

– Poate că termenul cel mai potrivit ar fi „cuceriri", propuse ea dulce. Sau, oare, „isprăvi" ar suna și mai bine?

Greg se ridică în șezut și-și prinse capul cu degetele.

– Iar începi, Maggie. Mă împingi în corzi. Se pare că ai un talent special pentru asta. Acum cinci minute te țineam în brațe, te iubeam, iar acum sînt gata să te-arunc pe fereastră. Dacă nu sar eu mai întîi, adăugă el amărît.

– De ce n-ai pleca pe unde-ai venit? Pe ușă. Acum!

– Îmi ceri să plec?

– Nu, îți spun. La revedere, Greg Wilder!

Maggie își trase cuvertura pînă sub nas și se răsuci pe burtă, înfășurîndu-se complet ca într-un cocon. Îl putea auzi pe Greg mișcîndu-se prin întu-

neric, foșnetele hainelor, pe cînd se îmbrăca. Mai întîi chiloții de bumbac alb și tricoul... Încercă disperată să alunge imaginea trupului său musculos, bronzat, în lenjerie mulată pe corp, dar imaginea i se fixase apăsat în ochiul minții. Sîcîind-o, stîrnind-o.

Își înghiți un suspin de nefericire pură. Voia să-l implore să rămînă, dar se temea de refuzul, de ostilitatea lui. Niciodată nu se simțise atît de vulnerabilă în fața unui risc atît de cumplit. Lacrimi fierbinți îi ardeau ochii, dar și le izgoni. Plînsul era pentru tragedii, ca moartea lui Johnny. N-avea să-și banalizeze lacrimile vărsîndu-le pentru plecarea furioasă a lui Greg Wilder.

– Maggie! răsună în casa tăcută glasul limpede, de copil. Maggie, unde esti?

Era Max. Maggie azvîrli pătura, își înhăță capotul și se strecură repede în el.

– Vin, Max, strigă, într-o șoaptă sonoră. Spera s-o audă.

– Merg eu la el, spuse Greg.

Își pusese pantalonii și ținea cămașa în mîini. O aruncă pe pat, urmînd-o pe Maggie în dormitorul lui Kevin. Kevin și Josh dormeau în paturile suprapuse. Max stătea în capul oaselor pe pătuțul cel mic, plîngînd.

– Max, dragule, ce este? îl cuprinse Maggie în brațe.

– În camela asta-i un lup lău. Un welewolf[1] cu dinți mali si albi. A zis că vlea să mă mănînțe.

Max cuprinse gîtul lui Maggie cu brațele lui mici și o strînse puternic.

– Ți-au spus Josh și Kevin poveşti de groază înainte de-a adormi? întrebă ea încet.

Max dădu din cap.

– Welewolvii tlăiesc în debalale si mănîncă oamenii, scînci el. Mi-e flică, Maggie.

– N-ai de ce să-ți fie frică, Max, veni Greg pînă lîngă Maggie, bătîndu-și ușurel fiul pe cap. Nu există werewolvi.

– Ba egzistă, se smiorcăi Max. Asa a zis Zosh.

Nici măcar nu puse vreo întrebare despre apariția tatălui său la miezul nopții în casa May, pe jumătate dezbrăcat.

– Ei, cine știe mai bine, Josh sau tăticul? întrebă Greg; încercă să-l ia pe Max din brațele lui Maggie, dar băiețelul nu slăbea strînsoarea. Tăticul știe mai multe, răspunse Greg singur la propria-i întrebare. Iar eu spun că nu există werewolf. Uite.

Aprinse o lampă și deschise ușa debaralei.

– Nu e nimic în debara, decît hainele lui Kevin și niște jucării.

Max se încruntă, continuînd să se țină de Mag-

---

1 – Corect: *werewollf* (pl.: *werewolves*) = licantrop; om-lup; om atins de o boală fabuloasă – transmisă prin mușcătura altui werewolf – care, la apariția lunii pline, se transformă în lup.

gie, cu brațele și picioarele încolăcite împrejurul ei. Greg se lăsă în patru labe, făcînd un spectacol grăitor din a căuta pe sub paturi.

– Nici aici nu-i nici un werewolf. Nici măcar foloștine de praf. Ești o gospodină excelentă, Maggie, adăugă el ingenuu, zîmbindu-i. Ea fu nevoită să-i zîmbească la rîndul ei; pur și simplu nu se putea abține.

Max însă nu zîmbea.

– E un welewolf invizibil, tăticule. Tu nu poți să-l vezi, da-i acolo. Pot să dolm la tine-n pat, Maggie? se rugă el. Acolo nu mă poate plinde niți un welewolf.

– Nu, Max, interveni repede Greg. Copiii de patru ani sînt prea mari ca să doarmă în paturile altor oameni.

Max părea gata să izbucnească din nou în plîns. Maggie îl îmbrățișă rapid și, deodată, îi veni o idee. Avusese odată aceeași problemă cu Kari, iar soluția pe care o aplicase atunci funcționase ca o vrajă. Poate-i era dat să aibă tot atîta succes și cu Max.

– Uită-te aici, Max, ridică Maggie una dintre creațiile lui Kevin, un pistol făcut din piese Tinkertoy. Știi ce-i ăsta?

Max scutură din cap.

– E un omorîtor magic. Tragi un cerc în jurul patului – trasă ea un cerc imaginar larg împrejurul

pătuțului lui Max, cu țeava pistolului – și produce un zid invizibil de energie. Nimic nu poate trece prin zidul magic invizibil, decît dacă-l inviți tu înăuntru. Poftim, îi dădu ea pistolul lui Max. Încearcă-l.

Max desenă un cerc închipuit, cam aproximativ.

– Acum patul tău are protecție dublă, spuse Maggie. Orice werewolf care se apropie de cercul magic, va fi aruncat în afară.

– O să-l aldă? întrebă Max cu speranță.

– A, da. Iar dacă vrei să-i dai una-n plus, ajunge să îndrepți spre el omorîtorul magic.

Întinse mîna, mișcînd-o împrejurul său.

– Am impresia că simt deja energia, Max.

Max strînse omorîtorul, cu ochii mari.

– Si eu, șopti el.

Maggie îl depuse la loc pe pătuț.

– Ține bine omorîtorul, Max. E al tău, păstrează-l.

Îl înveli bine și-l sărută pe obraz.

– Noapte bună, Max. Acum nu mai ai nici un motiv de teamă.

Max îi mai dărui o îmbrățișare.

– Noapte bună, Maggie.

Apoi întinse brațul liber spre tatăl său.

– Îmblătișează, tăticule.

Greg se aplecă, iar Max îi cuprinse gîtul cu brațul său mic, ținîndu-l pe celălalt împrejurul gîtului

lui Maggie. Chipurile îi se apropiară foarte tare, în timp ce sărutau fiecare băieţelul pe obraji.

Greg şi Maggie ieşiră împreună din cameră, iar cînd privi peste umăr, Greg îl văzu pe Max agitînd omorîtorul prin aer.

– A înghiţit toată povestea, şopti el admirativ, oprindu-se amîndoi în hol. Niciodată nu s-a mai liniştit atît de uşor după un coşmar. Cum ţi-a venit ideea aia cu omorîtorul, Maggie?

Maggie ridică din umeri.

– Am învăţat de la propriii mei copii că faptul de-a le spune pur şi simplu că nu există ceva anume care-i înspăimîntă nu dă nici un rezultat. Copiilor mici le e greu uneori să distingă fantezia de realitate. Şi oricui care crede că în debara e un werewolf invizibil, nu-i va fi greu deloc să creadă într-un omorîtor magic care va crea o barieră protectoare.

Greg afişă un rînjet larg.

– Ce simplu e! De ce nu mi-a venit şi mie ideea asta cu ani de zile în urmă? Am trecut prin nopţi albe, căutări de monştri în toiul nopţii...

Clătină din cap cu mirare, apoi cuprinse umărul lui Maggie cu un braţ şi o trase alături.

– Ai observat că Max nici măcar n-a întrebat de ce eram aici în plină noapte, îmbrăcat doar cu pantalonii?

– Cînd ai patru ani şi te lupţi cu werewolfii,

apariția tatălui tău în toiul nopții n-are de ce să-ți pară ieșită din comun, răspunse sec Maggie. Apoi dădu să se îndepărteze de ei, dar Greg o strînse și mai tare.

– Încă ne mai certăm, Maggie? îi cuprinse el bărbia în căușul palmei, ridicîndu-i capul în sus. Orice te-a supărat, îmi cer scuze.

– Asta le rezolvă pe toate.

Nu-și putea găsi cuvintele pentru a-i spune cît de mult o rănise atitudinea lui indiferentă față de felul cum făcuseră dragoste, sensibilizînd-o la fiecare remarcă.

– Dar cred c-am exagerat, adăugă ea. Dorea să audă cuvinte pe care Greg nu putea sau nu voia să le rostească. Nu era cinstit să se supere pe el fiindcă n-o iubea.

Ochii lui îi susțineau privirea.

– Maggie, nu vreau să te părăsesc în noaptea asta. Pot rămîne?

Voia din toată inima să-i spună să stea. Cearta de adineauri părea prostească și irelevantă. N-o iubea, dar ea îl iubea și îl dorea alături.

– Da, Greg, murmură. Te rog, rămîi.

De astă dată, n-avea să aștepte nimic, n-avea să aibă nici o pretenție nerostită. Intrară în dormitor, cu brațele înlănțuite unul peste trupul celuilalt.

– Maggie, se auzi glasul lui Max.

– Ce e, Max?

Își reținu un zîmbet, la vederea expresiei abătute a lui Greg.

– Meldze, Maggie. Omolîtolu' meldze. Welewolfu-i plea speliat ca să mai iasă afală.

– E foarte bine așa, Max, strigă ea într-o șoaptă la fel de sonoră. Acuma dormi.

– Omorîtorul magic merge, spuse Greg, trăgînd-o la pieptul său. Îmi dai și mie puțin din magia ta, Maggie?

Degetele lui înlăturară rapid cordonul capotului. Apoi, și capotul propriu-zis.

– Acum? Iarăși? întrebă ea, simțind că o topea o căldură arzătoare.

– Da, acum.

Greg îi mușcă ușurel buzele, hărțuindu-i limba cu a lui.

– Da, iarăși.

– Credeam că ești obosit. Voiai să adormi imediat, îi aminti ea, mișcîndu-se șerpuitor, lipită de trupul său.

– Ei bine, acum sînt treaz, răspunse el, cuprinzîndu-i fesele în mîini. Și niciodată-n viața mea n-am avut mai puțin chef de somn.

Se împinse în ea, cu dornica dovadă bărbătească a celor spuse.

– Te rog, scumpo.

– Mă rog... dacă insiști, spuse ea nepăsătoare. O să mă mai gîndesc.

Voia să pară la fel de indiferentă cum fusese el. Iar cînd Greg urma să se retragă, după ce făceau dragoste, n-avea să fie dezamăgită, își făgădui.

– Ai să te mai gîndești? Îți place să trăiești în preajma pericolului, nu-i așa, hoață mică? mîrîi Greg și o împinse încet pe pat; se sărutară profund, pasionat. Te doresc atît de mult, Maggie, rosti el cu glas îngroșat. Iubito, trebuie să te am.

Ea îl învălui cu brațele, oftînd ușor, și se lăsă în voia forțelor combinate ale patimii și iubirii ce-o inundau pe dinăuntru. De astă dată, făcură dragoste în voie, cu tandrețe, ca și cum, după ce-și satisfăcuseră primele nevoi pătimașe și volatile, își puteau acum permite să profite de timp pentru a se purta cu blîndețe. Dar, pentru Maggie, rezultatele finale fură aceleași – un orgasm intens, exploziv, care-o lăsă sleită, învăpăiată, agățîndu-se de Greg, îndrăgostită la nebunie. Legată de el, cu trup, suflet și inimă.

– Maggie?

Glasul lui se auzi calm și scăzut, în odaia întunecată.

Plutea deja spre somn, cuibărită adînc în brațele lui.

– Mmm?

Nu deschise ochii. Nu-și amintea să mai fi simțit vreodată o asemenea delicioasă relaxare.

– Renunță la întîlnirea de mîine cu Cassidy.

Ochii i se deschiseră brusc şi se încordă, întorcînd capul să-l privească. Stăteau atît de apropiaţi, încît îi putea distinge uşor poziţia îndîrjită a bărbiei şi ochii arzători ca două nestemate.

– Oh, Greg! oftă ea istovită. Trebuia s-aduci acum vorba de asta?

– Contramandează întîlnirea, Maggie. Ştii bine că nu vreau să ieşi cu el.

– Adevărat, recunoscu ea, căscînd. Dar i-am spus că mergem împreună la concert şi nu mi se pare corect să mă răzgîndesc în ultimul moment.

– Niciodată să nu renunţi la o întîlnire pentru alta. Pariez că pe-asta ţi-a spus-o maică-ta în anii liceului. Şi eu am dăscălit-o la fel pe Paula. E una din Regulile Oficiale ale Întîlnirilor Adolescentine. Se consideră că formarea caracterului adolescenţilor pretinde suferinţa întîlnirilor cu persoane nepotrivite, din simplul motiv că au spus „da" într-un moment de slăbiciune.

Greg îi contură forma gurii cu unul dintre degetele sale prelungi.

– Dar aceste reguli nu se aplică în cazul nostru, Maggie. Am trecut de mult de vîrsta adolescenţei. N-avem nevoie de precepte călăuzitoare prosteşti. Acum ni le stabilim singuri.

– Greg, îmi dau seama că ultima întîlnire am avut-o în Evul Mediu, dar mi se pare o grosolănie să contramandez o promisiune doar fiindcă...

Se întrerupse și-i mîngîie pielea aspră a obrazului cu vîrfurile degetelor.

– ...apare cineva mai interesant.

– Ei bine, mă bucur că recunoști cel puțin că-s mai interesant decît Cassidy.

Greg îi prinse mîna și o ridică la gură, gîdilînd-o cu limba în palmă. Maggie se înfioră.

– Renunță la întîlnire, Maggie. Vreau ca mîine seară să fim împreună.

O, și ea o dorea. Dar regulile înrădăcinate demult mor greu.

– Greg, concertul nu va dura decît vreo două ore. Îmi va fi mult mai ușor dacă merg cu el. Trebuie să mă-ntîlnesc cu omul ăsta în fiecare joi, la școală, îi face rost lui Kevin de o trompetă veche, la un preț bun, îi va da lecții de muzică și...

– Am să-i cumpăr eu lui Kevin o trompetă nou nouță și-am să-i plătesc lecții de muzică particulare. Contramandează întîlnirea dimineață la prima oră, Maggie.

De ce trebuia totul să fie atît de complicat? se întrebă ea. Mai ales cînd era groggy de nesomn. Nu putea gîndi limpede, nu se putea gîndi la toate aspectele...

– Nu vreau să ne certăm, Greg. Și... și nu vreau încă o săptămînă de tăcere înghețată ca ultima. Te rog, încearcă să înțelegi.

– Ce să înțeleg? Că preferi să-ți petreci seara

de mîine cu mitocanul care mi-a dat afară fetița din formația liceului?

Maggie gemu. Nu putea trece *din nou* cu buretele! Abia mai era în stare să țină ochii deschiși.

– Sînt extenuată, Greg. Vreau doar să dorm.

– Și să-l visezi pe Cassidy și trompeta lui de două parale?

Îi dădu un șut cu piciorul gol.

– N-am să visez pe nimeni decît pe tine, Greg Wilder, și-o știi foarte bine.

– O să-ți pară rău dacă menții întîlnirea cu Cassidy, Maggie, spuse amabil Greg; prea amabil; dacă ar fi fost mai atentă, poate i s-ar fi trezit bănuielile. Asta-i atît o promisiune, cît și o amenințare, scumpo, adăugă el pe același ton indiferent.

Maggie nu era alarmată. Nu era supărat pe ea, nu putea fi, își spuse, somnoroasă. O ținea în brațe atît de tandru, îi mîngîia părul atît de drăgăstos. Se strînse mai aproape și închise ochii.

– Maggie?

Greg îi ținea mîna într-a lui, mișcîndu-și degetul mare peste verigheta de aur.

– Vreau să-ți scoți inelul ăsta.

Inima i se opri în loc. Întotdeauna își purtase verigheta, zi și noapte, în ultimii treisprezece ani.

– Nu vreau să fiu în același pat cu nevasta altuia, Maggie. Și cît timp porți verigheta asta, ești nevasta lui Johnny, fie și doar simbolic.

Își scoase inelul fără o vorbă. Era și timpul. Nu se socotea infidelă lui Johnny, absolut deloc. Degetul însă și-l simțea gol și ciudat fără banda lată cu care se obișnuise.

Greg o privi, în timp ce depunea verigheta în sertărașul noptierei.

– Vino-aici, șopti. Maggie se întoarse spre el. Niciodată nu m-am considerat tipul posesiv, Maggie. Dar, văzîndu-ți verigheta aia pe deget, așa cum stăteai în pat cu mine...

Nu mai continuă. Se întreba dacă suna la fel de surprins și derutat pe cît se simțea, cu privire la aceste neașteptate și stranii sentimente ce-l străbăteau. Brațele i se înlănțuiră în jurul lui Maggie, posesive.

Ea își rezemă capul pe umărul lui.

– N-am s-o mai port, Greg, promise.

Șapte

Trecuse de ora nouă cu cîteva minute, cînd Maggie se mișcă și, trezindu-se, descoperi că era singură în pat. Odaia continua să fie cufundată în întuneric, cu draperiile trase, și auzi ploaia bătînd în ferestre. Ora tîrzie o surprinse. Nu-și amintea cînd dormise ultima oară – dacă o făcuse vreodată – pînă la nouă. Amintirile nopții trecute o scăldau ca niște valuri senzuale, făcînd-o să roșească intens. Nu-și amintea nici cînd petrecuse ultima oară – dacă o făcuse vreodată – o asemenea noapte.

Coborî încet din pat, cu anumite locuri ale trupului chinuite de-o durere voluptuoasă. Intră cu

pas împleticit sub duș, cam amețită încă, neîngăduindu-și să gîndească. Putea fi primejdios. Aruncînd o privire la mîna fără verighetă, se strădui să se concentreze asupra activităților mașinale de-a se spăla, a-și șampona părul, a și-l usca. Se îmbrăcă repede cu blugii și un col-roulé galben și-și perie părul, cu gesturi nervoase. Îi era groază să coboare la parter. Oare Greg era acolo? Și ce le putea spune copiilor? Ce le spusese el? Perspectiva de a-și privi în față amantul cu, șase observatori interesați în jur, cerea cu adevărat multă îndrăzneală.

Momentul cînd îi găsi pe Kristin, Kevin și Kari așezați în fața televizorului, uitîndu-se la desene animate, exact ca în fiecare sîmbătă dimineață, fu aproape o dezamăgire. Membrii familiei Wilder plecaseră, toți patru.

– Bună, mami, își desprinse un moment ochii dinspre televizor Kristin, cînd intră Maggie. Te simți mai bine?

Maggie o privi inexpresivă.

– Ce?

– Doctorul Wilder a spus că, aseară cînd a dat telefon să-ți spună la ce oră vine după copii, i-ai zis că nu te simțeai bine, o lămuri Kristin. A spus că ai nevoie de somn și să nu te trezim.

Maggie avu din nou senzația bizară că intrase în plină piesă de teatru, ceilalți așteptîndu-se din partea ei să se integreze în acțiune fără a cunoaște

subiectul.

– Cînd ai vorbit cu doctorul Wilder, Kristin? întrebă ea, atentă.

– A trecut foarte devreme, azi-dimineață, înainte de șapte. Nu eram treji nici unul, dar a tot sunat la ușă pînă m-am trezit eu și i-am deschis. Era cam speriat că nu te-ai trezit, mămico, mărturisi ea. Doctorul Wilder a spus că aruncă o privire la tine, să se asigure că n-ai pățit nimic.

Maggie era conștientă că i se împurpuraseră obrajii. Și-l închipui pe Greg intrînd în camera ei și privind-o cum dormea goală sub cuvertură. Dar, la o adică, dormise goală alături de el toată noaptea! Își atinse obrajii aprinși, cu mîini reci ca gheața. Noroc că atenția Kristinei fusese atrasă de o reclamă la răcoritoare, pe care o găsea mult mai interesantă decît maică-sa.

Maggie făcu un efort să-și recapete calmul. Familia Wilder plecase, iar Greg reușise să se îmbrace și să iasă din casă, încuind ușa după el, în scopul de-a simula că tocmai sosea să-și ia copiii. Evident, nici unul dintre cei mici nu știa că petrecuse noaptea acolo, lucru pentru care Maggie se simțea profund ușurată. N-ar fi știut cum să le explice, ce să spună. Nu știa nici măcar cînd avea să-l revadă pe Greg. Gîndurile îi goneau la fel de nebunește ca pulsul. Contrar celor afirmate în titlurile cîntecelor, nu era ușor să se îndrăgostească. Nu la vîrsta

de treizeci și doi de ani, cînd ea avea trei copii, iar ei, patru. Nici iubirea nu era deosebit de comodă a doua oară. Aceasta era mai derutantă, pasională și intens-cuprinzătoare decît prima.

Emisiunea de desene animate se sfîrși, iar Kevin ridică privirea, remarcînd pentru prima oară *prezența mamei sale.*

– Meciul de soccer a fost contramandat din cauza ploii, spuse el ursuz. N-am nimic de făcut.

– De ce nu-l inviți pe Josh la joacă? propuse Maggie.

Propriu-i șiretlic, evident de fățiș, o jena. Dacă Kevin îl chema pe Josh, urma ca ea să discute cu Greg pentru a aranja programul de joacă al băieților. Se gîndi la Taffy Smithton, care ticluise o intrigă similară, și se crispă. În ce se transforma?

– Wilderii se duc azi undeva, spuse Kristin. L-am auzit pe doctorul Wilder spunîndu-le copiilor.

– Unde se duc? întrebă Maggie, cam prea repede.

Kristin ridică din umeri.

– Acasă la niște prieteni. Lynn nu-știu-cum. Nu-mi mai amintesc numele de familie.

Lynn. Putea fi un nume masculin, ca și feminin, își spuse Maggie. Persoana numită Lynn, cu care plănuiau să-și petreacă ziua – și, probabil, și noaptea – Greg și copiii săi, era bărbat sau femeie?

Cum nu se poate mai sigur, era femeie, con-

chise ea cu certitudine, aproape făcîndu-i-se rău de gelozie și stingherealã. De ce fusese atît de proastă, încît să se îndrăgostească de Greg Wilder? Avea o viață atît de pașnică, de previzibilă și monotonă, înainte de-a fi comis această nebunie! Nu voia, nici nu-i trebuia trauma unei implicații emoționale.

Restul dimineții se tîrî ca melcul. Maggie făcu curat în baie și bucătărie; schimbă cearceafurile în toate paturile; spălă niște rufe; șterse praful și aspiră. Activitatea fizică o ținea ocupată, dar gîndurile îi reveneau obsesiv spre Greg. „O să-ți pară rău dacă mențiii întîlnirea cu Cassidy," spusese el. „Asta-i atît o promisiune, cît și o amenințare." Voia să-i spună că o pedepsea petrecînd ziua (și noaptea) cu femeia numită Lynn? Dacă o supunea iarăși tratamentului tăcerii? Inima lui Maggie se strînse de durere. Nu se credea în stare s-o mai suporte, nu după cele petrecute noaptea trecută, nu după ceea ce împărtășiseră în comun. Dar faptele rămîneau fapte: ea ieșea în oraș cu Rich Cassidy, iar Greg era cu cineva pe nume Lynn. Fără-ndoială, intenționat îi scăpase numele, știind că-l va repeta Kristin. Probabil voia ca bănuielile geloase s-o tortureze toată ziua!

După-amiaza îi aduse pe copiii Jamison și o neașteptată propunere de lucru ca guvernantă. Cei trei activi preșcolari o ținură pe Maggie teribil de

ocupată și, pe deasupra, lui Kevin, Kristin și Kari le veniră prietenii la joacă. Nivelul sonor din casă era asurzitor. Maggie fu ușurată cînd sosi domnul Jamison să-și adune progeniturile, la ora cinci, și nu peste mult îi trimise și ea acasă pe prietenii copiilor.

Telefonul sună exact cînd se așeza, epuizată, pe sofa. Era pentru prima oară că îndrăznea să se așeze, de la ora unu, cînd sosiseră micii Jamison.

– Răspundeți vreunul la telefon, copii?

– Răspund eu, mămico! strigă Kari, repezindu-se în bucătărie. Mămico? strigă ea, peste cîteva momente. Te mai duci la întîlnirea aia diseară?

– Da, oftă Maggie, dorindu-și să nu fi fost așa. Se simțea sleită, fizic și spiritual. Gîndul de a-i face conversație politicoasă măruntă lui Rich Cassidy o decava complet.

– Mămico, unde-i întîlnirea? strigă Kari; apoi se corectă. Unde-i concertul?

Kari nu cunoștea cuvinte de genul „concert". *Cineva, la telefon, îi punea întrebări. Maggie porni* instinctiv spre bucătărie. Kari ținea receptorul la ureche.

– E doctorul Wilder, mămico.

– Greg?

Vocea lui Maggie suna mai degrabă ca un chițăit sufocat.

– Deci tot mai ai de gînd să te ții de chestia aia? răsună, lin ca mătasea, glasul lui Greg. Ți-am

spus c-ai s-o regreți, nu ți-am spus?

– Te-ai distrat bine cu Lynn? ripostă Maggie. Nimeni nu-i spunea ei ce putea sau nu putea să facă, cu atît mai puțin Greg Wilder, care avea cîte-o întîlnire cu altcineva în fiecare săptămînă.

– M-am distrat de minune. Unde-i concertul la care plănuiți să asistați, tu și Cassidy?

Întrebarea o prinse pe nepregătite. Încă se mai muncea cu răspunsul lui prompt la întrebarea *ei*.

– La Centrul Civic Woodland. E o formație de suflători şi percuție.

Greg fluieră uşurel.

– Suflători *și* percuție? Iată un vis care se adevereşte.

– Greg...

– Dacă insişti să mergi, Maggie, nu mai e nimic de spus. Ține doar minte că te-am prevenit.

Tonul lui mătăsos o enerva.

– La revedere, Maggie.

Închise înainte ca ea să-i poată răspunde.

Rich Cassidy îi lăudă lui Maggie rochia de culoare crem. Maggie îi lăudă cravata. Discutară

despre vreme (continua să plouă), despre trafic (moderat, pentru acea oră de sîmbătă seară) și despre formația din acel an a școlii elementare (promițătoare), în timpul scurtului drum spre Centrul Civic. Rich nu era tocmai vorbăreț și, la vremea cînd se instalară pe scaunele de pluș ale sălii publice de spectacole Woodland, păreau să-și fi epuizat toate proviziile de conversație.

Ar fi putut să fie cu Greg, își reaminti posomorîtă Maggie, în timp ce formația își acorda instrumentele, iar ea și Rich ședeau într-o tăcere stingheră. Rich își scăpă programul pentru a cincea oară și, cînd Maggie se aplecă să-l ridice, o călcă pe mînă. Ea se smuci în sus atît de repede, încît *nu observă că se aplecase* și el. Se ciocniră cap în cap. Lui Rich începu să-i sîngereze buza; Maggie îi simțea urma dinților la ceafă. Urmară multe scuze reciproce, jenante. Maggie recăzu în butoiul cu melancolie. Da, putea să fi fost cu Greg, dar preferase ca o încăpățînată să respecte Regulile Oficiale ale Întîlnirilor Adolescentine, la vîrsta de treizeci și doi de ani.

Trase concluzia că nu ajuta la nici o formare a caracterului să suferi de-a lungul unei întîlniri cu persoana nepotrivită. Era deprimant și plictisitor. Și chinuitor. Mîna și capul continuau s-o doară de la coliziunile cu piciorul și dintele lui Rich. Își scosese verigheta, la cererea lui Greg. De ce nu anulase

și această întîlnire, tot la cererea lui? Era una dintre acele întrebări fără răspuns. Greg spusese că avea să regrete această întîlnire și avea perfectă dreptate.

Luminile scăzură, iar interpreții își puseră instrumentele în poziție. Și, exact în acel moment, Greg Wilder și cei șapte copii năvăliră pe culoar, spre un grup de scaune aflate cu cinci rînduri în fața locului unde stăteau Maggie May și Rich Cassidy. Rămase cu gura căscată, întrebîndu-se dacă nu cumva avea halucinații. Pe jumătate, spera că da.

Dar era Greg în carne și oase acela care-l ducea pe Max în brațe și o ținea de mînă pe Kari. Îi urmau Wendy și Kristin, apoi Kevin și Joshua și o adolescentă drăguță, care nu putea fi decît Paula. Kevin legăna o pungă mare de cumpărături.

– Okay, cine vrea niște caramele? Cine vrea niște M & M-uri? își auzi Maggie fiul întrebînd, în timp ce se așezau. Halviță? Gumă de mestecat? Jeleuri?

Maggie rămase ca de piatră. Rich își drese glasul.

– Ăă, acolo nu-s, îî, copiii tăi, cu doctorul Wilder? o întrebă el stînjenit. Tocmai îi întîlnise la duplex, cu douăzeci de minute mai devreme.

Maggie ieși treptat din paralizie. Prima ei emoție fu aceea de oroare maternă. Copiii ei continuau

să poarte vechii blugi și cămăși groase, cele pe care le avuseseră toată ziua. Kari își pătase bluza în față cu muștar, la cină; părul lui Kevin era nepieptănat și-i stătea strîmb. Era convinsă că toți trei aveau în picioare cei mai vechi tenișI ai lor, cu găuri în vîrf.

– N-ai, ăă, menționat că vin și copiii tăi în seara asta, spuse Rich, iar lui Maggie îi veni să-i dea una. Chiar credea că le-ar permite copiilor ei să apară într-un loc select, cum era Centrul Civic, arătînd ca un trib zdrențăros din Cartierul Săracilor? Era teribil de mîndră de copiii ei. Ori de cîte ori se duceau undeva, avea mare grijă să se asigure că erau cuviincioși și îmbrăcați bine. Profesorii o felicitau adesea pentru ținuta lor ordonată. Iar Rich Cassidy o credea în stare să-i trimită sîmbăta seara la Centrul Civic, îmbrăcați ca pentru curte?

– N-am știut că vin și copiii, replică ea cu buzele strînse.

Kevin continua să împartă dulciuri. În sacoșa aia erau mai multe porcării decît le permitea Maggie să consume de Halloween și Crăciun la un loc. Kilograme întregi de dulciuri. Aveau să se urce pe pereți cu hiperglicemie toată noaptea – și facturile la dentist! Maggie se cutremură. Kristin și Kari erau deja predispuse la carii.

– Îl cunoști bine pe doctorul Wilder? întrebă Rich, după care avu un mic rîs nervos. Ce întrebare

tîmpită! Sigur că-l cunoşti, copiii tăi n-ar fi aici cu el dacă nu-l cunoşteai.

Maggie nu răspunse nimic. Ochii ei erau fixaţi asupra copiilor, care sfîşiau ambalajele dulciurilor, şuşotind prea tare şi mutîndu-se de pe un loc pe altul. Nici unul nu părea să asculte duetul de clarinet de pe scenă. Femeia aşezată în spatele lor le sîsîi de două ori, iar Greg se răsuci să-i arunce o privire furibundă. Apoi ochii săi îşi schimbară direcţia, oprindu-se galeşi spre Maggie.

Era întuneric şi-i despărţeau şase rînduri de scaune, dar Maggie era pe deplin conştientă de mesajul ochilor lui batjocoritori: „O să-ţi pară rău... Eu te-am prevenit..." Se ţinuse de promisiune şi-şi dusese la îndeplinire ameninţarea. Bestia!

Rich se foi pe scaun, iar Maggie îi aruncă o privire ferită. Şi el se uita la Greg şi copii. Cînd îi surprinse privirea, se aplecă spre ea, şoptind:

– Am senzaţia că ar trebui să explic de ce i-am spus Paulei că nu mai poate face parte din orchestră.

Îşi împăturea şi despăturea programul, agitat şi nervos.

– Înţelegi, a lipsit la trei repetiţii cu formaţia într-o singură lună, fără nici o scuză decît că avea altceva de făcut. Era foarte bună la flaut, dar nu puteam lăsa un elev să încalce încontinuu regulile sau...

– Nu trebuie să te justifici față de mine, Rich, interveni grăbită Maggie.

Bietul om era o ruină nervoasă! Cumplit se înfuriase pe Greg că-i pusese în acea situație.

– A fost un incident neplăcut, bîigui Rich. Doctorul Wilder s-a supărat pe mine.

– Da, știu cît de neplăcut poate fi doctorul Wilder, spuse Maggie.

Rămaseră posomorîți, în timp ce începeau să duruie tobele.

Peste zece minute, la picioarele lor apăru Max.

– Bună, Maggie! îi rînji, mînjit pe față cu ciocolată. Se tîrîse pe sub șirurile de scaune ca să ajungă pînă la ea, iar mîinile și pantalonii reiați îi erau plini de praf. Max se scobi adînc în buzunar și scoase o acadea neambalată, cu urme de dinți pe ea. Maggie, vlei un Stalbulst Fluit Chew?

– Of, Max, oftă ea.

– Vleau afală, anunță el, cățărîndu-i-se în poală. Mă duți, Maggie?

Avea de ales? se întrebă ea, în timp ce-l conducea pe Max afară. La patru ani, încă mai consimțea să intre cu ea în toaleta doamnelor. Era furioasă pe Greg, dar n-ar fi fost drept să-și reverse enervarea pe-un copil nevinovat.

Max insistă să-i stea în poală pînă la sfîrșitul concertului. Se făcuse tîrziu, copilul era obosit, iar

prin vene îi curgea probabil zahăr pur, după toate mizeriile pe care le ingerase, raționă Maggie, permițîndu-i să rămînă cu ea. Ultimul lucru pe care voia să-l riște era criza totală de nervi a unui copil de patru ani instabil. Greg ar fi rămas neîndoielnic la locul lui, prefăcîndu-se că nu-i cunoștea și lăsînd-o să se descurce singură. Așa că Max rămase pe genunchii ei, tăcut și încîntat, aruncîndu-și bomboane în gură din rezerva aparent nesfîrșită din buzunare.

Era oare doar zece și jumătate cînd concertul se încheie și se aprinseră luminile? Maggie se simțea de parcă ar fi stat o săptămînă întreagă în Centrul Civic, cu micul Max în poală și Rich Cassidy tresărind agitat alături. Tot timpul îl petrecuse urmărind și ascultînd poznele copiilor aflați cu cinci rînduri mai în față. Tresărise de fiecare dată cînd cineva din public îi apostrofa cu cîte o privire dezaprobatoare. Pe Greg nu părea să-l deranjeze deloc. Nu se supără nici măcar cînd Kari se urcă în picioare pe scaun și sări de-acolo! Lui Maggie îi bubuia capul la fel de tare ca tobele, la vremea cînd spectatorii se ridicară și porniră spre ieșire.

– Mămico! o strigă Kari de pe culoarul dintre scaune; Maggie tresări la vederea celei mai mici fetițe a ei, care era o nenorocire jegoasă și zbîrlită, învelită-n zahăr. Mămico, unchiul Greg ne duce la Bazarul de Înghețată!

Unchiul Greg? Maggie încă mai încerca să-şi revină din cele auzite, cînd Max o zbughi de lîngă ea pentru a fugi în zigzag prin mulţime. Maggie îl văzu aterizînd în mijlocul grupului Wilder-May. Greg îi surprinse privirea şi-i adresă un scurt salut sarcastic. Nu îndrăzni să se uite la Rich Cassidy; nu putea nici măcar începe să presupună ce-avea în minte.

Rich o duse cu maşina direct acasă, fără a scoate o vorbă. Maggie încercă să-l îmbuneze, spunînd cu toată sinceritatea:

– Îmi pare atît de rău pentru seara asta...

Dar nu dădu nici un rezultat. Omul nu făcu decît să mormăie şi n-o conduse pînă la uşă.

Greg şi copiii mai întîrziară o oră. Lui Maggie nu-i scăpă ironia situaţiei. Ea se întorsese de la întîlnire, iar copiii erau în oraş cu Greg Wilder. Îi auzi sosind la cîteva minute după miezul nopţii. Probabil că-i auzise tot cartierul Woodland Courts. Copiii Wilder îşi luară zgomotos rămas-bun din maşină, în timp ce Kevin alerga spre uşa de la intrare, chiuind. Greg o ducea în cîrcă pe Kari, care cînta, şi pe Kristin, în chip de roabă, pe aleea din faţă. Maggie se strîmbă. Atîta zahăr! Deschise larg uşa şi-i privi, cu mîinile-n şolduri.

– Hei, grozav concert, Maggie, spuse Greg, în timp ce o ridica pe Kristin în picioare cu o înfloriturâ. Am murit după suflătorii şi percuţiile alea.

– Nu-i deloc de rîs, Greg, replică ea glacial.

Kari începu să țopăie:

– Ne-am distrat așa de bine, mămico! Am fost la Bazarul de Înghețată și eu am primit un suc de banane și unul de portocale cu sifon și...

– Da, văd. Le porți pe tine, o întrerupse Maggie, fulgerîndu-l pe Greg cu privirea. Și-i al naibii de bine că am o sticlă nouă de pepto-bismol, fiindcă toți trei veți avea probabil nevoie la noapte.

– Copiii-s bine. Bate palma, Kevin, întinse Greg mîna, iar Kevin i-o plesni încîntat.

Maggie hotărî că era timpul să oprească veselia înainte de-a-l plesni ea însăși pe Greg. Și nu în palmă.

– Spuneți-i noapte bună doctorului Wilder, copii, spuse ea iute. Kristin, vrei să dai drumul la apă în baie pentru Kari? Urc în cîteva minute.

– Sigur. Noapte bună, unchiule Greg, strigă Kristin. Și mulțumim!

– Mulțumim, unchiule Greg, repetară în cor Kevin și Kari.

– Plăcerea a fost de partea mea, răspunse încîntat Greg. Noapte bună, copii.

Cei mici intrară în casă, iar Greg se întoarse spre Maggie cu un rînjet fudul.

– Sînt niște copii grozavi, Maggie. Mulțumesc că m-ai lăsat să-i iau cu împrumut în seara asta.

Nervii lui Maggie, stăpîniți în tot timpul lungii

seri, erupseră cu o forță vulcanică. Se împurpură la față, tremurînd din tot trupul.

– Pleacă de-aici, abia reuşi ea să spună.

– Ce păcat că nu mă inviți înăuntru, replică Greg. Ar fi cu atît mai satisfăcător pentru tine să mă arunci afară din casă, nu numai din prag.

– Nu te vreau în casa mea, nici pe pragul meu. Ceea ce-ai făcut în seara asta a fost indescriptibil, Greg Wilder, iar eu...

– Bună, Maggie! strigară din maşină Wendy, Josh şi Max. Toți trei se aplecaseră pe ferestre, făcîndu-i cu mîna.

Se simți obligată să le răspundă cu un semn al mîinii şi un salut vesel. Nu era supărată pe copii; nu ei erau de vină. Dar scurtul interludiu răpi tiradei ei energia necesară. Încercă să-şi aducă aminte ce voia să spună.

– Îmi spuneai cît de indescriptibil am fost în seara asta, o ajută Greg. Şi, oricît de mult mi-ar plăcea să stau şi s-ascult, ar fi cazul să duc copiii acasă la culcare. S-a făcut tîrziu.

Maggie nu era dispusă să-l lase să plece fără a-şi ostoi mînia.

– Seara asta a fost un fiasco total, şuieră, în timp ce Greg se întorcea spre maşină. Şi a...

– Deci nu ți-a plăcut prima întîlnire ca părinte fără obligații?

– Să-mi placă? A fost o catastrofă! Şi...

– O catastrofă? repetă el. Asta se aplică și la toate întîlnirile mele. Se pare că avem multe în comun, Mary Magdalene.

– Nu-mi spune așa! Ți-ai pus în cap anume să-mi strici întîlnirea din seara asta. În viața mea nu mi-a fost mai mare rușine!

– Îți pare rău că ai ieșit astă-seară cu Cassidy, Maggie? întrebă el încetișor. Ți-am spus eu c-o să-ți pară. Poate data viitoare ai să-l asculți pe unchiul Greg.

– Ooof!

Maggie nu ținea minte să mai fi fost vreodată atît de furioasă. Omul avea puterea s-o enerveze ca nimeni și nimic altceva.

– De ce ești liber sîmbăta seara, în fond? Prietena ta Lynn n-a fost disponibilă în noaptea asta? După distracția *minunată* de după-amiază, credeam că...

Se întrerupse, oripilată că se dăduse de gol. Nervii îi dezlegaseră limba și-și vărsase toate incertitudinile geloase.

– Lynn?

Un moment, Greg păru nedumerit. Apoi rîse.

– Cred că te referi la Chien și Ching Lin. Copiii și cu mine am fost după-amiază la ei. El e radiolog la Hopkins și a dat o mare petrecere, împreună cu nevastă-sa, de ziua fetiței lor Shirley. E un eveniment anual, la care invită atît părinții, cît și copiii.

Maggie închise ochii, conștientă că fața i se afla undeva între nuanțele de stacojiu și carmin.

– Crezuseși că am petrecut ziua cu o femeie numită Lynn, spuse jovial Greg. Deci de-asta fierbi așa, Ochi Verzi. Întîlnirea ta catastrofală cu Cassidy n-are nici o legătură!

Avea două variante, își spuse Maggie, în timp ce stătea pe prag clocotind. Putea rămîne acolo trosnind de furie neputincioasă, sau își putea face o ieșire măreață, trîntind ușa după ea. Optă pentru a doua variantă.

Maggie petrecu o bună parte din noapte gîndindu-se la ce *ar fi* trebuit să-i spună lui Greg Wilder cînd se proțăpise atît de arogant la ușa ei. Remarcile despre Lynn care-o dăduseră de gol nu făceau parte niciodată, firește, din scenariu.

A doua zi dimineață, fu prezentă fizicește cu copiii la biserică, dar în sinea ei îl anihila pe Greg cu o diatribă pîrjolitor de deșteaptă. În imaginație, individul era sancționat convenabil și implora iertarea. Iar ea era calmă și stăpînită, și nu mai scuipa acuzațiile ca o neghioabă infantilă și geloasă. Cînd se sfîrși slujba, Maggie era în chip stîn-

jenitor conştientă că nu auzise un singur cuvînt din predică.

– Uite microbuzul unchiului Greg! exclamă Kevin, cînd dădură colţul spre Woodland Courts. Chiar în faţă la noi!

Lui Maggie îi zvîcni stomacul. Kevin avea dreptate: prelunga maşină bej a familiei Wilder era oprită exact în faţa duplexului. Greg şi cei patru copii ai săi coborîră din maşină, în timp ce Maggie îşi parca vechiul Chevrolet pe alee. Kevin, Kristin şi Kari săriră jos din maşină, să-şi saluţe prietenii. Maggie rămase la volan, încercînd să-şi amintească sclipitoarea dojană pe care o concepuse atîtea ore-n şir. Părea că i se golise mintea la vederea lui Greg apropiindu-se de ea.

Greg deschise portiera maşinii şi-i întinse o mînă. Neluînd-o în seamă, Maggie coborî singură.

– Azi duc copiii cu barca, anunţă Greg, neluînd nici el în seamă, atitudinea de dispreţ deliberat. Probabil că va fi pentru ultima oară că luăm barca în sezonul ăsta. În weekend-ul viitor sînt de gardă, iar pe urmă va fi prea frig. Am vrea să veniţi cu noi şi tu cu copiii, Maggie.

– Nu, răspunse ea automat.

Greg se încruntă vag.

– Presimţeam că vei spune asta, aşa că mi-am luat o mică asigurare.

– Mămico, unchiul Greg ne duce cu barca lui!

țipă Kari, alergînd spre ei.

Maggie se uită urît la Greg. Asigurarea constase în a-și pune copiii să le spună alor ei despre ieșirea propusă. N-o considera capabilă să-i refuze.

– E o șalupă mare, mami, spuse Kevin, alăturîndu-li-se, cu ochii strălucind de emoție. Josh mi-a arătat-o de multe ori în poze. Întotdeauna am vrut să mă plimb cu ea.

Maggie era prinsă în cursă.

– Zău că nu cred... începu ea, și toți cei trei copii ai săi o întrerupseră cu un disperat:

– Te rugăm, mami!

– Te rog, Maggie, spuse Wilder. Frumoșii ei ochi acvamarini, atît de asemănători cu ai lui Greg, transmiteau o rugăminte a lor proprie.

Max îi îmbrățișă genunchii, strîngînd cu putere:

– Te log, Maggie!

Greg zîmbea fudul, absolut încîntat de strategia sa. Dacă refuza, Maggie avea să fie azvîrlită în rolul mamei nerezonabile care strică orice distracție, și era evident că n-o credea dispusă să-l accepte.

Maggie, însă, avea o surpriză pentru el.

– În regulă, copii, puteți merge cu unchiul Greg, pronunță ea numele cu sarcasm delicat. Dar eu am treburi azi, așa că voi sta acasă.

Copii nu aveau nimic împotrivă. Scoaseră un

chiot şi fugiră în duplex să-şi schimbe hainele.

– Touché, spuse Greg încet, încrucişîndu-şi braţele pe piept. Această mişcare îi întinse pe umeri materialul lucios al scurtei marinăreşti, reliefîndu-i muşchii viguroşi. Făcu un pas spre ea. Purta o pereche de blugi albiţi, uzaţi zdravăn, ce păreau mulaţi pe coloanele robuste ale coapselor. Emana o masculinitate vitală şi puternică, atît copleşitoare cît şi ameninţătoare.

Maggie înghiţi un nod şi făcu un pas mic înapoi. Greg rîse uşurel:

– Te-ai speriat?

Privirea lui îi cuprinse trupul, zăbovind intenţionat asupra anumitor părţi din anatomia ei.

Ace ascuţite de excitaţie sexuală o străpunseră în josul pîntecului.

– De tine? replică ea în derîdere. De ce m-aş speria? Te-am bătut cu propriile tale arme, Greg. Distracţie plăcută cu copiii şi barca. A fost foarte drăguţ din partea ta să-i inviţi.

– A, ba vii cu noi, Maggie. Du-te-n casă şi pune-ţi nişte blugi şi o cămaşă groasă sau un pulover. Ai zece minute.

– Zău? rîse ea de aroganţa lui. Regret, Greg. Runda asta ai pierdut-o.

– Doar dacă nu vrei să mai cunoşti puţin din machismo[1]-ul meude om al cavernelor. Propun să mergi înăuntru şi să te schimbi, scumpo, repetă el

lunecos. Dar, în fond, poate că vrei. Ți-a cam plăcut abordarea de data trecută, nu-i așa? Eram atît de îngrijorat că o speriasem pe micuța și sfioasa Maggie, dar îți plăcuse.

O mînie încinsă pînă la alb, alimentat și de tensiunea sexuală ce plutea între ei, se aprinse înlăuntrul lui Maggie. Ridică mîna, căutînd o ripostă feminină primitivă. Și se opri îngrozită, înainte de a-l plesni efectiv peste obraz.

– Haide, lovește-mă, o stîrni Greg. Atunci voi avea o scuză să contraatac. Am să te sărut pînă-ți pierzi cunoștința, după care te duc direct în pat. Ce mama dracu', oricum asta vrem amîndoi.

– Ba nu, șopti ea. Era profund răscolită de intensitatea propriilor emoții și cu atît mai enervată înțelegînd faptul că Greg avea dreptate. Tînjea dureros după o confruntare fizică, încheiată... la fel de fizic. Era nu puțin înfricoșător să i se releve această latură pătimașă și inflamabilă a firii ei, după ani de zile în care se văzuse ca fiind calmă, sensibilă, absolut maternă. Ce dezlănțuise în ea Greg Wilder? Îl privi, cu tumultul interior reflectat în ochii ei verzi, dilatați.

Paula Wilder alese acest moment pentru a face cunoștință.

– Bună ziua, doamnă May, eu sînt Paula, se

1 – Simț exagerat al masculinității, accentuînd agresivitatea, virilitatea și curajul; (atr.) *macho*.

apropie ea de Maggie cu un zîmbet prietenos, plin de curiozitate. Mă bucur că vă cunosc în sfîrşit. Am vorbit la telefon de-atîtea ori, încît am senzaţia că vă cunosc deja.

– Paula, fii te rog bună... începu Greg, dar Maggie se grăbi să-l întrerupă.

– Şi... şi eu am aceeaşi senzaţie, Paula, spuse ea, străduindu-se să-şi oprească tremurul din voce. Avea impresia că luase foc, că ardea după atingerea lui Greg, dar trebuia să pară stăpînită şi demnă în faţa fiicei sale adolescente.

Paula Wilder arăta ca un arhetip al prinţesei din poveşti. Ten de piersică şi lapte, păr lung, blond alburiu, ţinut în sus cu două barete, ochi albaştri deschişi cu gene negre, lungi, moştenire de la tatăl ei.

Urmă un moment de linişte, timp în care Maggie încercă să-şi adune minţile risipite. Greg continua s-o privească, în ochi arzîndu-i o foame nedisimulată.

– Pot să vă spun Maggie? întrebă amabilă Paula, cu un tact care le lipsea dureros ambilor adulţi. Aşa vă numesc deja în sinea mea, auzindu-i pe copii vorbind tot timpul despre dumneavoastră. Şi pe tăticul, desigur, adăugă ea, zîmbind.

– Te rog, reuşi Maggie să răspundă, cu un surîs pe care şi-l spera ca fiind călduros.

– Paula, mergi, te rog, să vezi de Max? le

întrerupse nerăbdător Greg.

– Max se dă huța pe un cauciuc-leagăn, în curtea din spate, tăticule. Kristin e cu el.

– Vezi de Wendy și Joshua, ordonă Greg.

– Amîndoi sînt în casă cu Kari și Kevin, raportă Paula.

– Atunci de ce nu te duci și tu la ei? întrebă el printre dinți. Sau în curtea din spate, sau în casă. Vreau să vorbesc cu Maggie între patru ochi.

Maggie roși, jenată de lipsa de subtilitate a lui Greg și de zîmbetul cunoscător, matur, al Paulei.

– Paula, ești absolut binevenită să stai aici, spuse ea repede, evitînd ochii scînteietori ai lui Greg.

– A, nu, înțeleg lucrurile astea, Maggie, o asigură Paula. Și eu am un prieten.

Și se îndepărtă, aruncîndu-și peste umăr buclele lungi și blonde și unduindu-și provocator șoldurile în blugii strînși pe trup.

– Ce vrea să spună, că înțelege lucrurile astea?

Dintr-o dată, Greg devenise un părinte buimăcit.

– Ar face bine naibii să nu le-nțeleagă! își trecu el o mînă prin păr. Nu știi ce te-așteaptă, Maggie. Kristin e încă o fetiță. Stai numai s-o pocnească adolescența.

Clătină din cap, cu o expresie sumbră.

– Fetița mea dulce s-a transformat într-o versiune adolescentă a lui Jekyll și Hyde[1]. În ultima vreme, nu știu niciodată la ce să mă mai aștept din partea Paulei.

Mama din sufletul lui Maggie simțea o puternică empatie față de tatăl dinăuntrul lui Greg. Ca părinte, nu era deloc arogant, sfidător sau batjocoritor.

– Probabil că vă e greu, ție și Paulei, fără mama ei, se aventură. E o perioadă atît de dificilă pentru o tînără fată.

– Iar afacerea asta cu prietenul mă-ngrijorează de-a binelea. Dintr-o dată, băieții din clasa ei au devenit prea tineri pentru ea. Puștiul ăsta cu care se-ntîlnește are permis de conducere și mașină proprie. Mi-amintesc cum eram eu la vîrsta lui și-s sigur ca naiba că n-aș vrea ca fiica mea de paisprezece ani să se vadă cu un tip ca el.

– Pare o situație care necesită supraveghere atentă, Greg.

– Știu, știu, dar e-al dracu' de greu să practici medicina, să vezi de trei copii mici și să-ți ții ochiul de vultur pe-o adolescentă încăpățînată.

– Îmi închipui, îi puse Maggie mîna pe braț,

1 – Protagonistul romanului *„Doctor Jekyll and Mr. Hyde"* („Straniul caz ai doctorului Jekyll și al lui Mister Hyde", de Robert Louis Stevenson, Colecția „Povestiri științifico-fantastice", nr. 375-378, iulie-august 1970), personaj celebru prin proprietatea sa de a se transforma în propriu-i demon lăuntric.

într-un impulsiv gest de compasiune.

Greg îi acoperi repede mîna cu a lui.

–Vino azi cu noi, Maggie, spuse el în șoaptă. Dacă vii, s-ar putea chiar să-mi cer scuze că ți-am sabotat întîlnirea cu Cassidy.

Undeva, de-a lungul intervalului anterior, furia ei se risipise.

– Nu era nevoie să cheltuiești atîta timp și bani, recunoscu ea răutăcioasă. Seara se ducea pe copcă din proprie inițiativă, înainte de-a fi apărut, măcar, tu și copiii.

Greg făcu o grimasă.

– Nu-s ridicole întîlnirile?

– Sînt cam la fel de amuzante ca atunci cînd te pocnește careva, răspunse ea. Sigur, nu vorbesc pe baza unei vaste experiențe.

– Nu vreau să ai vaste experiențe, îi ridică el mîna la gură, apăsîndu-și buzele cu degetele ei. Maggie, eu...

– Sîntem gata, unchiule Greg!

– Să mergem!

– Mămico, nici nu te-ai schimbat măcar!

– Mi-e foame!

Toți cei șapte copii se adunară în jurul lor, vorbind în același timp. Maggie își smulse repede mîna. Greg gemu.

– Nu mergi să-ți schimbi hainele, mami? întrebă Kristin.

– Nu mai eşti supărată pe tăticul, nu-i aşa, Maggie? adăugă Paula.

– Nu-i supărată pe el! exclamă Kevin. De ce să fie supărată pe el?

– Pentru aseară, explică răbdătoare Paula.

– Da' ne-am distrat nemaipomenit aseară! protestă băiatul.

Ochii Paulei îi întîlniră pe ai lui Maggie şi zîmbi amuzată. Înţelegea aceste lucruri. Maggie îl privi pe Greg.

– Ne-am distrat nemaipomenit aseară, repetă el, rînjind.

Toţi copiii o priveau cu speranţă, iar Greg îi zîmbea, cu o îndrăzneaţă provocare sexuală lucindu-i în ochi. Maggie îşi putu simţi trupul reacţionînd, simţi furnicăturile şi tensiunea lăuntrică. Voia să-i spună să nu se uite aşa la ea, să n-o facă să se simtă astfel. Nu în faţa copiilor!

– De ce nu mergi în casă să te schimbi, pînă urc eu copiii în maşină, Maggie? propuse Greg. Înainte ca Maggie să-i poată răspunde, trecu în spatele ai, aproape, şi o apucă de braţe.

– Ai nevoie de ajutor la dezbrăcare, iubito?

Glasul îi răsuna scăzut în urechea ei, fără ca altcineva să-l audă.

– Vrei să te-ajut la fermoarul rochiei sau la copcile sutienului sau la chiloţei...

– Nu! se smulse ea din loc, protestînd faţă de

imaginile care evocau atîtea; pulsul i-o luase razna. Mă schimb în cîteva minute, le spuse copiilor, pe un ton vioi şi luminos. Vin imediat.

Zbură înăuntru şi, numai după ce se îmbrăcă grăbită cu o pereche de pantaloni bleumarin şi un pulover de kelly verde, îşi dăduse seama cît de uşor fusese manipulată. Fiindcă de fapt voise tot timpul să-i însoţească? o hărţui un mic glas batjocoritor în mintea ei. Maggie refuză să răspundă, pentru a nu se învinovăţi singură.

Opt

Ambarcațiunea familiei Wilder era amarată în Annapolis, la patruzeci și cinci de minute de Woodland.

– Vom coborî pe rîul Severn, pînă în Golful Chesapeake, le spuse Greg, iar Paula indică în atlas drumul pe apă.

Străzile din apropierea portului Annapolis dădeau pe dinafară de turiști, localnici și cadeți de la Academia navală din apropiere. Vremea era rece și senină, soarele de octombrie strălucea, părînd a domni o atmosferă aproape sărbătorească.

– Putem căpăta niste colnete de-nghețată

înainte să meldzem la balcă, tăticule? întrebă Max, iar Greg îi escortă indulgent pe toți într-o cofetărie aglomerată, unde se ofereau arome exotice ca șerbet de mango, brandy cordial sau pralină de *butterscotch*[1]. Conservatorii May și prudenții Wilder aleseră tradiționala înghețată de vanilie și ciocolată.

– Acuma dulțiuli, propuse Max, cîrmind pe ușa unui magazin.

– Categoric, nu! îl prinse Maggie, aducîndu-l înapoi la grupul de pe trotuar. Nu după orgia cu zaharicale de aseară.

– Au, haide, mami, o tachină Greg. Nimeni n-a trebuit să recurgă aseară la noua ta sticlă de pepto-bismol, este?

– Nu, recunoscu ea. Dar n-am de gînd să forțăm norocul. Scurt pe doi cu dulciurile.

– Nu glumește, unchiule Greg, îl preveni Kevin pe Greg, cu seriozitate. Dacă insistăm, chiar c-o să se-nfurie.

– Dulcea noastră Maica Machree să-și piardă firea? Niciodată! replică Greg, dar împinse totuși grupul pînă dincolo de magazinul de delicatese, fără ca vreunul dintre copii să protesteze.

– Hai să intrăm la magazinul de jucării! țipă Josh, trăgîndu-și tatăl de braț și arătînd spre vitrina ispititoare.

Ultimul transport de marfă, constînd din pă-

1 – un fel de bomboane, din unt și zahăr

puși, tocmai fusese despachetat, iar Kari se repezi la raft pentru a înșfăca un bebeluș chel, cu salopetă tetra.

– Te rog, mămico! gîfîi ea, cu respirația tăiată. Te rog!

– N-ai unu'? întrebă curioasă Paula. Wendy are trei.

– Santa Claus n-a putut să-mi aducă și mie unul, strînse Kari cu putere cutia. O, te rog, nu poți să mi-l iei, mămico?

Maggie voia să i-l cumpere. Nu reușise să pună mîna, la ultimul Crăciun, pe păpușa aceea greu de găsit, iar dezamăgirea fetiței o deprimase. Dar prețul acelei jucării era scandalos, umflat fără-ndoială pentru gloata de turiști dispuși la cheltuieli. Maggie fu șocată de cifra exorbitantă de pe etichetă.

– Poate se vinde și în rate, mami, șopti Kristin. Și ea dorea ca surioara ei să capete păpușa.

– Îți cumpăr eu păpușa, prințeso, anunță Greg, cu un surîs.

Fața lui Kari deveni radioasă, iar Maggie descoperi că-i era greu să intervină, deși știa că trebuia s-o facă.

– Nu, Greg, nu pot fi de acord să-i cumperi păpușa asta. E mult prea scumpă ca să...

– Ne-o putem permite, o întrerupse cu generozitate Paula.

– Nu, replică ferm Maggie.

Hotărî să se intereseze de plata în rate. Dacă achita un număr de sume mici în următoarele două luni, ar fi primit păpușa la Crăciun fără a face o gaură insolvabilă în buget.

– Dacă nu cumpărați păpușa asta, o iau eu, spuse o femeie din apropiere, întinzînd mîna după cutie. Kari o strînse cu putere, privind tăcută în podea.

– Plîndzi, Kali, o povățui Max, într-o șoaptă sonoră. Zbială.

– Mai bine nu, spuse Maggie. Kari, scumpa mea, știu cît de mult dorești...

Nu apucă să termine. Kari fu ridicată de la pămînt și luată în brațe de Greg – cu cutie și păpușă cu tot. Porni spre casă, în timp ce Max și Wendy chiuiau aprobator.

– Nu fii supărată, Maggie, spuse Paula, trecînd drept în fața ei, pentru a-i tăia calea în încercarea de a-l urma pe Greg. Tatăl meu vrea ca fetița să primească păpușa.

– Și eu vreau s-o primească, dar nu pot accepta ca tatăl tău să cheltuiască atîția bani cu ea, Paula.

– De ce?

Paula făcu un pas într-o parte, în același timp cu Maggie, care nu mai avea cum s-o ocolească, decît eventual îmbrîncind-o.

– Dacă tăticul ar cheltui o mulțime de bani pentru tine – să zicem, pe trandafiri roșii – n-ai avea nici o obiecție, nu-i așa?

Ochii lui Maggie zburară spre chipul Paulei, pentru a fi întîmpinați cu un surîs enigmatic. Cît de mult știa Paula Wilder despre escapadele romantice ale tatălui ei, la urma urmei? se întrebă Maggie, oarecum iritată.

– Întrebarea e absurdă, de vreme ce *nu*-mi va trimite trandafiri, Paula.

– L-am auzit comandîndu-i azi-dimineață, îi mărturisi Paula, într-o șoaptă conspirativă. Te vor aștepta cînd ajungi acasă.

Greg îi trimisese trandafiri? Inima lui Maggie execută un mic și straniu salt mortal. Paula îi făcu cu ochiul și se îndepărtă încet.

– Mami, uite ce ne-a cumpărat unchiul Greg! o smulse pe Maggie din năuceală glasul surescitat al lui Kevin.

Băiatul ținea în mîini două mașinuțe metalice cu motor, din soiul pe care și le dorea de veacuri, iar Maggie le considerase prea pipărate la prețul de opt dolari bucata. „Una, poate, la Crăciun," spunea ea de luni de zile.

– Max, Josh și cu mine am primit cîte două fiecare! continuă Kevin.

Maggie rămase cu gura căscată. Pe Greg îl apucase un dezmăț veritabil! Tocmai achita un pony

purpuriu, de jucărie, pentru Wendy, cînd Maggie îl ajunse în sfîrșit din urmă.

– Le-am trimis pe Paula și Kristin la magazinul din colț, să-și cumpere cercei, îi spuse el, în timp ce-și băga cartela de credit înapoi în portofel. Au spus că-s prea mari pentru ce se găsește aici, deși Kristin ochea cam cu jind pisica aia de pluș. Să i-o cumpăr?

– Nu! icni Maggie. Îl luă de braț și aproape că-l trase afară din magazin. Copiii îi urmară, admirîndu-și unul altuia jucăriile noi.

– Mămico, asta-i cea mai nostimă zi din viața noastră, exclamă Kari; aruncase deja cutia voluminoasă și-și legăna păpușa în brațe. Mulțumesc, unchiule Greg, adăugă ea extaziată.

– N-ai de ce, scumpo, răspunse încîntat Greg.

– Mulțumesc de-un milion de trilioane de catralioane de ori, unchiule Greg! țipă Kevin.

– Haideți, gașcă, să le pescuim pe Paula și Kristin și să mergem la șalupă, îi chemă Greg nerăbdător.

– Stați un minut, interveni Maggie, tulburată. Josh, Wendy, Max. Nu v-am auzit mulțumindu-i tăticului vostru.

– Tătiților nu li se mulțumeste, se bosumflă Max. Ei tlebuie să le cumpele toate chestiile la copiii lol.

– Întotdeauna îi mulțumești persoanei care-ți

face un cadou sau o plăcere, spuse Maggie. Chiar dacă e tăticul tău. *Mai ales* dacă e tăticul, adăugă ea. Ai să-ncerci să nu uiți asta?

– Dacă uităm, poți să ne amintești tu, Maggie, răspunse Wendy. Mulțumesc pentru căluț, tăticule.

Josh și Max mulțumiră și ei în cor și toți cinci se năpustiră spre magazinul din colț.

Greg se întoarse spre Maggie.

– Eu îți mulțumesc *ție*, spuse el, cu ochii luminați de o căldură care-o făcu să i se oprească răsuflarea în piept.

– Ești un om minunat de generos, Greg, spuse ea în șoaptă. Propriii tăi copii ar trebui, cu siguranță, să-nvețe să te aprecieze.

El îi cuprinse talia cu un braț.

– Ție nu ți-am cumpărat nimic azi, Maggie. Hai să...

Maggie trase adînc aer în piept.

– Greg, te rog, încetează să ne mai cumperi lucruri!

Era timpul să injecteze o notă de realitate în ceea ce amenința să devină un vis minunat. Țin un tabel cu cît ai cheltuit azi pentru copiii mei și va ajunge la proporțiile datoriei naționale, dac-o ții tot așa. Intenționez să te despăgubesc pînă la ultimul bănuț, adăugă ea cu fermitate.

– Nu fii ridicolă, Maggie. Înghețată, cîteva jucărele... Chiar crezi că aș primi bani de la tine

pentru asta? N-am să-ți las orgoliul țepos și ideile demodate de proprietate să ne strice ziua. Îmi place să tratez copiii, atît pe-ai tăi cît și pe-ai mei. Îmi face o mare bucurie să fiu capabil de asta.

– Dar...

– Ar trebui să porți întotdeauna kelly verde, o întrerupse el.

Ajunseseră la colțul străzii, și o trase în cercul brațelor, părînd nepăsător la puhoiul trecătorilor ce-și croiau drum prin jurul lor.

– Îți face ochii să strălucească precum smaraldele. Două smaralde luminoase și scînteietoare.

Maggie își simți inima luînd-o la galop. Era electrizată de conturul senzual al gurii lui, de lumina din propriii săi ochi ca pietrele prețioase. Întregul timp și spațiu păreau să se retragă din jurul lor, lăsîndu-i numai pe ea și Greg singuri în acel moment aparte. Scurta lui era descheiată, iar mîinile lui Maggie i se așezară pe piept, peste materialul gros al cămășii albastre de bumbac. Tînjea să-și strecoare degetele printre nasturi și să simtă părul moale și creț, pielea caldă și mușchii de dedesubt.

– Aș vrea să fim singuri, murmură Greg, dînd grai propriilor ei gînduri; apoi, le duse un pas mai înainte. Aș vrea să fim goi în pat și să fiu înăuntrul tău. Aș...

– Greg, nu! îl imploră ea, cuprinsă de fierbințeală senzuală. Își simțea picioarele fără vlagă și

avu nevoie de-un considerabil efort de voință pentru a nu se topi peste el. Dar nu îndrăznea, căci copiii ieșeau din magazin și curînd aveau să ajungă lîngă ei.

– Frustrarea asta mă omoară, îi suflă Greg în ureche. E firesc ca îndrăgostiții să fie complet captivați și absorbiți unul de altul. Vreau să ferec restul lumii și să mă pierd în tine, în noi. Dar am văzut unii observatori interesați, încercînd să facă parte din piesă.

– *Fac* parte din piesă, preciză liniștită Maggie, îndepărtîndu-se de el. Inima bătea să-i spargă pieptul. Greg spusese că erau îndrăgostiți.

– Mi-am luat cercei-pescărușI, mami, spuse Kristin, arătîndu-i aferată mamei sale produsul. Și Paula la fel.

– Ai și paratrăsnetele de mănăstire, spuse Paula, dîndu-i lui Kristin o punguță. Eu ți le-am cumpărat. Le admirai, iar tăticul mi-a dat bani destui.

– Mulțumesc, Paula, exclamă Kristin, uimită de bunăvoința fetei. Mulțumesc, doc... ăă, unchiule Greg.

– A fost plăcerea noastră, nu, Paula? spuse Greg, radios.

– Nu uita să-i spui mulțumesc lui tăticu, Paula, ciripi Wendy, cu un surîs sfios spre Maggie. Maggie îi zîmbi la rîndul ei.

– Mulțumesc, tăticule, spuse Paula.

Ochii lui Maggie îi întîlniră pe ai lui Greg și se simți năpădită de-un val de fericire pură. Era îndrăgostită de el și, pentru moment, atîta era de-ajuns.

– Acum putem să mergem la șalupă, tăticule? întrebă nerăbdător Josh.

– Într-acolo mergem. La drum, gașcă, strigă Greg, luînd-o pe Maggie de mînă.

Barca era un iaht de zece metri, cu motor interior puternic care propulsa vasul pînă la o viteză de patruzeci, cincizeci de mile pe oră. Greg îi lăsă pe toți copiii, chiar și pe cei mai mici, să țină cu rîndul timona, sub atenta sa supraveghere. Maggie se relaxa la prova, admirînd peisajul în trecere și bucurîndu-se de căldura soarelui pe față, în timp ce goneau peste ape. O încălzea răbdătoarea interacțiune dintre Greg și copii, și exuberanta lor voie bună. Kari avusese perfectă dreptate, își spuse Maggie fericită, în timp ce nava tăia apele albastre-verzui ale golfului Chesapeake. Aceasta era cea mai „nostimă" zi din viața lor.

– Nu vrei să ții și tu cîrma, Maggie? o întrebă Greg după un timp.

Dădu din cap că da, mai puțin interesată de conducerea ambarcațiunii cît de-a sta lîngă Greg, care îi dăscălea pe toți căpitanii-novici. N-avea să fie dezamăgită. Greg se așeză aproape de ea, apăsîndu-i strîns coapsa cu coapsa lui. Capul ei i se

rezemă în scobitura umărului, iar mireasma lui masculină îmbătătoare îi umplu nările. Cînd începu să-i mîngîie ușurel ceafa cu vîrfurile degetelor, prin coloana vertebrală îi trecu un fior lasciv.

– Diseară vom înnopta la mine, spuse Greg alene. Copiii se pot culca doi într-o cameră, iar tu și cu mine ne putem încuia în dormitorul meu, departe de lumea dezlănțuită.

– Nu se poate, Greg, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

Îi era greu să judece, cu mîna lui frecîndu-i delicat pielea sensibilă a cefei. Simțea efectele atingerii lui Greg pretutindeni – în sfîrcurile încordate, în josul abdomenului, între coapse...

– Ba fii sigură că se poate.

Se aplecă și mai aproape, cu glasul răgușit și respirația caldă pe gîtul ei.

– Vrei să stai cu mine, nu-i așa, iubire?

Pleoapele lui Maggie tresăltară. De ce să se ostenească negînd ceea ce era evident?

– Da, dar noi...

– Nu există nici un motiv să nu putem.

Cealaltă mînă coborî, strîngîndu-se posesiv pe coapsa ei.

– Nu putem din mai multe motive, îi desprinse ea degetele, punîndu-i mîna pe timonă. În zilele noastre, e destul de greu să-i învățăm pe copii standardele morale, Greg. Ce fel de exemplu am

da copiilor, dacă ne-am consuma o legătură flagrantă exact sub acelaşi acoperiş?

– Ai prefera o legătură secretă sub alt acoperiş?

– Şi asta sună de prost gust. Of, Greg, pur şi simpu nu pot continua aşa. Dac-aş fi judecat limpede, priveam adevărul în faţă de la bun început.

Îi adresă un zîmbet mic şi abătut.

– Dar ai tu un mod de-a mă face să nu mai judec deloc.

– Ce-ncerci să spui, Maggie? întrebă el aspru.

– Greg, nu pot să...

– Mămico, mi se face frig, se căţără Kari pe scaun spre ei. Greg şi Maggie schimbară o privire, pe feţe reflectîndu-li-se nemulţumirea reciprocă de-a fi fost întrerupţi.

– Aproape c-am stabilit un record mondial, murmură Greg. Am avut aproape cinci minute între patru ochi.

Kari începea să dîrdîie. Maggie îşi îndreptă spre ea toată atenţia.

– Poţi să stai la mine pe genunchi, Kari. O să te iau în braţe şi-ţi ţin cald.

– Am eu o idee mai bună, interveni Greg. Kari poate conduce nava, iar pe tine te ţin eu pe genunchi, Maggie. Poţi să-mi ţii şi *mie* cald.

– Greg! îl mustră Maggie, roşind.

– Of, unchiule Greg! chicoti Kari. Ce trăsnit

eşti!

– Un cuvînt mai potrivit ar fi „disperat", Kari, spuse Greg, în timp ce o muta pe Maggie de la locul ei în spatele timonei pe canapea, lîngă el. Preluă cîrma, în timp ce Kari se trîntea în poala maică-sii, cu bebeluşul-păpuşă în braţe.

– Se face tîrziu, o luăm înapoi de-acum, anunţă Greg, nimănui anume. Va trece aproape o oră pînă ajungem din nou la Annapolis.

– Ţine-mă strîns, mămico, porunci Kari, cuibărindu-se în braţele mamei ei.

– Ţine-mă si pe mine, mămico, li se alătură Max, cu chipul luminat de-o sclipire ştrengărească; îşi ţinea ursuleţul vechi sub un braţ şi cele două maşinuţe noi în mîini. Maggie, se corectă el. Mămica-Maggie.

Chicoti împreună cu Kari.

– Avem loc la mine-n poală şi pentru Max? o întrebă Maggie pe Kari.

Fetiţă făcu o pauză de gîndire.

– Păi, cred că da.

Îşi schimbă poziţia, pentru a-i face loc şi lui Max pe genunchii maică-sii. Apoi veni Wendy, îndesîndu-se între Greg şi Maggie.

– Ce bine e, spuse ea încet, rezemîndu-şi capul de braţul lui Maggie.

Greg o privi pe Maggie şi pe cei trei copii, apoi întoarse capul spre partea dinapoi a vasului, unde

cei patru mai mari rîdeau laolaltă.

– Da, murmură el gînditor. *Este* bine, Wendy.

Acostară în Annapolis, iar Greg insistă să ducă tot grupul la un restaurant local cu specialități marine, pentru cină.

– Aș prefera hamburgeri, bombăni Josh.

– Aș prefera pizza, adăugă Paula.

– Pește! făcu Kari o mutră. Puah!

– Peștii mă fac să văls, îi preveni Max.

– Am o idee grozavă, spuse Greg cu entuziasm decis. Ce-ar fi să vă duceți voi șapte la restaurantul ăla italian din susul străzii? Pe drum, vă puteți opri la taraba de hamburgeri, să-i luați o chiftea lui Josh. Maggie și cu mine mîncăm aici.

Se întoarse spre ea.

– Doar dacă nu te fac și pe tine peștii să verși?

– Firește că nu, dar crezi...

– Bun! îi întinse Greg Paulei cîteva bancnote. Toată lumea, valea! Comandați ce vreți și faceți risipă de timp la mîncare.

– Mie peștii nu-mi fac rău, unchiule Greg, spuse Kevin. Îmi plac. Stau aici *cu voi*.

– Kevin, tocmai ni s-a spus politicos să dispărem de-aici, îl informă Paula cu un aer exasperat. Vor să fie singuri. Haide-acuma.

– Adică *cum* vol să fie singuli? întrebă Max.

Kristin privi îngîndurată spre Greg și mama ei.

– Vor să vorbească despre chestii plicticoase, de-ale oamenilor mari, Max, explică ea, luîndu-l pe băiețel de mînă. O să ne distrăm mult mai bine mîncînd pizza.

Maggie le văzu pe Kristin și Paula schimbînd niște zîmbete cu subînțeles, în timp ce-i mînau pe cei mai mici pe ușă afară. Percepția lor părea mult prea matură, lucru care o deranja.

– Greg, nu vreau să știe copii, ăă, să creadă că... că...

– Că ne culcăm împreună? completă Greg lin, conducînd-o spre un separé comod de lemn, din colțul restaurantului.

Maggie se albi la față.

– Ba n-o facem!

– Iubito, o facem. Ne-am culcat împreună vineri noapte, și ne-am fi culcat și azi-noapte dacă n-ai fi încercat să-ți dovedești independența ieșind în oraș cu Cassidy, și ne vom culca împreună și la noapte.

Maggie nu știa care punct din trei să-l conteste mai întîi.

– Nu *încercam* să-mi dovedesc independența, *sînt* independentă, începu ea înfierbîntată. Iar la noapte n-o să ne culcăm împreună!

– De ce nu? Ai recunoscut că vrei, Maggie.

– Bine, dar nu putem face tot timpul ce vrem, i-o întoarse ea. Asta-i una din primele lecții pe care

le învățăm la maturitate.

– Deci...

Greg luă menu-ul, prefăcîndu-se a-l studia.

– Te-ai hotărît să nu ne mai vedem?

O durere aprigă o înjunghie la auzul acestor cuvinte.

– N-am spus asta.

Răspunsul ei fu rapid și vehement, și se feri după menu pentru a-și ascunde obrajii îmbujorați.

– Așadar, vrei să ne vedem, își întinse Greg picioarele lungi pe sub masă, petrecîndu-și-le intenționat printre ale ei. Dar nu vrei să mai facem dragoste. Vrei o relație gen frate-soră.

Maggie trase acut aer în piept. Sentimentele ei pentru Greg Wilder, categoric, nu erau frățești și știa că n-aveau să fie astfel niciodată.

– Greg, mă nedumerești, șopti ea nervoasă.

– Nu încerc decît să definesc relația noastră, Maggie. Sînt la fel de nedumerit ca tine.

Cumva, se îndoia de asta. Ochii lui o priveau cu concentrare, părînd liniștit, calm și stăpîn pe situație, în vreme ce ea tremura, atît pe dinăuntru, cît și pe dinafară.

– Vrei să te măriți cu mine? întrebă el, la fel de indiferent ca și cum s-ar fi interesat dacă dorea supă ca să-i deschidă pofta de mîncare.

Un moment, fu prea șocată ca să răspundă. Încăperea părea să se rotească în jurul ei, și privi

fără expresie lista de bucate. Iar apoi, își croi drum înțelegerea. Greg glumea, desigur. Se aștepta din partea ei să riposteze cu vreo replică de spirit. Nu-i veni nici una în minte. O durea prea mult să glumească în legătură cu visurile care nu se puteau adeveri niciodată.

– Ei? o îndemnă el.

– Greg, zău că n-am stare acum de glume. Sînt obosită –vîntul, soarele, cred. Mai încearcă mîine. Atunci îți voi aprecia umorul, sînt sigură.

– Vorbesc foarte serios, Maggie. Cred că ar trebui să ne căsătorim.

Deschise gura să vorbească, dar nu se auzi nici un cuvînt. În acel moment sosi chelnerul să ia comanda.

– Comand eu pentru tine? întrebă politicos Greg.

Maggie dădu din cap. Ghicise oare că nu pricepuse nici un cuvînt dintre cele tipărite în menu? Greg comandă un blid cu plăcinte de crab Maryland, salată de varză de mare și cartofi prăjiți pentru amîndoi. Notînd comanda, ospătarul plecă, lăsîndu-i din nou singuri.

– Îmi dau seama că te-am luat prin surprindere, remarcă sec Greg.

– Nu... nu știu ce să spun, se bîlbîi Maggie, întinzînd mîna după paharul cu apă. Luă o înghițitură rece ca gheața și se înecă prompt.

– Zău că ești zguduită, iubito. Ți se pare chiar *atît* de deplasată ideea de-a te mărita cu mine?

– Greg, nu înțeleg. Mă cunoști de peste doi ani și niciodată n-ai manifestat nici cel mai vag interes față de... de a te însura cu mine, sau cu oricare alta, că tot veni vorba. Sînt aceeași persoană care eram săptămîna trecută, luna trecută – anul trecut – iar atunci nu te-ai gîndit niciodată să mă iei de soție. Ce te-a făcut să mă ceri *acum?*

Buzele lui se arcuiră într-un zîmbet spășit, strîmb.

– Poate că pînă acum nu mi-am dat seama că sînt îndrăgostit de tine la nebunie și cu patimă.

Încercarea lui de-a avea haz o făcu să se încrunte. Mai mult decît orice, voia ca aceste cuvinte – rostite în glumă, după cum știa – să fie adevărate.

– Ce curios, Greg.

Scoase un sunet sugrumat, care ar fi trebuit să fie un hohot de rîs.

– Acum spune-mi adevăratul motiv al acestei bruște cereri în căsătorie. Dacă într-adevăr nu-i și ea o glumă.

– Ți-am spus că nu e o glumă, Maggie, deveni glasul lui mai profund. Nu crezi că vreau să ne căsătorim fiindcă te iubesc?

– Nici un moment, ripostă ea.

– Atunci trebuie să presupun că, fără-ndoială,

nu eşti îndrăgostită de mine.

Îi evită ochii. N-o iubea, dar ea pe el, da. Dacă ar fi recunoscut-o? Atunci s-ar fi simţit obligat, oare, să continue simulacrul de-a fi îndrăgostit de ea? Şi ar fi fost atît de rău acest lucru? se întrebă Maggie posomorîtă.

– Deci, nu sîntem îndrăgostiţi, luă Greg tăcerea ei drept încuviinţare. Oricum, ăsta nu-i un motiv să nu ne căsătorim, mai ales cînd avem atîtea motive întemeiate de-a o face.

Ochii lui albaştri-verzui, sfredelitori, păreau s-o ţintuiască pe scaun.

– Să ţi le-nşir, Maggie? Amîndoi ne creştem singuri copiii, iar o familie cu doi părinţi e mai stabilă şi mai sigură. Copiii mei au nevoie de o mamă, iar ai tăi, de un tată. Cred că eşti o mamă minunată şi vreau ca ai mei să beneficieze de iubirea şi îngrijirea ta cu titlu permanent. Mi-aş da toată silinţa să le fiu un tată bun şi copiilor tăi, Maggie. Îmi plac deja şi cred că mă plac şi ei pe mine. Şi toţi cei şapte copii par să se înţeleagă destul de bine, nu eşti de acord? În ultimul rînd, dar categoric nu cel din urmă, căsnicia noastră ţi-ar îmbunătăţi enorm situaţia financiară. Gîndeşte-te la asta, Maggie. Gata cu grijile băneşti. Pentru totdeauna.

– O faci să sune de parcă ai propune o unificare de afaceri, nu o căsnicie, şopti ea. Faci ca totul să pară atît de practic, de logic...!

– Este practic. Şi logic. Îţi admir modul cum te-ai descurcat cu copiii şi viaţa, Maggie. Te respect. Şi n-a dovedit ziua de azi că putem funcţiona cu succes ca familie reunită?

Admiraţie. Respect. Familie reunită. Maggie îl privi dezgustată. De-ar fi iubit-o, numai!

– Maggie, îmi place să fiu căsătorit, sînt un familist, se aplecă Greg spre ea, cu glasul plin de sinceritate. Aceşti ultimi doi ani au fost o aberaţie nebunească pentru mine. Sînt atît de sătul de şuste şi mici conversaţii fără sens, şi ritualuri de dormitor nefamiliare, cu diverse femei. Vreau să-mi petrec timpul liber cu familia mea, nu să vînez prin jur ca un adolescent întîrziat. Nu m-am descurcat prea bine ca părinte singur, Maggie. Chiar şi cînd preferam să fiu acasă, simţeam un îndemn să ies. Pentru mine, un cămin şi o familie sînt legate irevocabil de prezenţa unei soţii.

– Îţi înţeleg problema, spuse răutăcioasă Maggie. Vrei să-ţi petreci timpul liber acasă cu copiii, dar vrei şi sex. Îmi dau seama de ce ar fi convenabil pentru tine să ai o soţie conservată la loc sigur în dormitor, pentru noapte, după ce copiii au adormit.

– N-am vrut să sune atît de prost. Sexul este important pentru mine, Maggie, spuse el cu brutalitate. Ştii că te doresc şi că mă doreşti şi tu pe mine. Chimia sexuală dintre noi e compatibilă, dar nu te-aş lua de soţie strict pentru sex.

Scumpa mea, ți-aș fi un soț bun, continuă el cu glas scăzut, insistent. Aș aduce bani în casă, ți-aș fi fidel și... și aș încerca să nu-ți fac niciodată vreun rău.

Cuvintele se răsuceau suprarealist prin capul lui Maggie. Ar aduce bani în casă. S-ar îngriji ca ea și copiii să aibă mîncare, îmbrăcăminte și un acoperiș deasupra capului. Guvernul și orice instituție de binefacere ar fi făcut același lucru. Avea să-i fie credincios, pentru că și lui i-ar fi convenit; spusese deja clar că obosise să schimbe paturile la sfîrșit de săptămînă. Ținea la ea – ca mamă, ca persoană, ca prietenă. La fel simțea și ea pentru vecina de-alături. Și declara că va încerca să nu-i facă nici un rău vreodată? Dar chiar în clipa asta o ucidea! Fiecare vorbă părea s-o înjunghie ca tăișul unui pumnal.

Chelnerul le aduse mîncarea. Greg își devoră cu multă poftă cina; dintr-a ei, Maggie ciuguli fără chef.

– Cred că ar trebui să ne căsătorim cît mai curînd posibil, spuse el, în timp ce-și dădea gata plăcintele cu crab. Maggie i-o oferi pe-a doua din farfuria ei, iar Greg o primi imediat.

– În weekend-ul viitor sînt de gardă, dar în următorul ar fi perfect. În fond, de ce să mai așteptăm?

Într-adevăr, de ce? avea să se întrebe mai

tîrziu Maggie. Greg nici măcar nu aşteptase să-i dea răspunsul. Presupunea că nunta era o concluzie de la sine înţeleasă, şi le anunţă mariajul celor şapte copii în drum spre casă. Maggie era năucită, furioasă şi aproape de lacrimi. Copiii erau atît de fericiţi! Kevin, Kristin şi Kari erau cu toţii gata să-l numească pe Greg „tăticul". Max, Wendy şi Josh voiau să-i spună ei „mămico".

– Acum putem avea un bebeluş ca Nicole, spuse încîntată Kari.

– Mai bine să fie un bebeluş băiat, se opuse Josh. Nu-mi mai trebuie şi alte surori.

– Ei bine, mie nu-mi mai trebuie şi alţi fraţi, replică îndrăzneaţă Wendy. Vreau o surioară.

Maggie era prea întristată ca să se bucure de neobişnuita atitudine sfidătoare a fetiţei faţă de fratele ei.

– Poate pot face un băiat *şi* o fată, spuse Kevin cu mult tact. Atunci toată lumea va fi mulţumită.

– A, sigur, chicoti Greg, întinzînd mîna spre mîna lui Maggie. Ce părere ai, iubito? Eu am patru, tu trei. Facem cel puţin unul al nostru?

Maggie păli. Omul ăsta era nebun! Şi totodată un intrigant priceput la manipulări. Împărtăşindu-le copiilor planul său dement, o punea în poziţia îngrozitoare a celei care năruie visele, atunci cînd avea să refuze.

– Sînt foarte fericită că te măriţi cu tata, Mag-

gie, spuse Paula cu vocea aceea suavă a ei. M-am săturat atît de mult să văd de copii în weekend-uri, cînd el iese la şuste. Acum puteţi sta amîndoi acasă, iar eu voi putea ieşi cu prietenii mei.

– Nu mă-nsor cu Maggie ca să cîştig o guvernantă internă, Paula, o admonestă Greg.

– A, ştiu asta, tăticule, replică ea veselă. Vrei şi o şustă internă. Acum te vei alege cu amîndouă.

Iar ea cu ce-avea să se-aleagă? se întrebă posomorîtă Maggie. Încă patru copii şi un soţ care n-o iubea. Posibilitatea buimăcitoare a unui al optulea copil! O combinaţie de guvernantă şi şustă internă, hai? Hotărî pe loc că avea să-şi păstreze statutul independent de guvernantă *plătită*, refuzînd propunerea practică, logică şi fără suflet a lui Greg.

Acesta frînă în faţa numărului 909 din Woodland Courts.

– Îi ţii pe copii mîine după şcoală? întrebă el, peste tărăboiul glasurilor lor. Voi încerca să plec de la spital puţin mai devreme şi mergem cu toţii la o cină de sărbătorire.

– Putem meldze la Chuck E. Cheese? întrebă cu speranţă Max.

– Ar fi romantic, spuse sarcastică Paula.

– Nici eu nu mă gîndeam tocmai la asta, încuviinţă Greg, rîzînd. Acum, toată familia May, jos din maşină. Familia Wilder aşteaptă aici pînă o conduc pe Maggie la uşă.

– Și-o pupi de noapte bună, completă tărăgănat Paula, care se pricepea la asemenea lucruri.

– Mitocanco! replică Josh.

– Cînd te-nsori cu mămica, o să ne cheme și pe noi Wilder? întrebă Kari, strecurîndu-se între Greg și Maggie, pe scurta alee pînă la ușă.

– Voi fi fericit să porți numele meu, Prințeso, răspunse Greg cu glas cald, părintesc. Discutăm despre asta cu mămica, mai tîrziu.

– Kevin Wilder, spuse Kevin, lepădîndu-și moștenirea May fără o clipă de ezitare. Îmi place.

– Greg! interveni Maggie, cu dinții strînși. Vreau să vorbesc cu tine. Chiar acum!

– Kristin, du-i pe Kevin și Kari în casă, draga mea, spuse Greg, jucînd din nou rolul de tătic. Mama voastră vine într-un minut.

– Noapte bună, tati! țipă exuberant Kevin. Kari insistă să-i dăruiască lui Kevin o îmbrățișare și un sărut. În primul moment, Kristin se ținu la distanță, timidă, dar, în cele din urmă, găsi curajul de-a depune o pupătură rapidă pe obrazul lui Greg.

– Ei bine, acum chiar ai făcut-o! spuse Maggie, răsucindu-se furioasă spre el, după ce copiii intrară. Ce-ar trebui să le spun copiilor ăstora acum, Greg Wilder?

– Că ne căsătorim peste două săptămîni, că voi fi noul lor tătic, și că vom trăi fericiți pînă la adînci bătrîneți.

– Atîta numai că nu va fi așa! Nu mi-ai dat nici un moment prilejul să răspund cererii tale, Greg, așa că o fac acum. Răspunsul meu este nu! N-am să mă mărit cu tine.

– Ba sigur c-ai să te măriți, scumpo. Ai doar un acces de nervi nupțiali. Ce te-a speriat, Maggie? Discuția despre a face încă un copil? Mă distram doar puțin cu copiii. Dacă nu vrei un copil, nu facem, nimic mai simplu.

– Faptul de-a avea încă un copil n-are nici o legătură! Greg, n-ai avut dreptul să le spui copiilor că ne-am căsători! N-am spus că mă mărit cu tine, n-am spus-o încă și nici n-o voi spune!

– Tăticule, grăbește-te! strigă Joshua din mașină. Max trebuie să se ducă la toaletă.

Greg privi de la Maggie la mașină.

– Duc copiii acasă și mă-ntorc într-o oră. Vorbim atunci.

– Dacă prin a vorbi înțelegi să mă constrîngi spre a spune da, atunci nu te deranja, Greg. N-am să mă las silită la nimic care...

– Mai devreme sau mai tîrziu te vei mărita cu mine, Maggie, o întrerupse el nerăbdător. Dacă nu pentru banii mei, atunci ca să ne legalizăm legătura. Așa că, de ce-am amîna inevitabilul?

Avu senzația că fusese pocnită în plexul solar.

– N-am să mă mărit niciodată pentru bani! Și nu vom avea nici o legătură!

– Avem una chiar acum, Maggie, iar tu nu vrei să afle de eă copiii tăi sau ai mei. Dacă-mi refuzi cererea în căsătorie, nu pot decît să presupun că ai prefera o legătură pe față. Și va fi pe față, puiule. Copiii noștri și întreaga comunitate din Woodland vor ști că ne culcăm împreună, îți promit.

– N-ai să mă amenințI tu pe mine, Greg Wilder!

– Să te amenințI? Iubito, încerc să te cer în căsătorie. Vorbim noi mai tîrziu, făgădui el, pe un ton înnebunitor de calm. Mă-ntorc după ce duc copiii acasă.

– N-am să te las înăuntru!

– Nu mă poți exila înapoi în prag, iubito, rîse Greg, cu un sunet blînd și primejdios, care-i stîrni un fior pe șira spinării. Am fost deja înăuntru. În casa ta, în viața ta, în tine, Maggie. Nu mă mai poți ține afară și cred c-o știi și tu.

Îi depuse pe frunte un mic sărut.

– Ne vedem peste vreo oră.

Abia sosise acasă de cîteva minute, cînd sosi doamna Jenkins din jumătatea ei de duplex, aducînd o vază de ceramică în care se aflau doisprezece trandafiri roșii cu tulpini lungi.

– A venit florarul să-i livreze azi după-amiază și, de vreme ce nu erai aici, i-am luat eu pentru tine, explică doamna Jenkins. I-am pus în apă. Chiar că arată fermecători în vaza asta, nu-i așa? E una dintre favoritele mele.

– Da, vă mulțumesc, doamnă Jenkins.

Maggie privea cu ochi mari trandafirii, copleșită.

– Sînt minunați. Nimeni nu mi-a mai trimis vreodată trandafiri.

– Trandafirii roșii, prin tradiție, înseamnă dragoste și romantism, oftă doamna Jenkins. Uite cartea de vizită, îi întinse ea lui Maggie un mic plic lipit. Doctorul Wilder i-a trimis? Cred că a petrecut aici noaptea de vineri.

Plicul căzu din mîna lui Maggie, care se aplecă să-l ridice. O, nu. Începea deja – bîrfa despre legătura ei cu Greg. O legătură pe față, spusese el. Se culcaseră împreună într-o noapte, iar doamna Jenkins știa. Peste încă o zi, două, întregul Woodland Courts avea s-o știe.

– Doamnă Jenkins, cum... cum ați aflat?

– Mă culc foarte tîrziu și mă scol foarte devreme. De fiecare dată, i-am văzut mașina.

Doamna Jenkins clătină din cap, la vederea expresiei răvășite a lui Maggie.

– Nu te condamn, dragă Maggie. Nimeni nu știe mai bine decît mine cît de sterilă ți-a fost viața în ultimii șase ani. Mă bucur nespus că ți-ai găsit un prieten gentleman.

– M-a cerut de soție, izbucni Maggie.

Din motive îngropate adînc, fără-ndoială, în psihicul ei, pur și simplu nu putea suporta ca vecina

ei să creadă despre relația cu Greg că era o simplă aventură întîmplătoare.

– O, Maggie, ce minunat! se lumină doamna Jenkins la față. Un doctor bogat! Ce splendid pentru copiii tăi! Sînt atît de fericită pentru voi toți!

Maggie tresări. Un doctor bogat. Doamna Jenkins credea că-l prinsese pe Dumnezeu de picior. Toți cei din Woodland Courts aveau să creadă același lucru. Reușise să-și tragă un soț cu avere; urca pe scara socială, se îndepărta de ei. Apriga sa mîndrie irlandeză se revoltă la acest gînd. Fir-ar a dracului, reușise să supraviețuiască și să-și ofere o viață decentă, sieși și copiilor. Nu era o Cenușăreasă așteptînd să fie salvată de prințul cel bogat!

– Dar încă nu m-am hotărît dacă să-i accept sau nu cererea, spuse ea, strîngînd fălcile.

– Oh, Maggie!

De astă dată, doamna Jenkins avu o expresie de pură dezamăgire.

– Ce-ar mai fi de hotărît? Doctori bogați, care să ia o văduvă cu trei copii, nu cresc în copaci, să știi. Eu aș zice să te măriți cu el cît mai curînd posibil.

În această privință, doamna Jenkins și Greg păreau să fie întru totul de acord, își spuse Maggie. Din motive diferite, firește. Greg îi dorea serviciile sexuale și de guvernantă pe-o bază mai permanentă; doamna Jenkins considera că nu trebuia să

precupețească nimic pentru a-și asigura proprietatea asupra gîștei cu ouăle de aur. Nici unuia dintre ei nu-i păsa deloc că lucrul cu care avea să se aleagă Maggie era un soț care n-o iubea.

Nouă

Copiii sporovăiau necontenit, emoționați, pregătindu-se de culcare. Maggie bănuia că ar fi trebuit să le dea răspunsurile corecte, dar abia dacă auzea vreun cuvînt din cele ce se rosteau. Era prea preocupată de propriile ei gînduri. Dacă se mărita cu Greg? Dacă nu se mărita? În acest moment, nu părea capabilă să-și imagineze nici un curs de acțiune. Își puse cămașa de noapte lungă, de culoare albastru-deschis. Ce-avea să facă?

Se auzi soneria, iar Maggie înlemni. Nu era gata să-i facă față lui Greg. Avea nevoie de mai mult timp de gîndire, de a-și rîndui armele de

apărare. Nu putea face nimic din toate acestea în prezența dominatoare a lui Greg Wilder.

– Gata de dulcare deja? spuse el, cînd ea îi deschise; ochii lui amuzați îi scrutară făptura în cămașă de noapte. Mie-mi convine de minune, iubire, deși crezusem că mai întîi vom sta de vorbă la o cafea.

Maggie se ocărî în sinea ei pentru a fi uitat să-și pună halatul și papucii. Era pentru prima oară în viața ei adultă că răspunsese la ușă doar în cămășuța de noapte! Greg o zguduise atît de tare, încît nu mai părea să poată urma nici un șir coerent al gîndurilor.

– Copiii sînt încă treji, răspunse ea scurt. Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai renunța la aluziile cam-fără-perdea.

– Dorința doamnei e poruncă pentru mine.

– Ai prefera să intri? întrebă Maggie, cu trufie glacială.

Greg fluieră încetișor.

– Minunile nu mai contenesc! Chiar m-a *invitat* în casă. Și n-a fost nevoie pentru asta decît de-o cerere în căsătorie.

Maggie refuză să ia gluma la cunoștință.

– Ai spus că vrei cafea, spuse ea severă. Cam greu s-o bei în pragul ușii. Deși n-ar trebui să bei deloc cafea, la ora asta. Cofeina te va ține treaz toată noaptea și n-am cafea decafeinizată să-ți ofer.

– Iubito, *plănuiesc* să stau treaz o bună parte din noapte.

O apucă de mijloc şi o trase la piept. Buzele lui îi urmară curbura gîtului, iar Maggie se simţi străpunsă de ceva vecin cu un curent electric. Cînd mîinile lui urcară încet, încrezătoare, să-i cuprindă sînii, Maggie trase aer în piept, adînc, întretăiat. Toată ziua aşteptase acest moment, recunoscu în sinea ei. Tînjea nebuneşte după atingerea lui.

– Ce-ar fi să sărim peste cafea? făcu glasul foşnitor al lui Greg să i-o ia razna bătăile inimii. N-am nevoie de cafeină ca stimulent, iubito. Mă faci de zece ori mai potent.

– Mămico? apăru Kari în capul scării, aparent de niciunde.

– Ă-ăuu, făcu Greg. Prinşi asupra faptului. Mă rog, aproape.

Kari privi atentă imaginea mamei ei în braţele lui Greg. Maggie încercă să se elibereze, dar Greg nu-i dădu drumul. Îşi luă mîinile de pe sînii ei, continuînd însă s-o ţină strîns lipită de el.

– Ce faci jos din pat, prinţeso? întrebă, prietenos.

– Am auzit soneria şi am ştiut că-i tăticul meu cel nou. Vreau să mă culce el, răspunse Kari.

– Tăticului tău cel nou o să-i facă mare plăcere să te culce el.

Greg o eliberă pe Maggie şi urcă treptele cu

pas săltat, două cîte două. O ridică pe Kari în brațe, ducînd-o în camera ei.

Maggie îl auzi vorbind cu toți cei trei copii, auzi urările de noapte bună și rîsetele, precum și rugămintea lui Kari de-a mai fi îmbrățișată o dată. Copiii ei erau însetați de afecțiunea unui bărbat. De ce nu recunoscuse acest fapt pînă acum? Era atît de evident că și copiii lui Greg aveau nevoie de o mamă. Cum reușise să rămînă nepăsătoare față de nevoia acută a propriilor ei copii de iubire paternă?

Pierdută în gînduri, trecu încet în bucătărie să pună de cafea. Începea să dea în clocot, cînd sosi și Greg.

– Am avut o conversație plăcută cu copiii, spuse el, nefăcînd nici o încercare de a relua preliminariile drăgăstoase care fuseseră întrerupte. Sînt niște copii grozavi, Maggie. Ai făcut o treabă minunată cu ei.

Maggie se lumină la față, în pofida propriei voințe. Singura cale sigură de a-i atinge sufletul era prin intermediul copiilor.

– Văd că ai primit trandafirii.

Greg o privi cum turna cafeaua în două căni, ducîndu-le apoi pe masă, împreună cu zaharnița și o cutie cu lapte. Trandafirii stăteau în vaza doamnei Jenkins, în mijlocul mesei.

– Vecina mea a fost extrem de impresionată,

spuse Maggie, așezîndu-se la masă și turnîndu-și în cafea puțin lapte. Crede c-ar trebui să nu scap ocazia de-a mă mărita cu tine. Pentru ea, mîine ar fi prea tîrziu.

– I-ai spus că te-am cerut de soție?

Prea tîrziu își dădu Maggie seama că se trădase.

– A... ți-a văzut mașina aici toată noaptea de vineri.

Sorbi din cafea. Era fierbinte și tare, părînd să-i dea putere. Și-și aminti și de buna creștere.

– Mulțumesc pentru trandafiri, Greg, spuse ea țanțoșă. Sînt foarte frumoși.

– Vino-aici și mulțumește-mi cum se cuvine, spuse el provocator și rîse cînd ea nu se clinti de pe scaun. Nu face nimic, pot aștepta pînă mai tîrziu, cînd nu te vei mai simți atît de sfioasă.

Maggie sări de pe scaun, dintr-o dată neliniștită, emoționată și excitată. Greg o controla la fel de ușor ca pe-o păpușă cu sfori, recunoscu ea în sinea ei. O privire, o atingere sau cîteva cuvinte din partea lui o puteau face să simtă exact ceea ce voia el să simtă. Căută să rupă corzile invizibile, concentrîndu-se asupra unei prozaice probleme casnice.

– Mi-e foame. Merg să prăjesc niște pîine.

Își îndreptă toată atenția, cu grijă, asupra acestei probleme.

– Vrei şi tu?

– Nu, mulţumesc.

Greg o privi lucrînd, cîteva minute. Iar apoi:

– Maggie, cum a murit Johnny? Ai pomenit de mai multe ori c-a fost ucis, dar niciodată nu mi-ai spus toată povestea.

Întrebarea lui o luă prin surprindere. Presupusese că toată lumea care o cunoştea pe ea ştia faptele legate de moartea lui Johnny. Nu mai povestise întîmplarea de ani de zile, căci vecinii, care cunoşteau toate amănuntele, se grăbeau să le aducă la cunoştinţa noilor sosiţi în Woodland Courts.

– Johnny era poliţist în forţele de poliţie din Baltimore, începu ea, iar Greg dădu din cap; ştia asta. Şi a fost împuşcat mortal de omul care conducea maşina spărgătorilor, fugind după jaful unei bănci din oraş. Pe vremea aia, Kari avea abia o săptămînă.

Adăugase acest amănunt din simplul motiv că o făcea întotdeauna cînd discuta despre moartea lui Johnny. În mintea ei, cele două fapte erau legate irevocabil. Şi ştirile locale se concentraseră asupra detaliului respectiv, în scurtul răstimp cît moartea ofiţerului John May ocupase prima pagină.

– Cred c-a fost un moment groaznic pentru tine, murmură Greg.

– Firește, ştii cum e, răspunse Maggie, cu

privirea în gol. Apelul telefonic care-ți schimbă viața pentru totdeauna și transformă o zi obișnuită într-un coșmar cu ochii deschiși. Adaptarea traumatică la o pierdere de neînlocuit. Zilele cînd simulezi că trăiești și te întrebi de ce. Și tu ai trecut prin toate astea.

Greg dădu din cap, amar. Deși Maggie cunoștea împrejurările în care murise Alicia, voia să i le împărtășească.

– Un șofer beat a lovit mașina Aliciei, împingînd-o în fața unui camion de pe banda de depășire. Mașina s-a făcut praf, iar Alicia a fost declarată moartă pe loc.

– Mi-amintesc că am auzit știrea la radio, spuse încet Maggie. Am fost năucită. Nu-mi venea să cred ce i se întîmplase mamei micului Joshua Wilder, femeia fermecătoare pe care o cunoșteam.

– M-am simțit atît de neajutorat, Maggie. Ca neurochirurg, reușisem să salvez victime ale unor accidente, rănite la cap, dar nu puteam face absolut nimic pentru propria mea soție.

– Iar apoi urmează furia, ura, adăugă Maggie, amintindu-și. Mi-a trebuit mult timp ca să răzbesc prin asta.

– Și pentru mine a fost la fel. Și încă sînt cam irațional cînd vine vorba de șoferi beți.

– Nici eu nu m-am simțit vreodată generoasă cu jefuitorii de bănci, spuse ea cu răutate; apoi

adăugă repede: Greg, n-am vrut să par sarcastică. Doar că...

– Știu, scumpo, o întrerupse el cu blîndețe. Știu.

Simțea că o înțelegea cu adevărat și fu mișcată de acel moment de compasiune comună și înțelegere reciprocă.

– Greg, la cît timp după moartea Aliciei ai început să ai întîlniri?

Era foarte curioasă; își pusese adesea această întrebare.

– Presupun că folosim amîndoi cuvîntul „întîlniri" ca eufemism pentru a duce o femeie în pat? rîse tăcut Greg. Am făcut sex pentru prima oară la patru luni după moartea Aliciei. N-a însemnat nimic pentru mine, n-au fost implicate absolut nici un fel de emoții sau sentimente. Cred că nu doream decît să știu dacă mai sînt în viață. O ciupitură de braț existențială, ca să zic așa. Și a continuat în același fel.

Maggie nu spuse nimic, dar inima i se înmuia cu repeziciune. Își dori să nu fi întrebat. Pentru ea, dragostea făcută de Greg fusese psaională și profund satisfăcătoare, o afirmare a vieții și a iubirii. Pentru el, însă, nu fusese decît o ciupitură de braț existențială? I se făcea rău.

– Maggie, în ultimii șase ani, niciodată n-ai vrut, nu te-ai întrebat...?

Nu continuă.

Ea ridică din umeri.

– Să lucrez toată noaptea, să îngrijesc copiii şi casa în timpul zilei şi să-ncerc să fur un pui de somn ori de cîte ori aveam un moment liber, a fost ciupitura mea de braţ existenţială, cred.

Îşi mîncă pîinea prăjită şi-şi terminară cafelele în linişte. Maggie se întreba la ce se gîndea Greg. O studia cu o concentrare pe care ea o găsea iritantă. Îşi amintea de Alicia şi o compara pe Maggie cu frumoasa şi iubita lui soţie? Îşi regreta impulsiva cerere în căsătorie, întrebîndu-se cum să şi-o retracteze? Habar n-avea şi se temea să întrebe. Se temea să audă răspunsul, îşi dădu ea seama, într-o revelaţie incomodă.

În sfîrşit, Greg se uită la ceas.

– Crezi c-au adormit copiii?

– Probabil.

Maggie duse cănile goale şi farfuria la chiuvetă.

– Erau istoviţi. Kari şi-a luat cu ea în pat păpuşa cea nouă şi...

– Bun. Mă bucur s-o aud.

Se ridicase în picioare, iar mîna lui se întinse să-i prindă talia. O privea cu o intensitate fixă. Maggie îşi dădu seama puţin cam prea tîrziu de motivul întrebării lui aparent inofensive.

Greg îi confirmă bănuielile.

– Hai la culcare, Maggie.

Uite-aşa, îşi spuse ea. Hai la culcare, Maggie. Trăsese concluzia că deşi nu se compara cu Alicia, cel puţin era disponibilă? O apucară nervii. La naiba, ea nu era o ciupitură de braţ existenţială.

– Nu, Greg.

– Da, Maggie, îi imită el tonul. Amîndoi avem nevoie, scumpo, Cît a fost ziua de lungă, am fost alternativ chinuiţi de dor, arşi şi frustraţi.

– Eu nu! exclamă ea cu o asemenea vehemenţă, încît Greg izbucni în rîs. Ştiau amîndoi că minţea.

– Iubito, n-am să stau aici certîndu-mă cu tine, o ridică el în braţe, ieşind din bucătărie cu pas sprinten.

– Lasă-mă jos! gîfîi ea, sufocată. Era conştientă că trupul ei îi cerea zgomotos lui Greg să nu-i ia în seamă cererea indignată. Şi nici nu i-o lua în seamă, murmurînd în urechea ei ceva scandalos şi flagrant de sexy, în timp ce urca scara.

În cîteva secunde, erau în dormitorul ei, cu uşa încuiată. Greg o depuse pe picioare, continuînd însă s-o ţină în braţe. Privirea i se fixă pe gura ei, iar buzele lui Maggie se despărţiră, înţepînd-o, ca şi cum ar fi atins-o fizic. Cînd ochii lui Greg coborîră spre sînii ei, sfîrcurile i se încordată, întărite, răspunzînd din proprie iniţiativă scrutării lui.

– Maggie, dragostea mea, iubirea mea, şopti

el gros. Te doresc atît de mult...!

Setea nedisimulată din glasul lui atinse o coardă din adîncul sufletului lui Maggie. Și ea îl dorea cu aceeași intensă nerăbdare.

Mîinile lui i se închiseră posesiv peste sîni, iar aceștia se umflară sub degete, degete ce frămîntau, mîngîiau și o făceau să geamă de plăcere. Îi ceru buzele, repezindu-și limba în gura ei, în același moment în care își strecură coapsa între ale ei. Dubla ispravă era zdrobitoare. Durerea surdă și fierbinte din abdomenul lui Maggie erupse ca un vulcan învăpăiat, aruncînd jeturi de lavă fierbinte ce i se revărsau prin vene.

Simțea o nevoie profundă și primitivă de a i se preda lui Greg, și totuși, în același timp, o umplea dorința de a-l poseda *ea pe el*, de a-l smulge din sine însuși, aducîndu-l în puterea ei drăgăstoasă. Ciupitură de braț existențială? În noaptea asta avea să-l facă pe Greg Wilder să uite de tot și de toate, în afara patimii ce ardea între ei. Îl dorea scăpat de sub control de-atîta nevoie de ea. În noaptea asta, avea să fie acut conștient că amîndoi erau foarte vii.

– Acum ți-e dor de mine, Greg? Arzi de dorul meu? întrebă ea în șoaptă.

Se dezbrăcă repede, în timp ce el o privea cu ochi sticloși, flămînzi. Goală, îi cuprinse gîtul cu brațele și îl sărută, mișcîndu-și șerpuitor trupul lipit

de-al lui.

Greg își scoase cămașa din pantaloni și începu să bîjbîie stîngaci la curea. La vederea mîinilor lui nesigure, Maggie simți un fior de putere feminină.

– Lasă-mă pe mine, șopti, și-și trecu ușurel nodurile degetelor peste masculinitatea reliefată, înainte de-a trage fermoarul cu o precizie erotic de lentă. Necontrolatul lui răspuns era zdrobitor. O emoție pulsîndă i se undui prin toată ființa, cînd Greg îi rosti într-un geamăt numele.

Mai îndrăzneață, îl trase spre pat și-l împinse în jos, așezîndu-l pe margine. I se cocoță pe genunchi, simțind sub ea duritatea coapselor lui cu păr aspru. Mîinile-i coborîră peste tăria încîntătoare a pieptului, peste mușchii ca odgoanele ale brațelor, pînă la lungimea netedă a spatelui. O intoxica faptul de a-l atinge astfel, de a-i simți apriga reacție masculină față de ea.

– Maggie, Maggie, cîtă nevoie am de tine... șopti el agitat.

– Nu încă, îl tachină ea, înfigîndu-și delicat dinții în lobul unei urechi. Încă nu-s gata.

– Atunci va trebui să te fac eu să fii gata, iubito, fiindcă nu mai pot s-aștept.

Mîna îi cuprinse sînul gol și începu un masaj încet, senzual, pe cînd degetele i se jucau cu sfîrcul, erectîndu-l pînă la o sensibilitate dureroasă. Gura

i se pogorî peste el, începînd să-l sugă într-un ferm ritm erotic. Maggie simți efectele pînă în străfundurile făpturii și scînci de plăcere.

– Acum, iubito?

Degetele lui Greg i se strecurară între coapse, sondînd căldura umedă de-acolo.

– Ești fierbinte și leoarcă și gata pentru mine. Lasă-mă să te am acum, dragostea mea.

Maggie tremură, în timp ce degetele lui o aținau și o mîngîiau cu mișcări experte.

– Sărută-mă, Greg, suflă ea, iar gura lui se încleștă peste a sa cu lacomă posesivitate. Limbile li se întîlniră, într-un duel încins. Greg se lăsă pe spate, trăgînd-o după el, cu gurile contopite încă. Dar, cînd s-o rostogolească pe spate și să treacă deasupra, Maggie se furișă afară de sub el.

– Nici acum, Greg, spuse pe un ton ademenitor. Mai întîi vreau să te simt și să te gust pas cu pas.

Limba ei îi urmă conturul sfîrcurilor tari, pentru a se afunda apoi în adîncitura ombilicului.

– Maggie, scoase el un geamăt de protest. Iubito, nu cred că mai pot aștepta.

Ea îl privi languros în ochi.

– Pas cu pas, Greg iubitule.

Buzele ei îi atinseră tăria care pulsa. Controlul începu să i se risipească și o strigă pe nume, dar Maggie n-avea de gînd să-și slăbească puterea.

Apoi îl simți pierzîndu-și complet stăpînirea de sine, simți forța vieții tîșnind din el și știu că, în acel moment măcar, Greg era numai al ei și însuflețit pătimaș de simțire.

– De ce-ai făcut-o? întrebă el răgușit, peste cîteva momente, trăgînd-o spre el; ochii albaștri-verzui îi ardeau. Intenționat m-ai stîrnit și n-ai încetat pînă...

– M-am gîndit că-ți trebuie o lecție, replică ea succint, rînjind victorioasă. Și am hotărît să ți-o dau.

– Deci, vrei să jucăm jocuri sexuale?

Satisfacția lui Maggie scăzu oarecum, privind în adîncurile întunecate și intense ale ochilor lui.

– Tu meriți o lecție, Mary Magdalene, și eu voi fi cel ce ți-o va da.

În următoarele cîteva ore, Maggie învăță lecții într-ale pasiunii și excitației, în domeniul puterii, al controlului și al extazului neajutorat. Greg era un profesor talentat și scrupulos, combinînd experiența sexuală cu controlul calculat, pentru a o excita iar și iar, pînă pe culmea dorinței neîmplinite, bubuitoare. Exact în timp ce se simțea începînd să alunece peste vreun prag invizibil, tocmai cînd fiecare nerv i se încorda și se concentra asupra arzătoarei pulsații lăuntrice, Greg se retrăgea, făcînd-o să-i implore împlinirea. De nenumărate ori, neputincioasă și vulnerabilă în calea pătimașului lui masacru, se ruga de el să înceteze, numai pentru a se răz-

gîndi şi-a-l conjura să continue. Şi de fiecare dată cînd se învîrtea nebuneşte, viu, necontrolată, el o răsplătea urcînd-o pe culmile extazului.

Nu se mai sătura de el. Simţea că trecuse cine ştie ce enormă prăpastie. Greg îi dezvăluise o faţetă a cărei existenţă nu şi-o visase niciodată, i-o expusese ei pe *ea însăşi*. Sub stăpînita madonă asexuată care se crezuse că era, dormita o femeie pasională care jinduia, *pretindea* în schimb pasiunea bărbatului ei. Voia să-i dăruiască lui Greg la nesfîrşit, dar voia şi să primească. Era o lecţie revelatoare.

Se simţea senzuală, descătuşată, liberă, scăpată de sub orice presiuni, de sub orice control. În pat cu Greg îşi putea da drumul oricînd, înţelese ea cu o intuiţie nouă. Îl iubea şi avea încredere în el. Greg îi îngăduia să fie atît femeie, cît şi mamă. Îi contopise jumătăţile separate, făcînd-o să fie întreagă.

Mult, mult timp după aceea, Maggie zăcu în braţele lui Greg, cu o letargie binecuvîntată năpădindu-i trupul cald, umed şi maleabil sub mîinile lui.

– Greg, şopti ea cu drag. Lacrimile-i umplură, ochii iar emoţia o inundă, în timp ce privea în ochii lui frumoşi. Spera ca aceşti ochi să-i aibă copilaşul lor.

Era atît de îndrăgostită de el, îşi spuse. Avea

să se mărite cu el, crescîndu-i copiii alături de-ai ei și dăruindu-i un copil, copilul lor. Iar dacă el încă n-o iubea, era convinsă că în cele din urmă avea s-o facă. Era un om de familie, îi plăcea să fie însurat. Era inevitabil să se îndrăgostească de femeia care era soția lui. Maggie se întrebă de ce fusese atît de opacă, încît să nu-și fi dat seama mai devreme de acest lucru. Învățase multe în noaptea asta.

Se rostogoli pe burtă, pradă unei beții delicioase. Ceasul arăta trei dimineața, însemnînd că deja era luni. Peste cîteva ore doar, trebuia să scoale copiii pentru școală. Gîndul o făcu să geamă.

– O, Doamne, Maggie, murmură deznădăjduit Greg. Ce ți-am făcut?

Îi văzuse ochii umezi de lacrimi și, auzind micul sunet nemulțumit, văzînd-o îndepărtîndu-se de el, devenise țeapăn. Ce mai *făcuse?* În ultimele cîteva ceasuri, se cufundase într-o frenezie pătimașă, guvernat de aceeași inexplicabilă nevoie masculină de-a-i dovedi lui Maggie că îi aparținea lui și așa avea să fie întotdeauna. Niciînd nu se angajase într-o asemenea pasiune primitivă și necontrolată, niciodată nu ceruse astfel de lucruri. Iar ea îl însoțise pînă la capăt, primind tot ce avea el de oferit și cerînd mai mult, dăruindu-i-se lui într-o capitulare descătușată. Fiindcă o forțase?

Odată ce i se ostoise patima turbată, Greg privi întrebarea cu o logică rațională, de-a dreptul

enervantă. Maggie era o femeie independentă și de-o mîndrie feroce, și o făcuse să-și recunoască nevoia pentru el în cel mai stihinic mod. Îl putea ierta pentru asta? Îi cedase lui toată stăpînirea și se pierduse în focurile pasiunii. Îl ura pentru asta? Se temea că dominația masculină primitivă pe care și-o afirmase în pat avea să se reverse în viața lor conjugală, făcîndu-l s-o tiranizeze și s-o oprime? Gîndul îl copleșea. Nu era genul fizic, care să-și folosească forța pentru a domina. Asemenea majorității neurochirurgilor, se considera mai degrabă cerebral, folosindu-și intelectul și dibăcia în locul puterii fizice propriu-zise, pentru a-și atinge victoriile. Nici în cele mai neînfrînate fantezii ale lui – care întotdeauna fuseseră modeste, după cum își dădea acum seama – nu și-ar fi putut imagina o noapte ca asta, cu el însuși în rolul eroului pătimaș și fanfaron. Se simțea la fel de triumfător ca oricare dintre strămoșii săi de Cro-Magnon care-și cucerise aleasa inimii tîrînd-o în grota lui. Se simțise întinerit, exultant și profund îndrăgostit. Iar apoi, văzuse lacrimile din ochii lui Maggie.

Stătea pe burtă, cu fața înfundată în pernă și ochii închiși. Respirația ei, la început slabă și dezordonată, devenea treptat regulată, adîncă. Își depuse mîna pe căldura mătăsoasă a spatelui ei și nu se putu abține să nu-i urmeze cu degetul linia frumoasă și dreaptă a coloanei vertebrale. Îl umplu

o intensă combinație de mîndrie, iubire și posesiune.

– Maggie? șopti.

Ea nu deschise ochii.

– Lecție a dracu' m-ai învățat, doctor Wilder, spuse cu voce groasă, somnoroasă. Cum nu auzi nici un chicotit de răspuns, deschise un ochi, cu mare efort. Greg o privea, cu chipul umbrit de grijă și preocupare.

Maggie simțea că de-acum îl cunoștea atît de bine, încît îi putea citi gîndurile.

– Greg, du-te acasă la copii.

Știa că nu voia s-o părăsească în noaptea asta, dar obligațiile lui părintești față de copii vor fi cîntărit greu în mintea sa. Spera ca Greg să nu se teamă că ar mai face o criză, ca femeile acelea irațională cu care avusese legături. Nu, n-avea să se aștepte la un asemenea comportament din partea ei, se încredință Maggie. O cunoștea la fel de bine pe cît îl cunoștea și ea pe el. Și fără-ndoială știa că, deși dorea și ea să-i rămînă alături toată noaptea, îi recunoștea grijile paterne. Și îl respecta pentru ele, îl iubea pentru ele.

– Du-te acasă, Greg.

Îl dădea afară! își spuse Greg, stupefiat. O covîrșise, o rănise și o speriase. Iar acum îi spunea să plece!

– Maggie, trebuie să stăm de vorbă.

Glasul îi tremura. Avea s-o aline, să-i explice și să-și ceară iertare, indiferent de preț.

Maggie zîmbi în sinea ei, un zîmbet lăuntric, căci era prea extenuată, prea miraculos de sleită pentru a mai cheltui energia de a-și mișca respectivii mușchi ai feței.

– N-aș putea vorbi acum nici de mi-ar depinde viața de asta, Greg.

Ar fi trebuit ca bărbatul să fie acela care pe urmă se întorcea pe partea cealaltă, adormind buștean, își spuse ea cu amuzament amețit, în timp ce somnul se rostogolea valuri valuri pe deasupră-i. Ea și Greg puteau rîde bine de asta, mîine. Acum, însă... Gîndurile i se răzlețiră. Nu mai putea sta trează nici o secundă.

Nici măcar nu voia să stea de vorbă cu el! Greg era distrus.

– Maggie?

Nu-i răspunse. Se prefăcea că doarme. Știa prea bine cît de pricepută era să-l țină la distanță. Începea să se simtă cuprins de panică.

– Dragostea mea, te iubesc, încercă, pe-un ton chinuit; dar tot nu primi nici un răspuns. Iubito, te rog! Nu ne fă asta. Putem s-o lămurim. Eu...

Maggie se rostogoli pe o parte, cu ochii tot închiși. Respira regulat, adînc, prefăcîndu-se de minune că adormise. Fiindcă îl ura și voia să plece, își reaminti Greg cu amărăciune.

Se îmbrăcă repede și ieși din dormitor cu o ultimă privire deznădăjduită spre trupul ei nemișcat. Încă nu acceptase să se mărite cu el, își aduse aminte, în timpul singuraticului drum prin frig, spre casă. Nu-l iubea și nu credea c-o iubea nici el. Iar după ce trecuse prin numărul lui posesiv și sălbatic din noaptea asta, probabil că n-avea s-o mai facă niciodată.

Bunul-simț îi spuse că fusese prea devreme pentru o cerere în căsătorie. Maggie abia acum începea să iasă din cochilia protectoare în care se retrăsese după șocul și durerea morții traumatice a soțului ei. Firea ei pasională începea să se redeștepte, după lunga perioadă de letargie. Însuși gîndul ca ea să intre în lumea întîlnirilor dintre celibatari îl năpădi pe Greg cu o sudoare rece. Nu-l văzuse cu adevărat pe nefericitul de Rich Cassidy ca pe o amenințare, dar ideea că Maggie s-ar întîlni cu alți bărbați, fiind supusă farmecelor, răutăților și cerințelor lor sexuale, îl împinsese să-și afirme dreptul de posesiune asupra ei. Iar după ce se culcase cu ea, dorise să-și asigure stăpînirea, s-o lege de el pe baze legale și morale și de orice alt fel existau.

Căsnicia fusese singura soluție logică. Dar ar fi trebuit să mai aștepte, se dojeni Greg posac. Maggie primise ideea cu incredulitate, complet incapabilă să creadă că o iubea. Fiindcă, știa bine,

ea nu-l iubea. Odată ce-aveau să se afle în siguranța mariajului, era sigur că o putea face să se îndrăgostească de el, dar avea nevoie de exclusivitatea și ocaziile pe care numai căsnicia le putea oferi, pentru a-i putea face curte cum se cuvine. A face curte cu șapte copii omniprezenți în jur era aproape un bilet pentru casa de nebuni. Avea nevoie de intimitatea asigurată cu acte în regulă a căsniciei, pentru a cuceri iubirea și încrederea lui Maggie.

Cînd ea spusese nu, nu dorise s-o creadă. Știa că greșise spunîndu-le copiilor, dar trecuse dincolo de regulile luptei cinstite. Iar acum...

Greg intră încet în casa cea mare care i se părea goală și lipsită de viață. De doi ani n-o mai considera căminul lui. Cînd se căsătoreau, el și Maggie, urmau să-și cumpere o casă nouă, una pe care s-o aleagă împreună. Cînd se căsătoreau...

Se întinse pe pat, îmbrăcat complet.

Dacă se căsătoreau...

Zece

Cînd sună deşteptătorul, la ora şapte, Maggie sări din pat cu o energie surprinzătoare după atît de puţine ore de somn. Se simţea minunat şi fredona pentru sine în timp ce făcea duş, se îmbrăca şi-şi efectua celelalte treburi matinale. Alese costumul cel mai viu colorat, o fustă şi vestă de catifea reiată galben-canar, cu bluză albă. Culoarea strălucitoare i se potrivea perfect cu starea de spirit.

Le făcu copiilor ochiuri cu şuncă la micul dejun şi-i trezi veselă din arţagul de luni dimineaţă. La şcoală, avu zîmbete pentru toată lumea. Afară era înnorat şi ploua, dar pentru Maggie lumea nu ară-

tase niciodată mai frumoasă. Era îndrăgostită și avea să se mărite cu cel mai generos, blînd, înțelegător și *sexy* om din întreaga lume.

Nici măcar telefonul primit la amiază de la Grădinița Woodland nu-i mohorî starea de spirit.

– Vă sun fiindcă nu-l putem găsi pe doctorul Wilder, se auzi glasul nazal al directorului grădiniței, și știm că sînteți guvernanta lui Max, doamnă May. Max are temperatură o sută trei[1]. Sistemul nostru nu ne permite să primim la program un copil cu febră mare. Va trebui să plece.

Maggie se încruntă.

– Vreți să-l iau eu?

– Nu-l găsim nicăieri pe doctorul Wilder. Probabil că e în operație, intonă directorul, de parcă Maggie nu l-ar fi crezut cu adevărat. Nu putem ține aici un copil bolnav, riscînd să se molipsească și ceilalți copii. Dacă nu-l luați pe Max, va trebui să sun la Serviciile Familiale Woodland și să le pasez dumnealor problema.

– Max nu e o „problemă", replică rece Maggie. Vin imediat să-l iau.

Directorul școlii nu fu prea încîntat cînd Maggie îi spuse că pleca, fără să se mai întoarcă în acea zi. Dar, cu siguranță, era mult mai simplu să dea telefon la oficiul de district și să-i găsească o înlocuitoare, decît să-l scoată pe Greg din sala de

1 – 103 F = 39°C

operație. Maggie privi situația realist și fără dușmănie. Max avea nevoie de ea. Și Greg avea nevoie de ea, să stea cu copilul lui. Își asumă rolul cu o resemnare iubitoare.

Bietul Max era încins și agitat, și se ghemui lipit de ea pe bancheta din față a mașinii, fără să scoată o vorbă. Maggie îl duse direct la Clinica Woodland, o instituție pentru pacienți externi folosită de către locuitorii Woodland-ului și alte persoane înscrise în Planul Medical Woodland. Nu știa sigur dacă familia Wilder era sau nu înscrisă, dar recepționera clinicii de pediatrie, pe care o cunoștea bine, promise să-l strecoare pe Max ca „trecător".

Plecară peste o oră și jumătate, cu diagnosticul de infecție la ureche și o rețetă de decongestionante și antibiotice, pe care Maggie o ridică de la Farmacia Woodland, aflată în apropiere. Odată ce Max fu instalat în pătuțul din camera lui Kevin, după o doză de medicamente și un pahar cu suc, Maggie încercă să dea de Greg.

Nu era liber, iar secretara nu se arătă tocmai îndatoritoare în a o informa despre el. În cele din urmă, îi spuse lui Maggie că doctorul Wilder nu se găsea nici în cabinet, nici în blocul operator, dar era undeva prin spital. Propuse ca Maggie să-l caute acolo. În timp ce forma numărul, îi trecu prin minte că viața ei ca soție de medic n-avea să se deosebească foarte mult de aceea a soției de

polițist. Ambele funcții implicau ore imprevizibile și urgențe; ambele îi impuneau ei să ia majoritatea deciziilor și să-și asume cea mai mare răspundere privind copiii. Perspectiva n-o înspăimînta, nici n-o deranja. Avea convingerea că va face față.

După ce-l mai controlă o dată pe Max, care adormise, Maggie își făcu o ceașcă de ceai fierbinte, pe care o bău așezată în bucătărie, așteptînd ca Greg să-i dea telefon. Kevin, Josh, Wendy și Kari năvăliră în duplex după școală, cerînd zgomotos de mîncare. Maggie le dădu felii de măr unse cu unt de arahide și lapte cu ciocolată. Sosi și Kristin, cu două dintre Jennifere. În continuare, nici un semn de la Greg.

La cinci și-un sfert, telefonul sună în sfîrșit, iar Maggie răspunse grăbită, cu sufletul la gură.

– Maggie, aici Paula, se auzi o voce zguduită, tremurînd de lacrimi. sînt la Spitalul Comunitar din sud-estul Washington-ului și...

– La spital! exclamă Maggie. Paula, ce s-a-ntîmplat? Ești bine?

– N-am nimic, Maggie. Doar cîteva tăieturi și vînătăi. Am... am avut un accident de mașină și ne-a adus aici poliția.

– O, Doamne! se lăsă Maggie într-un scaun.

– Nu l-am putut găsi pe tata, așa că te-am sunat pe tine, șovăi vocea Paulei. Ai putea veni să mă iei, Maggie?

– Sigur că da. Dar ești sigură că te simți bine, Paula? Tot nu mi-ai spus ce s-a întîmplat.

– Am să-ți spun cînd ajungi aici. Dau telefon de la biroul surorilor, din camera de gardă, și nu pot vorbi prea mult. Te rog, vino cît mai repede, Maggie.

– Plec în clipa asta, Paula.

Maggie o rugă pe doamna Jenkins să stea cu copiii; nu credea că starea lui Max se ameliorase îndeajuns pentru a-l lăsa în grija lui Kristin. Afară continua să plouă, iar circulația era înnebunitor de aglomerată, dar Maggie reuși să ajungă la spital doar într-o oră. O soră o conduse în despărțitura unde stătea Paula, așezată pe marginea mesei de examinare. Purta uniforma de suporteriță: fustă gofrată verde cu alb, pulover en-coeur cu blazonul unui W mare verde, ciorapi albi și tenișI. Avea părul împletit în două cozi lungi, legate cu panglici verzi. Deasupra sprîncenei stîngi i se vedea un cucui rebel și cîteva zgîrieturi pe obraji. Arăta foarte mică și foarte speriată.

– Maggie! izbucni Paula în lacrimi la vederea ei. O, Maggie, totul e îngrozitor! Todd are o comoție și-un braț rupt, mașina e o ruină, iar părinții lui sînt furioși!

– Ce s-a întîmplat, Paula? întrebă calmă Maggie. Începe cu începutul.

– Todd Terosky e prietenul meu, spuse Paula

cu vocea întretăiată. Şi a venit la şcoală să mă ia după meciul de fotbal al echipei universitare de juniori. Nu era nimeni acasă, aşa că ne-am hotărît să facem o plimbare.

Pe ploaie torenţială, îşi spuse Maggie. Pe străzile ude. Punea deja la îndoială puterea de judecată a tînărului conducător auto.

– Mergeam şi noi, distrîndu-ne aşa şi ascultînd radioul, şi musca aia tîmpită tot bîzîia prin maşină, de ne scotea din minţi.

Paula se opri, înghiţind un nod.

– Am încercat-s-o plesnim şi... şi Todd, nu ştiu cum, a uitat să oprească la stop.

– Of, Paula! gemu Maggie.

– Nu te-nfuria, Maggie, începu Paula din nou să plîngă. Domnul Terosky şi-a ieşit din minţi cînd i-am spus. A-nceput să urle la mine şi la Todd şi pe urmă şi la doamna Terosky.

– Îmi închipui.

Imaginîndu-şi scena, Maggie făcu o strîmbătură.

– Presupun că maşina lui Todd a fost lovită cînd a trecut pe roşu?

– De două maşini, din ambele părţi, izbucni Paula şi mai tare în plîns. A fost îngrozitor, Maggie. M-am speriat aşa de tare! Şi s-a întîmplat atît de repede! M-am gîndit la mama şi am ştiut... am simţit...

Își îngropă fața în mîini, suspinînd necontrolat.

Lui Maggie i se frînse inima. O cuprinse în brațe pe fata înlăcrimată, strîngînd-o cu putere, mîngîindu-i părul și șoptind încetișor. În cele din urmă, lacrimile Paulei se potoliră, iar Maggie vorbi cu tînărul medic de gardă, extrem de hărțuit, le semnă hîrtiile necesare pentru externare și o conduse pe Paula la vechiul ei Chevrolet din parcarea spitalului.

– Tăticul o să fie furios, spuse Paula, cu voce tremurătoare, în timp ce-și încheia centura de siguranță. Din start nu i-a convenit ideea că mă-ntîlneam cu Todd.

– Știu.

Maggie înscrise mașina pe străzile ude.

– Și nici eu nu sînt de acord, Paula. O fată de paisprezece ani n-are de ce se-ntîlni cu un liceean care are mașina lui personală. Scumpo, nu vreau să te necăjesc și mai mult, dar ziua de azi a pus capăt relației tale cu Todd Terosky.

– Am cam bănuit eu c-o să spui asta, se smiorcăi Paula.

Pe Maggie o surprinse această reacție docilă. Era evident că pe Paula o ardea o anume spaimă. Hotărî să profite de avantaj.

– Și nu vor mai fi întîlniri cu băieți mai mari care au mașini, gata cu întîlnirile, punct. Nu înainte de-a împlini șaisprezce ani. Petrecerile și dansurile

sînt perfecte pentru o fată de vîrsta ta. Cred c-ar trebui să te ții pe lîngă cei de aceeași vîrstă cu tine, Paula.

– Parc-ai fi mamele prietenelor mele, spuse Paula, cu o undă de sfidare. Tăticul mă lasă să fac orice vreau.

– Și te cam sperie toată această libertate, nu-i așa, Paula? întrebă cu blîndețe Maggie. Nu cred că ești atît de matură pe cît crede tăticul tău, nu, iubito?

Paula izbucni din nou în plîns și plînse tot drumul pînă acasă.

– A dat telefon doctorul Wilder, Maggie, anunță doamna Jenkins, cînd Maggie și Paula intrară în duplex. Dar eu eram ocupată cu Max, așa că a răspuns la telefon Kari și i-a transmis ea mesajul.

– O, Doamne, oftă Maggie. Mesajele telefonice ale lui Kari tindeau să fie oarecum încîlcite.

– Tăticul nostru cel nou a fost deținut la spital, mămico, spuse Kari plină de importanță.

Maggie zîmbi:

– Deținut? Reținut, vrei să spui?

– Nu știu, ridică fetița din umeri, da' o să-ntîrzie.

Doamna Jenkins le făcuse copiilor o cină din supă și sandvișuri și-i oferi același lucru și Paulei. Maggie era recunoscătoare pentru oferta de ajutor. Max se simțea puțin mai bine, dar era arțăgos și

cu pretenții. Dorea atenția exclusivă a lui Maggie, care hotărî să-l țină în noaptea aceea la ea. Și chiar dacă-i scădea febra pînă dimineață, trebuia să stea în casă cel puțin douăzeci și patru de ore. A doua zi, avea să-și ia liber de la serviciu și să stea cu el.

Cînd se făcu ora nouă și Greg tot nu sosi, Maggie îi trimise pe Josh și Kevin la culcare, iar pe Wilder și Kari le instală în patul dublu din camera ei, gîndindu-se că puteau rămîne și ele. La zece o culcă și pe Kristin și-i oferi Paulei o cămașă de noapte și canapeaua. Epuizată după calvarul prin care trecuse, Paula acceptă și adormi în zece minute.

– Nu mai ai nici un loc unde să dormi și *tu*, Maggie, observă doamna Jenkins. Și nici de cină n-ai mîncat.

– Fotoliul din living e destul de confortabil. Dacă sînt destul de obosită, voi adormi, o asigură Maggie. Și-am să-mi fac un sandviș cu salam și brînză.

Îi mulțumi vecinei, îi ură noapte bună, făcu sandvișul și îl mîncă, apoi se așeză în așteptarea lui Greg.

La unsprezece fără cîteva minute, în fața duplexului opri o mașină. Maggie alergă la fereastră și privi afară. Nu era Cadillac-ul burgund sau microbuzul. Era o Maserati sport, neagră, și avea lampa interioară aprinsă. Îl văzu pe Greg așezat pe locul

din dreapta. La volan stătea o femeie.

Maggie ieşi, îndreptîndu-se spre maşină, fără să-i pese de ploaia care scăzuse pînă la o burniţă slabă. Greg deschisese deja portiera, dar încă nu coborîse. Femeia de la volan îi vorbea cu însufleţire, într-o încercare evidentă de a-i amîna plecarea. Era drăguţă, observă Maggie. Cu păr blond şi scurt, lucios, zîmbet cuceritor, bine îmbrăcată. Şi hotărîtă să-l vrăjească pe Greg.

Maggie apucă portiera parţial deschisă şi o deschise larg.

– Bună! salută ea veselă, aplecîndu-se în interiorul maşinii.

Femeia păru luată pe nepregătite de către această intruziune. Greg trase adînc aer în piept.

– Maggie? făcu el. Părea să se simtă rău.

– Dumneata eşti guvernanta? întrebă blonda, parcă nevenindu-i să creadă.

– Printre altele, da, îi adresă Maggie un zîmbet efervescent. Mă pregăteam să pun cîinii poliţişti pe urmele omului ăstuia.

Greg îi evită ochii.

– Am avut necazuri cu maşina, Maggie. Azi dimineaţă, am lăsat farurile aprinse şi mi s-a consumat bateria. Era moartă de-a binelea seara, cînd m-am întors în parking. Clare, ea, Clare Priestly – înclină el capul spre blondină – era întîmplător în holul spitalului cînd am vrut să dau telefon la clubul

auto. S-a ofetit să mă ia şi m-am hotărît să vin cu ea în loc să mai aştept.

– A fost extrem de amabil din partea dumitale să-l aduci pe Greg tot drumul pîn-aici în Woodland, Clare, spuse dulce Maggie.

Drăguţă încercare, Clare Priestly, îşi spuse, dar omul ăsta-i al meu.

Probabil Clare îi citi în ochi mesajul nerostit.

– Nici un deranj, ridică ea din umeri. Presupun că nu mai vrei să guşti băutura aia la mine acasă, Greg.

– Vai, dar am fi încîntaţi, Clare, răspunse Maggie, afişîndu-şi cel mai fermecător zîmbet. Doar să dai un telefon pentru a confirma întîlnirea.

Greg tuşi, clătină din cap şi coborî din maşină, murmurînd un:

– Mulţumesc pentru drum.

Greg şi Maggie merseră în tăcere pînă la uşa duplexului, în timp ce Maserati-ul negru al Clarei Priestly dispărea în noapte. Cînd ajunseră pe prag, Greg o apucă pe Maggie de umeri şi o răsuci cu faţa spre el:

– Ascultă, ştiu că nu mă crezi, dar ăsta e adevărul, Maggie. Chiar am lăsat farurile aprinse, iar bateria maşinii s-a consumat într-adevăr. Clare lucrează la cabinetul de internări al spitalului şi s-a întîmplat să treacă pe-acolo şi...

– ...ţi-a oferit să te ia cu maşina să beţi ceva

la ea acasă, încheie Maggie în locul lui. Iar tu ai acceptat maşina şi ai refuzat băutura.

– Da! vibră vehement glasul lui Greg. Jur că ăsta e adevărul, Maggie.

– Te cred, spuse ea calmă.

Nu mințea. Nu suferise nici un junghi de gelozie la vederea lui Greg împreună cu blonda. Indiferent din ce motive se oferise Clare Priestly să-l ia cu maşina, Maggie avea încredere în Greg. Îi ceruse să-i devină soție, să formeze un cămin împreună cu el. N-avea s-o trădeze. Acum o ştia.

– După noaptea trecută, eu...

– După noaptea trecută, tu nu mai dai o para chioară? Crede-mă, Maggie, înțeleg. Noaptea trecută n-ar fi trebuit să se întîmple niciodată! spuse aprig Greg. Toată ziua am petrecut-o regretînd fiecare minut, începînd cu cererea aia imbecilă!

Maggie rămase stană de piatră, imobilizată de o durere amețitoare. Mai cunoscuse o asemenea senzație odată, cînd fratele ei mai mare o lovise accidental în cap cu bîta de baseball. Greg îşi regreta impulsiva propunere; petrecuse întreaga zi regretînd noaptea lor de dragoste. Într-o clipă, se gîndi la copiii ei. Cum avea să le spună că, la urma urmei, n-aveau să aibă un „nou tătic"? Şi se gîndi la Josh şi Wendy, şi la micul Max, care aveau nevoie de iubirea şi grija ei maternă, la Paula, căreia-i trebuia călăuzirea ei. Cu toții aveau să fie

loviți. Dar suferința copiilor nu se putea compara nici pe departe cu a ei. Cît de plată, singuratică și dureroasă avea să fie viața ei, fără omul iubit! Urma să se adapteze – trebuia s-o facă – dar știa că n-avea să mai fie niciodată fericită.

– Maggie, mă poți ierta? întrebă calm Greg. Știu că te-am făcut să suferi, dar...

– Nu!

Dintr-o dată, violent, simți că turba de furie. Se smuci din strînsoarea lui.

– Nu, fir-ai al dracului, nu te pot ierta! N-am să te iert!

Intră în casă ca o furtună, trîntind ușa după ea. Greg îi întorsese viața cu susu-n jos, îi reînviase sentimentele și visele, numai pentru ca apoi să plece. Îi frîngea inima și făcea copiii să sufere, și mai avea tupeul să-i ceară iertare?

Nu știa unde să se ducă sau ce să facă. Bucătăria era singura încăpere din casă în care nu dormea vreun copil, așa că intră acolo și începu să se-nvîrtă încoace și-ncolo ca o nebună. Abia dacă era conștientă că plîngea. Lacrimile îi șiroiau pe obraji și nu se deranja să și le șteargă.

Soneria sună, urmată de o bătaie puternică în ușă. Se duse și dădu ușa de perete, privindu-l pe Greg, care stătea în prag.

– Dacă-ndrăznești să scoli din somn copiii ăștia...

– Maggie, te rog! N-am mașină. Nu...

– Îți chem eu un taxi!

Îi trînti ușa-n nas, lăsîndu-l pe prag, în burniță. Arăta atît de nefericit. Atît de obosit, de deprimat și absolut singur.

Și deodată, pe neașteptaate, Maggie se opri din plîns. Era ceva în neregulă, în groaznică neregulă. Se rezemă de ușă, acum plină de-un calm straniu, și cugetă. Greg insistase atît de mult ieri să se însoare cu ea. Avea o listă întreagă de motive, care rămîneau toate neschimbate. Iar azi-noapte făcuseră dragoste cu o ferocitate și generozitate a pasiunii care, pur și simplu, nu se puteau șterge în cursul unei singure zile. Reveni cu gîndul la neînțelegerile lor anterioare, la toate confuziile prostești pe care le amplificase lipsa de comunicare. Ea se retrăgea, el se retrăgea. Sufereau amîndoi. Nici unul încă nu-l cunoștea cu adevărat pe celălalt. Urmau să aibă mult de lucru la problema asta. Iar mîndria și tăcerea nu-și aveau locul în relația lor, nici acum, nici niciodată.

Înainte de-a se putea gîndi la un motiv de-a n-o face, Maggie deschise larg ușa din față.

– Vino-aici, Greg Wilder!

Îl apucă de mîini și-l smuci spre ea, trăgîndu-l înăuntru.

– Vom sta de vorbă.

– Maggie, te iubesc, spuse el repede. Vreau

să ți-o spun înainte ca oricare dintre noi să mai scoată o vorbă.

Punînd mîinile-n șolduri, Maggie îl privi cu ochii ei verzi arzători. Inima-i bubuia în urechi.

– Vrei sau nu vrei să te-nsori cu mine?

– Maggie, vreau să mă-nsor cu tine mai mult decît orice pe lume, dar am dat-o bară în atît de rău. Am încercat să te grăbesc cu o cerere pripită, ți-am pretins în mod egoist capitularea emoțională și fizică...

– Pe asta ți-o acord de bună voie, i-o reteză ea. Te iubesc, idiotule, dar trebuie să fiu de acord că ai dat-o-n bară rău, într-adevăr. Să-mi spui că regreți că m-ai cerut în căsătorie, că-ți pare rău c-ai făcut dragoste cu mine azi noapte. Știi cum au sunat astea pentru mine, Greg?

Greg o privi în smaraldele luminoase ale ochilor.

– Ai plîns, spuse el încet, plimbîndu-i blînd degetul după urma unei lacrimi pe obraz. Îmi pare rău, iubire.

– Te iubesc, Greg, vreau să fiu soția ta și să trăiesc cu tine și cu copiii tăi și copiii mei și... și vreau să-ți fac un copil.

– Oh, Maggie!

O trase în brațe, strivind-o la piept.

– Iubito, cred că visez. După ziua asta de coșmar... două operații de urgență, programul la

cabinet deplasat cu patru ore și jumătate, mașina care nu voia să pornească și drumul pînă acasă, cu Clare. Eram atît de sigur că vei fi geloasă, iar cînd n-ai fost, m-am simțit aruncat la gunoi. Credeam că nu-ți păsa, că te pierdusem... Deja mă simțeam vinovat pentru azi-noapte și...

Brațele i se strînseră posesiv în jurul ei.

– Maggie, chiar mă iubești?

– Credeam c-am dat clar de înțeles azi-noapte, șopti ea, roșind puțin la amintirea pasiunii și abandonului lor.

– Știam că-ți dovedisem că te pot face să capitulezi fizic, dar eram îngrijorat că te și speriasem, spuse Greg, depănîndu-și degetele prin mătasea arămie a părului ei.

– Niciodată, Greg.

Maggie revăzu în minte evenimentele zilei: infecția la ureche a lui Max, accidentul Paulei, și se gîndi la toate faptele imprevizibile și neașteptate ce se puteau întîmpla într-o familie cu șapte copii. Cu opt, se corectă, în sinea ei. Copilașul ei și-al lui Greg era deja o realitate în mintea lui Maggie.

– Nu mă sperii atît de ușor, iubirea mea.

Se sărutară, un sărut lung, profund, de dragoste reciprocă și patimă stăruitoare. În cele din urmă, fără tragere de inimă, se despărțiră, trecînd în bucătărie, ținîndu-se înlănțuiți cu brațele. Maggie făcu ciocolată fierbinte și se așezară s-o bea, ea

stînd comod în poala lui Greg.

– Greg, cît a fost ziua de lungă m-am gîndit la copii şi la slujba mea, începu ea cu voce nesigură. Va fi o perioadă de adaptare pentru toţi şapte, să trăiască laolaltă, cu o pereche nouă de părinţi...

– Într-o casă nouă, completă Greg.

– Într-o casă nouă. Iar ceea ce s-a întîmplat azi cu Max şi Paula mă face să mă gîndesc că poate toţi copiii vor avea nevoie de mine acasă, un timp.

Greg deveni încordat.

– Ce s-a întîmplat cu Max şi Paula?

Maggie îi spuse. Fu vizibil zguduit de detaliile accidentului şi-l făcu cu ou şi cu oţet pe neglijentul şofer adolescent.

– Dar pot înţelege de ce s-a dus cu el, de ce n-a vrut să se întoarcă în casa aia goală, adăugă el. Cred că Paula, la paisprezece ani, are nevoie de tine acasă, după cursuri, la fel de mult cît are Max, la patru, să fie luat de la grădiniţă. Şi mai sînt şi cei cinci copii dintre ei...

– Şi bebeluşul cel nou, încă nenăscut şi fără nume, adăugă Maggie, rînjind.

– A, să nu uităm de noul bebeluş, încă nenăscut şi nenumit, chicoti Greg, îmbrăţişînd-o. Ce vrei să faci, scumpo?

– Mă gîndeam să-mi dau demisia şi să stau acasă cu copiii. Iar dacă nu lucrez, aş avea timp să urmez un curs, două, la unul dintre colegii sau

la o universitate din Baltimore sau D.C. Crezi că unei femei de vîrsta mea îi e imposibil să primească o diplomă, Greg? întrebă ea nostalgică.

– Nu cred că există ceva imposibil pentru tine, Maggie. Alegi un colegiu sau universitate şi începi să iei cursuri pentru licenţă. La vremea cînd al optulea copil Wilder – cel încă nenăscut şi nenumit – e gata de şcoală, pariez că o vei avea.

– Educaţia mea s-ar putea să coste, îl preveni Maggie.

– Ne-o putem permite, spuse Greg pe un ton magnanim atît de asemănător cu al Paulei, în magazinul de jucării, încît Maggie izbucni în rîs.

– Maggie, îi privi el ochii veseli. Mary Magdalene, te iubesc atît de mult!

– Nu-mi spune aşa, spuse ea cu drag. Şi te iubesc şi eu pe tine, Greg Wilder.

Peste cîteva momente, se auzi o bătaie agitată la uşa din spate.

– Acum ce mai e? se plînse Greg, în timp ce Maggie îi sărea de pe genunchi să-i răspundă.

– Doamnă Jenkins! exclamă ea surprinsă.

Doamna Jenkins intră în bucătărie, cărîndu-şi enorma sacoşă de plastic cu lucrul de mînă şi un pulover tricotat pe jumătate.

– Din întîmplare, am observat sosirea domnului doctor Wilder şi, din întîmplare, v-am auzit mica gîlceavă. Iar atunci am observat că la emi-

siunea de noapte e un film cu Cary Grant şi Irene Dunne şi m-am gîndit la confortabilul vostru fotoliu. Aşa că, iată-mă.

Greg se holbă la bătrînă de parcă ar fi fost scrîntită, dar Maggie zîmbi, începînd să înţeleagă.

– De vreme ce tot voi sta aici cu copiii, continuă doamna Jenkins, de ce n-aţi petrece voi doi noaptea undeva unde puteţi fi singuri? îi privi radioasă femeia. Aş putea să vă propun Hanul Woodland Holiday? Doar la cinci minute de-aici, iar la recepţie e de serviciu nepotul meu.

– Vai, doamnă Jenkins, dar sînteţi o romantică! exclamă Maggie, rîzînd. Şi cu toate că e o ofertă foarte generoasă, zău că n-am putea...

– E o naşă-zînă în toată regula, o întrerupse Greg; se ridică şi cuprinse umerii lui Maggie cu un braţ. Şi *putem* şi *vom* accepta generoasa dumneaei ofertă. Ia-ţi periuţa de dinţi şi cheile maşinii, Maggie.

Doamna Jenkins zîmbi a încuviinţare.

– Firește, aştept o invitaţie la nuntă,

– Doamnă Jenkins, o şi ai, promise Greg şi se grăbi împreună cu Maggie spre uşă.

SFÎRŞIT